

DEAN R. KOONTZ

A halottlátó és A lélekgyűjtő folytatása

A SZERZETES

GOD THOMAS MÁSIK ÉLETE

Dean R. Koontz - A Szerzetes

A mű eredeti címe: Brother Odd

Copyright ©2006 by Dean R. Koontz

Magyar kiadás ©Animus Kiadó 2008

A fordítás a Bantam Book 2006-os kiadása alapján készült

Fordította: Balázs Ildikó

Szerkesztette: Kukucska Zsófia

Borítóterv: Beleznai Kornél

ISBN 978-963-9884-04-5

Kiadta az Animus Kiadó 2008-ban

1301 Budapest, Pf. 33.

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és

Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Felelős kiadó: Balázs István

Tipográfia és nyomdai előkészítés: Scriptor Kft.

A nyomtatás és a kötés a debreceni Alföldi Nyomda Zrt. munkája

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Néhány cimborámnak, akiket régóta ismerek és csodálok, mert jól végzik a dolgukat, és mert jó emberek: Péter Styles, Richard Boukes, Bili Anderson (Hello, Danielle), Dave Gaulke, Tom Fenner (Hello, Gabriella, Katia és Troy). Majd nagyot bulizunk „odaát”, de azért ne nagyon sietessük a dolgot!

Taníts minket...

Hogy adni tudjunk, és ne nézzük, mibe kerül;

Hogy harcoljunk, a sebekkel mit sem törődve;

Hogy küzdjünk, és ne a pihenésen járjon az eszünk...

Loyolai Szent Ignác

1. Fejezet

Kövek ölelésében, néma csendben ültem a magas ablak előtt, miközben a hét harmadik napja megadta magát a negyediknek. Az éjszaka folyója rendületlenül hömpölygött.

Reméltem, hogy szemtanúja leszek a mágikus pillanatnak, amikor a hó zuhogni kezd. Nemrégén néhány felhő jelent meg az égen, aztán semmi nem történt. A lábát lógató vihart nem lehet siettetni.

A szobát csupán egy borostyán sárga üvegtartóba helyezett kövér gyertya világította meg, amely a sarokban lévő íróasztalon állt. Amikor egy szellő táncra perdült a gyertya lángjával, lágy fény festette be a mészkő falakat, és szétfolyó árnyak vibráltak a szoba sarkaiban.

Legtöbb este túl vakítóan találom a lámpafényt. Ha pedig írok, az egyetlen fényforrás a számítógép monitora; a szürke háttér a tengerészkek betűkkel.

Ebben a majdnem-sötétségben nem tükröződött vissza az arcom az ablaküvegen. Tisztán láttam a kinti éjszakát.

Ha egy monostorban élsz, még ha csak vendégként is, nem szerzetesként, sokkal nagyobb az esélyed arra, hogy a világot olyannak lásd, amilyen.

A Szent Bertalan apátságot a határ kaliforniai oldalán a Sierra Nevada-i végtelen ölelte körül. A lejtőket borító őserdők most sötétbe burkolóztak.

Ebből a harmadik emeleti ablakból csak egy kis részét láttam a lent elnyúló kertnek és a fekete aszfaltösvénynek, mely kettéhasította. A négy alacsony lámpaoszlop, a harang alakú burákkal csak kevéske fényt vetett maga köré.

A vendégház az apátság északnyugati szárnyában van. A földszinten vannak a fogadószobák, a fentebbi szinteken pedig a magánszobák.

Ahogy várakozva figyeltem a közeledő vihart, végre valami fehérség, bár még nem hó, kezdett szemerkélni a kert fölött.

Az apátságnak van egy kutyája, egy ötvenkilós német juhász keverék, talán van benne egy kis Labrador retriever is. Teljesen fehér, és mérete ellenére a járása csodásan könnyed. Boo-nak hívják.

Az én nevem Odd Thomas. A szüleim azt állítják, hogy hiba történt az anyakönyvi kivonatom kitöltésekor, mert ők Toddnek szerettek volna hívni. Ennek ellenére soha nem szólítottak Toddnek.

Nekem sem jutott soha eszembe az eddig megélt huszonegy év alatt, hogy Toddra változtassam a nevem. Életem bizarr fordulatai miatt úgy gondolom, az Odd név jobban passzol hozzám, akár szándékosan adták a szüleim, akár nem.

Boo megállt a kertben az aszfaltösvény közepén, és az egyre keskenyedő, sötétségbe vesző utat bámulta.

A hegyek nem mindig törnek meredeken fölfelé. Néhol az emelkedő föld megpihen. Az apátság egy ilyen helyen, egy fennsíkon áll, és észak felé néz.

Abból, ahogy Boo a fülét hegyezte és a fejét tartotta, tudni lehetett, hogy egy látogató érkezését neszelte meg. A farka lelapult.

Feszült testtartásából arra lehetett következtetni, hogy a szőr is felborzolódott a hátán, bár azt innen nem láttam.

A Szent Bertalan szerzetesei úgy vélik, hogy az éjszakai látogatókat, akármilyen ritkák is errefelé, fénnel kell fogadni, ezért amint szürkülni kezd, felkapcsolják a kerti lámpákat, amik pirkadatig világítanak.

A kutya egy ideig mozdulatlanul állt, majd a figyelme az ösvény jobb oldalán elterülő füves rész felé irányult. Lejjebb hajtotta a fejét. Füle a koponyájához lapult.

Egy pillanatig nem értettem Boo riadalmát. Ám egyszer csak... egy megfoghatatlan alak tűnt fel, olyan, akár a fekete árnyék a sötét víztükrön. Az alak olyan közel haladt el az egyik lámpa mellett, hogy rövid időre láthatóvá vált.

Ám ezt a látogatót még nappali fényben is csak én és a kutya vettük volna észre.

Én ugyanis látom a halottakat. Az eltávozottak lelkét, akik, mindegyikük más-más ok miatt, nem tudják elhagyni ezt a világot. Aki például gyilkosság áldozata lett, általában elégtételre vágyik, mások vigasztalásért vagy társaságért jönnek, megint másokat pedig olyan indokok hoznak el hozzám, melyeket én sem mindig értek.

Ez megnehezíti az életemet.

Nem kérem, hogy erezz együtt velem. Mindannyiunknak megvan a maga baja, és természetes, hogy neked a sajátod a legfontosabb. Ahogy nekem is az enyém. Mondjuk, hogy te minden reggel kilencven percet ülsz a dugóban, ahol ráadásul agresszív motorosok húznak el melletted, csúfondárosan lengetve a középső ujjukat. De képzeld csak el, mennyivel stresszesebb lenne ugyanez a reggel, ha az anyósülésen egy fiatalember ülne melletted egy hatalmas, balta ütötte sebbel a koponyáján, a hátsó ülésen pedig egy idősödő hölgy utazna, akinek lila az arca, a szeme pedig fennakadt, ugyanis megfojtotta a férje.

A halottak nem beszélnek. Nem tudom, miért. De az is valami, hogy még ha baltával is ütötték őket agyon, nem vérezik össze az autód kárpitját.

Mindazonáltal egy halott társasága nem túl szívderítő.

A kertben ólálkodó látogató nem egy átlagos szellem volt, sőt talán nem is szellem. A halottak itt kószáló szellemein kívül egy másik természetfölötti jelenséget is látok, Bodachnak hívom őket.

Tinta feketék, szétfolyóak, hangtalanok, s nincs bennük több anyag, mint egy árnyékban. Akkorák, mint egy átlagos ember, de sokszor úgy lopakodnak, mint a macskák, a földhöz lapulva.

Az apátság kertjében osonó vészjósló lény kihúzta magát: fekete volt és alaktalan, mégis félig emberre, félig farkasra hasonlított.

A fűvön nem látszott meg lépteinek nyoma. Mintha a vízen járna, nem maradt egyetlen jel sem mögötte, ahogy haladt.

A Brit-szigetek mondavilágában a bodach egy gonosz szörny, mely bekúszik a kéményen éjszaka, és elviszi a rossz gyerekeket. Mint az adóhatóság.

Amit látok, az persze nem bodach, és nem visz el senkit, de többször láttam már ilyet beosonni a kéményeken, kulcslyukakon, ablakkeretek résein, olyan könnyedén, mint a füst - és ez az elnevezés illik rájuk a legjobban. Feltűnésük mindig valami rosszat jelez. Ezek a teremtmények olyanok, mintha a szellemvilág vámpírjai volnának, akik ráadásul előre tudják a jövőt. Olyan helyeken tűnnek fel, ahol erőszak vagy katasztrófa előszelét érzik. Mintha az emberi szenvedésből táplálkoznának.

Boo bátor kutya volt, mégis megriadt a mellette elhaladó jelenéstől. Fogai kivillantak fekete ajkai alól.

A fantom megállt, mintha ki akarná gúnyolni a kutyát. A bodachok mintha tudnák, hogy némelyik állat látja őket.

Azt nem hiszem, hogy tudják, hogy én is látom őket. Ha tudnák, szerintem rég végeztek volna velem.

Ahogy megláttam ezt a fantomot, az első gondolatom az volt, hogy gyorsan hátrahúzódok az ablaktól, és menedéket keresek a paplanom alatt. A második, hogy menten bepisilek.

Ellenálltam a gyávaságomnak és a húgyhólyagom sürgetésének is, és a szobámból a folyosóra siettem. A vendégház harmadik emeletén két kis szoba volt. A másikban jelenleg nem lakott senki.

A második emeleten a haragos tekintetű orosz kétség kívül az igazak álmát aludta. Az apátság masszív építmény volt, lépteim hangja nem zavarhatta meg az álmát.

A vendégházban zárt csigalépcső köti össze az emeleteket, kőfalak, kanyargó gránit lépcsőfokok. A lépcsők fehér illetve fekete színűek, mint a zongora billentyűi, és mindig egy régi Paul McCartney, Stevie Wonder számot juttatnak az eszembe.

A földszint felé tartottam.

Tizenhat hónappal ezelőtt elvesztettem, ami a legdrágább volt nekem, és minden összeomlott körülöttem. Kevesebb okom van élni, mint azelőtt, mégis élek, és küzdök, hogy megtaláljam a napok értelmét.

Leértem a földszintre, keresztülsiettem a fogadószobán, ahol csupán egy éjszakai jelzőfény világított. Kinyitottam a nehéz tölgyfaajtót, melyet festett üveg ablakocskák díszítettek, és láttam, ahogy megfagy a lehettem a téli éjszakában.

A vendégház kerengője egy udvart vesz körül, melynek egy szép tavacska van a közepén, valamint egy fehér márványból készült Szent Bertalan szobor. Ő a legkevésbé ismert a tizenkét apostol közül.

A szobor ünnepélyes pózban áll, jobb kezét a szívére tartva, bal kezét kinyújtva. Felfordított tenyerében egy sütőtökszerű valamit tart, nem tudom, ez vajon mit szimbolizálhat.

Az évnek ebben a szakában üres a tavacska, és a nyáron szokásos nedves mézskóilla helyett enyhe ózonillatot véltem érezni, ahogy elhaladtam mellette. Olyan volt, mint a tavaszi levegő, villámlás után.

Követtem az oszlopsort a vendégház fogadószobájának ajtajáig, bementem, keresztülhaladtam a sötét helyiségen, majd visszatértem a decemberi éjszakába az apátság főbejáratán keresztül.

A mi fehér juhászkeverékünk, Boo még mindig ugyanúgy állt az autófelhajtón, ahogy azt az emeletről lenézve láttam, de ahogy meghallotta lépteim zaját, felém fordult. Tiszta, kék volt a tekintete, semmi nyoma nem volt benne annak a hátborzongató csillogásnak, mely oly gyakori éjszaka az állatok szemében.

A csillagok és a hold fénye nem volt elég erős ahhoz, hogy a kert előbújhasson a sötétségből, nem láttam semmit.

- Boo, hova lett? - suttogtam.

A kutya persze nem válaszolt. Különös életem van, de annyira azért nem, hogy az állatok beszélgessenek velem.

Azonban ki tudja miért, a kutya elindult az autófeljáróról a kert felé. Keletnek tartott az apátság mentén, amely olyan masszív volt, mintha egyetlen sziklából vésték volna ki. Félelmetesen festett.

Szél nem fúj, a sötétség leeresztett szárnyakkal pihent.

A megbarnult, fagyott fű csikorgott a lábam alatt. Boo sokkal hangtalanabban haladt, mint én.

Úgy éreztem, mintha figyelne valaki, de amikor felnéztem az ablakok felé, nem láttam senkit, és az egyetlen fény az én szobámból kiszűrődő gyertya pislákolása volt. Farmerben és egy szál pólóban szaladtam ki a vendégházból, a hideg belemélyesztette fogait meztelen karomba.

Kelet felé mentünk, az apátsággal egybeépült templom mellett. A szentély lámpája mindig világított, de nem volt elég erős hozzá, hogy áttörjön a színes üvegen. Úgy követett csak minket, mint egy véres jelenés, egy figyelő szem.

Miután az épület északkeleti sarkához vezetett, Boo délnek fordult, elhagytuk a templom hátsó falát, s a novíciusokat elszállásoló épületszárny felé folytattuk utunkat.

Amíg nem tették le az esküt, az újoncok itt aludtak. Jelenleg öten voltak, s négyet közülük kedveltem.

Hirtelen Boo nekiiramodott, s kelet felé iszkolt, el az apátságtól, én pedig a nyomában. Ahol a kert megadta magát a szelídítetlen mezőnek, a fű megmagasodott, a térdemet verdeste. A havazás hamarosan elfekteti majd ezeket a magas, száraz növényeket. Néhány méteren keresztül a talaj enyhén emelkedett, majd a vízszintes szakaszon ismét rendben tartott pázsit következett. Előttünk, a félhomályban a Szent Bertalan iskola körvonala sejlett fel.

Valójában több volt ez, mint iskola. Az ide járó tanulók máshol nem voltak kíváncsiak, így az iskola az otthonukká is vált, sokuk számára az egyetlen otthonná, amire életük során számíthattak.

Régebben ez volt az apátság, aztán belülről átépítették. Itt kapott helyett a zárda is, ahol a diákokat tanító és ellátó apácák éltek.

A régi kolostor mögött erdő magaslott a viharfelhős, ég alatt. Fekete gallyak nyújtóztak az ösvény felett, mely a végtelen sötétségbe vezetett.

A kutya - nyilvánvalóan a bodachot követve - felsétált néhány lépcsőn az iskola bejáratához, majd belépett az épületbe.

Csak néhány ajtó van, amelyet mindig zárva tartanak, de a tanulók védelme érdekében fontos biztonsági előírásokat léptettek életbe. Csupán az apátnak, a zárdafőnöknőnek és nekem van olyan különleges kulcsom, amely minden zárat nyit az épületben. Soha előttem egyetlen vendéget sem tiszteltek meg ekkora bizalommal, én mégis terhesnek érzem. Néha olyan, mintha ez az egyszerű kulcs mágnesként húzna magával a mélybe.

Azért kaptam, hogy ha a halott Constantine atya szokása szerint harangszó, vagy más zaj kíséretében megjelenik az épületben, azonnal a keresésére indulhassak.

Pico Mundóban, abban a sivatagi városban, ahol életem nagy részében éltem, sok férfi és nő szelleme kóborolt. Itt csak Constantine atyáé kering, ám ő olyan zavaró, mint Pico Mundo összes szelleme együttvéve. Most, hogy egy bodach kószál errefelé, Constantine atya miatt aggódtam legkevésbé.

Reszketve dugtam a kulcsot a zárba, a vasalatok megcsikordultak, és én beléptem a kutya után az iskolába.

A fogadóhelyiségben két kis éjszakai fény világított, a fotelek és kanapék sokasága miatt a terem úgy festett, mint egy szálloda hallja.

Elsiettem az üres recepciós pult mellett, s egy lengőajtón keresztül egy folyosóra jutottam, melyet csupán egy jelzőfény és egy pirosan pislákoló KIJÁRAT felirat világított meg.

Itt, a földszinten voltak az osztálytermek, az orvosi rendelő, a gyengélkedő, a konyha és az étkező. Csend honolt mindenütt, a reggelit majd csak később kezdik készíteni.

Fellépdeltem a déli lépcsőkön, Boo már a második emeleten várt. Továbbra is szokatlanul komolyan viselkedett.

Ezen a szinten voltak a tanulók szobái, mindegyiken két fő osztozott.

A folyosó két sarkában helyezkedtek el a nővérpultok, mindkettőt jól láttam onnan, ahol álltam. A bal oldalnál egy apáca ült a pultnál és olvasott. Ilyen messziről nem tudtam beazonosítani, főleg, mert az arcát félig eltakarta az apácafátyol. Az itteni nővérek a régi szokás szerint öltözködtek, nem vették át a modern, lazább stílust, mint más zárdákban, ahol az apácák úgy festenek, mint bármely fiatal lány. Olyanok voltak egyenruhájukban, mint a páncélos katonák.

A jobb oldali pult üres volt. Az ügyeletes nővér bizonyára szokásos ellenőrző körútján járt.

Követtem Boo jobbra, anélkül, hogy megszólítottam volna az olvasó nővérkét, aki pár lépés múltán már el is tűnt a látóteremből.

A nővérek igazán igyekeztek otthonossá varázsolni a második emeletet. Húsz nappal voltunk karácsony előtt, a folyosót aranyló flitterekkel beszórt műanyag fenyőágak díszítették.

A tanulók szobáinak ajtaján számok és az ott lakók nevei álltak. Boo megállt a 32-es szoba előtt, ahol az ajtó nem volt teljesen becsukva. A névtáblán két név állt: Annamarie és Justine. A kutya hátán felállt a szőr.

Boo befurakodott az ajtórésein, de engem megállított az illem. Tudtam, hogy meg kellett volna kérnem egy apácát, hogy kísérjen el a háznak ebbe a részébe, de szerettem volna megúszni, hogy el kelljen magyaráznom: egy bodachot üldözök. És ami még fontosabb, nem szerettem volna, ha valamelyik rossz szándékú szellem kihallgatja, hogy róla beszélek a nővérral.

Hivatalosan csupán két ember tudott erről az adottságomról - már ha ez egyáltalán adottság és nem átok, Angela főnővér és Bemard atya. Hogy biztosítsam őket arról, hogy nem vagyok sem szélhámos, sem örült, Wyatt Porter, otthonom, Pico Mundo rendőrfőnöke mesélt nekik néhány gyilkossági ügyről, amelynek felderítésében segítségükre voltam. Sean Llewellyn atya is igazolt engem, ő Pico Mundo katolikus papja, amellet Stormy Llewellyn nagybátyja. Stormyé, akit valaha szerettem, akit elveszítettem, és akit soha nem feledek.

A hét hónap alatt, mióta itt lakom ezen a hegyi menedékhelyen, még egy emberrel megosztottam életem titkát, egy szerzetessel, Knuckles atyával. Az igazi neve Salvatore, de többnyire Knucklesnak hívjuk.

Ő nem habozott volna a 32-es szoba küszöbén. Egy pillanat alatt eldöntötte volna, hogy a veszély, melyet a bodach jelent, felülírja az illem szabályait.

Szélesebbre tártam az ajtót, és beléptem. Annamarie és Justine aludtak. Mindkét lány mellett egy-egy, változtatható fényerejű kislámpa lógott a falon.

A tízéves Annamarie ágya mellett halványan világított a lámpa, a kislány valószínűleg félt a sötétben.

Tolókosija az ágy mellett állt, támláján egy bélelt dzseki és egy gyapjúsapka lógott. Téli éjszakákon ragaszkodott hozzá, hogy ezek a meleg ruhadarabok kéznél legyenek.

A lány a takarót markolta törékeny kezével, mintha épp ledobni készülne az ágyneműt. Arcán nyugtalanság, feszültség látszott.

Bár mélyen aludt, úgy tűnt, mint aki a legkisebb gyanús jelre kész kiugrani az ágyból. Az volt a szokása, hogy hetente egyszer gyakorolta, hogyan lehet

csukott szemmel eljutni az elektromos tolószékkal a folyosón lévő két lift valamelyikéhez. Az egyik a keleti, a másik a nyugati szárnyban állt.

Rokkantsága és a sok megpróbáltatás ellenére, amit el kellett viselnie, Annamarie boldog gyerek volt. Ez az ugrásra kész állapot szokatlan volt nála. Talán érezte, hogy az éjjel valami szörnyűség történik majd, hogy valami rémisztő sötétség közeledik, ami elől futnia kéne. Talán előre látta, mi fog történni.

A bodach először az én ablakomból figyelt, majd idejött, de nem egyedül. Hárman, csendesesen, mint a farkasok a másik ágy köré gyűltek, amelyben Justine aludt.

Egyetlen bodach jelenléte sem túl biztató jel, de ha ketten vagy hárman vannak, az azt jelenti, hogy a veszély sokkal hamarabb jön.

Tapasztalatom szerint minél többen vannak, annál közelebbi a vész. Ha már hordában jönnek, az sok ember nagyon közeli halálát jelenti. Néhány napon vagy órán belül bekövetkező halálát. Bár megdermedtem a látványuktól, kissé megnyugtatót, hogy legalább nem harmincan vannak.

A bodachok izgatottságtól reszketve hajoltak az alvó Justine ágya fölé, és mohón tanulmányozták. Mintha táplálkoznának belőle.

2. Fejezet

A második ágy fölötti lámpa is halványan világított, de azt az egyik nővér hagyta égve Justine számára. A kislány kevés dolgot tett a maga örömeire, és soha semmit nem kért. Részlegesen béna volt, és nem tudott beszélni.

Mikor Justine négyéves volt, az apja megfojtotta az anyját. Azt mondják, miután a nő meghalt, a férfi egy rózsát dugott a szájába, úgy, hogy a tüskés szarát lenyomta a torkán.

Majd - legalábbis ő azt hitte - belefojtotta a kis Justine-t a fürdőkádba, és távozott. De a lány életben maradt, bár súlyos agykárosodást szenvedett a hosszú oxigénhiánytól.

Az eset után hetekig kómában lebegett.

A fényképeken, amelyek az eset előtt a négyéves Justine-ról készültek, a kislány különösen szép volt, huncut és vidám.

Meglepő módon most, annyi évvel a fürdőkádas jelenet után, tizenkét évesen szebb volt, mint valaha. Az agykárosodásnak nem volt jele az arcán, sápadt, nyúzott sem volt, pedig élete nagy részét négy fal között töltötte.

Szépsége szűzies és földöntúli volt, mint Botticelli madonnájáé. Nem keltett irigységet vagy vágyakozást, inkább tiszteletet parancsolt s valamiféle furcsa reményt keltett az emberekben.

Gyanítom, hogy a három rémisztő figurát, akik nagy érdeklődéssel tanulmányozták őt, nem a szépsége vonzotta oda. Justine állhatatos ártatlansága csábította őket, valamint az a várakozásuk - biztos tudásuk? -, hogy a kislánynak hamarosan csúnya, erőszakos halála lesz.

Ezeknek a céltudatos árnyaknak, akik olyan feketék voltak, mint a csillag nélküli éjszaka, nem volt szemük, mégis szinte éreztem, ahogy rosszindulatúan bámulják a lányt; nem volt szájuk, mégis szinte hallottam mohó hangjukat, ahogy élvezkednek a közeli halál ígéletén.

Sokszor láttam már ilyet. Egy ápolóotthonban néhány órával azelőtt gyűltek össze, hogy egy földrengés porig rombolta az épületet. Láttam őket egy benzinkútnál, ahol hamarosan robbanás és tragikus tűz következett. Egy tinédzser, Gary Tolliver nyomában néhány nappal azelőtt kezdtek járni, hogy az megkínozta és kiirtotta az egész családját.

Egyetlen ember halála nem annyira vonzó számukra, az operába illő erőszakot kedvelik.

Látszólag képtelenek hatással lenni a világunkra, inkább jelenésnek tűnnek, utazóknak, akik rajongva szeretik a fájdalmainkat, én mégis félek tőlük, és nem csak azért, mert a jelenlétük közelgő tragédiát jelez. Az a gyanúm, hogy én kivétel vagyok a szabályok alól, mely korlátok közé szorítja őket, és sérülékeny vagyok, olyan védtelen, mint egy hangya egy lépni készülő cipőtalp árnyékában.

A fekete bodachok mellett Boo fehérebbnek látszott, mint valójában. Nem morgott, de gyanakodva és undorodva nézte a lényeket.

Úgy tettem, mintha azért jöttem volna, hogy meggyőződjek róla, hogy a termosztát megfelelően működik, és hogy ellenőrizsem, rendesen becsukták-e az ablakot.

A bodachok nem vettek rólam tudomást, vagy legalábbis úgy tettek.

Az alvó Justine lekötötte minden figyelmüket. Mancsuk néhány centivel a lány fölött lebegett, és ujjaikkal köröket írtak le a levegőbe, mintha vásári muzikusok lennének, akik vizespoharakból komponált hangszeren játszanak valamiféle hátborzongató zenét.

Talán a lány ártatlansága, egyszerűsége izgatta őket, vagy őzikeszerű kecsessége, teljes kiszolgáltatottsága volt a szimfónia kiváltója.

Semmit nem tudtam biztosan ezekről a lényekről, inkább csak találgattam.

Persze ez nem csak a bodachokra igaz. Az akta, melynek címe Dolgok, melyekről Odd Thomas nem tud semmit nem kevésbé hatalmas, mint az univerzum.

Az egyetlen dolog, amit biztosan tudok az, hogy milyen sok mindent nem tudok. Talán van némi bölcsesség ebben a felismerésben, ám sajnos ez nem jelent megnyugvást.

Az ágy fölé hajló három bodach egyike az ajtó felé fordult farkasszerű arcával, mire mindannyian felegyenesedtek, mintha egy vészjelző trombita hangját hallanák.

Én persze semmit sem hallottam, és Boo sem, hiszen nem kezdte el hegyezni a fülét. Figyelme továbbra is a fekete alakokra irányult, akik most - mint az árnyékok, melyekre hirtelen fény vetül - hirtelen elfordultak az ágytól, az ajtó felé siklottak, és eltűntek a folyosón.

Már indultam volna utánuk, amikor megtorpantam, mert észrevettem, hogy Justine engem bámul. Szeme, mint a tenger: tiszta, rejtélyek nélküli, mégis végtelen.

Úgy éreztem, átlátszó vagyok, mint az üveg.

- Ne félj! - szoltam, aminek nem volt sok értelme, hisz egyrészt azt sem tudhattam, hogy fél-e egyáltalán, másrészt a szavaim mintha azt sugallták volna, hogy én majd megvédem őt a közelgő tragédiától, amit pedig egyáltalán nem ígérhettem.

Boo elég bölcs és alázatos volt ahhoz, hogy ne játssza meg a hőst, így ő elhagyta a szobát.

Ahogy az ajtó felé indultam, Annamarie az első ágyban megszólalt:

- Odd!

Szeme csukva volt, törékeny keze még mindig a takarót markolta. Halkan, egyenletesen lélegzett.

Ahogy megálltam az ágya lábánál, a lány újra megszólalt, tisztábban, mint az imént:

- Odd!

Annamarie nyitott gerinccel született. Csípőficama volt, lábai deformálódtak, a feje pedig majdnem akkorának látszott, mint egész összezsugorodott teste a takaró alatt.

Úgy tűnt, alszik, de azért suttogva megkérdeztem:

- Mi a baj, édesem?

- Odd one - mondta.

Annamarie szellemi visszamaradottsága nem volt súlyos, nem is hallatszott a hangján, mely magas volt, bájos és elbűvölő.

- Odd one!

A hideg úgy futkosott a hátamon, mintha a legfagyosabb téli éjszakába léptem volna ki.

Valami megérzés arra készítetett, hogy Justine felé nézzek. A fejét felém fordította, s most először a szemembe nézett.

Justine szája mozgott, de egyetlen hangot sem tudott kiadni.

Míg Justine sikertelenül küzdött, hogy hang jöjjön ki a torkán, Annamarie újra megszólalt:

- Odd one!

A redőny ernyedten lógott az ablak előtt. A plüsscicák mozdulatlanul ültek Justine ágya mellett a polcon, egyetlen pislantás vagy bajuszrándulás nélkül.

Annamarie mellett gyerekkönyvek sorakoztak szép rendben a polcon. Egy kínai nyúl, hajlítható, szőrös füllel, Edward korabeli ruhában állt őrt az éjjeliszekrényen.

Minden mozdulatlan volt, mégis valami robbanás előtti feszültséget éreztem a levegőben. Nem lettem volna meglepve, ha a tárgyak életre kelnek a szobában és lebegve, pörögve a falakhoz csapódnak.

Ám semmi nem mozdult. Justine újra beszélni próbált, Annamarie pedig édes, csicsergő hangján így szólt: - Hurok.

Otthagytam az alvó gyereket és Justine ágyához léptem. Félttem, hogy a hangom megtöri a varázslatot, ezért csendben maradtam.

Kíváncsian vártam, hogy az agysérült lány vajon csinált-e helyet egy látogató számára, s közben azt kívántam, bárcsak ez a végtelen kék szempár egy bizonyos, jól ismert egyiptomi-fekete szempárrá változna.

Azokban az időkben, amikor a halál még olyasvalami volt, ami csak mással történhet meg, a kedvesem, Bronwen Llewellyn, azaz Stormy gyakran énekelte:

- Loop me in, Odd one.

Köztünk ez azt jelentette, hogy bátran osszak meg vele mindent, ami velem történik, a gondolataimat s a félelmeimet is. A tizenhat hónap alatt, mióta

Stormy a másvilágba távozott, soha senki nem mondta ezeket a szavakat nekem.

Justine tovább mozgatta a száját némán, Annamarie pedig tovább beszélt álmában:

- Loop me in.

A 32-es szobában alig volt levegő. Úgy álltam ott e három szó bűvöletében, mint akit vákuum szippantott be. Nem kaptam levegőt.

Néhány pillanattal ezelőtt azt kívántam, bárcsak ez a kék szempár Stormy fekete szemévé változna, hogy úgy érezzem, mintha valami jelet küldött volna nekem, most azonban megrémített ennek lehetősége.

- Loop me in! - ismételte Annamarie.

Be kell látnom, hogy nincs visszaút Stormyhoz, és semmi máshoz sem, ami elmúlt. Csak előre lehet menni.

- Loop me in, Odd one!

Stormy szelleme már nem lebeg ebben a világban, mint néhányaké. Továbbment.

Az intenzív, múlhatatlan szerelem mágnesként vonzza a halottakat. De ha visszacsábítanám, az kimondhatatlan kárt okozna neki. És bár a megújuló kapcsolat eleinte enyhítené a magányomat, végül mindenképp nyomorúságot hozna.

A kezemet bámultam.

Annamarie csendben aludt. A plüssmacska és a kínai nyuszi élettelenül bámultak.

A szívem lassan visszatért rendes ritmusába.

Justine szeme becsukódott. Szempillája csillogott, ajka nedves volt. Állán két könnycsepp függött, megremegtek, majd aláhullottak a takaróra.

Boo és a bodachok nyomába eredtem.

3. Fejezet

A ma Szent Bertalan iskolaként működő régi apátságba modern műszaki berendezéseket telepítettek, melyeket az alagsorban elhelyezett irányító központból lehetett figyelemmel kísérni.

A spártai egyszerűséggel berendezett helyiségben a komputeren kívül csak egy íróasztal, két szék és egy használaton kívüli irattartó szekrény állt, amelynek alsó fiókjában garmadával álltak az üres csokoládés papírok.

Timothy atya, aki az apátság és az iskola műszaki rendszeréért felelt, KitKat függő volt. Természetesen tudta, hogy az édesség iránt rajongásával a torkosság bűnébe esik, ezért is igyekezett elrejteni a bizonyítékokat.

Csak ő és néha egy-egy szerelő járt ebbe a szobába, ezért úgy érezte, itt biztonságban van a titka.

Persze az összes szerzetes tudott róla. Egy-egy grimasszal vagy kacsintással már többen jelezték nekem, hogy nézsek be az irattartó szekrény alsó fiókjába.

Senki nem tudta, hogy Timothy atya meggyóna-e torkosságát felettesének, Reinhart atyának, de a csomagolópapír-gyűjtemény arra engedett következtetni, hogy kicsit mintha szeretné, hogy rajtakapják.

Testvérei valószínűleg szívesen beárulták volna, talán csak arra vártak, hogy a papírhalmom még nagyobbra duzzadjon s a lebukás még szégyenteljesebb legyen.

Bár mindenki szerette Timothyt, szerencsétlenségére arról is ismeretes volt, hogy milyen lángvörös lesz az arca, ha zavarba hozzák. Roland atya szerint Isten azért áldotta meg Timothyt a zavartság ilyen nyilvánvaló jelével, hogy minél többen és minél többször élvezhessék azt.

Az alagsori szoba falán, melyet az atyák csak KitKat katakombának hívtak, egy bekeretezett hímezett felirat lógott: A gonosz a digitális adatokban lakik. Ezen a számítógépen megvolt minden régebbi működési adat, csakúgy, mint a fűtő-hűtő rendszer, a világítás, a tűzvédelmi rendszer és a vészhelyzetben használatos generátorok jelenlegi állapotával kapcsolatosak.

A bodachok a második emeleten még mindig szobáról szobára libegtek, szemügyre véve a leendő áldozatokat, így fokozták a gyönyört, melyet a vérontás okoz majd nekik. Mászt nem tudtam meg róluk, hiába figyeltem őket.

A félelem, hogy a lények jelenléte esetleg közelgő tüzet jelent, az alagsorba kergetett. Egymás után néztem át a tűzvédelmi rendszer, irányító paneljeit.

Mindegyik szoba mennyezetébe legalább egy tűzoltó berendezést építettek, s a folyosón is számos locsolófejet helyeztek el a plafonban. A figyelőrendszer szerint mindegyik locsolófej jól működött, a vízvezetékben pedig megfelelő volt a nyomás. A füstjelző és a riasztódoboz is rendben működött, és időről időre önellenőrzést hajtott végre.

Áttértem a fűtő-hűtő rendszer vizsgálatára. Különösen a kazánok érdekelték, ezekből kettő is volt az iskolában, s mindkettő gázzal működött.

Mivel a gázt nem vezették be ide, a távoli Sierrába, egy nagynyomású tárolótartályt ástak el messzebb az iskolától és az apátságtól. A monitor szerint a tartály 84%-ig van tele. Az áramlási arány is normálisnak tűnt. Mindegyik szelep jól működött. A rendszer sehol nem jelzett szivárgást. Mindkét, egymástól független vészkapcsoló ellátta a feladatát.

Mindegyik lehetséges veszélyforrás mellett zöld fény világított, egyetlen piros jel sem volt a képernyőn.

Akármilyen katasztrófa is közeleg, valószínűleg a tűz nem játszik majd benne szerepet.

A komputer felett lévő hímezésre néztem: A gonosz a digitális adatokban lakik.

Egyszer, amikor tizenöt éves voltam, néhány gonosz, bősapkás fickó megbilincselte, összeláncolta a bokámat, bezártak egy öreg Buick csomagtartójába, majd felemelték az autót egy daruval, és behelyezték egy hidraulikus présgépbe, amely pillanatok alatt képes bármilyen autót egy köbméteres fémkockává préselni, és megnyomták a Préseld össze Odd Thomast, gombot. Azt hiszem, ez a történet elég jól illusztrálja a tényt, hogy bár vártak természetfeletti képességeim, nem látok a jövőbe.

Azok a sebhelyes arcú, villogó szemű fickók a legkevésbé sem tűntek kalandot kereső turistáknak. Furcsa járásukat vagy az magyarázhatta, hogy fájdalmas kelések vannak az alfelükön, vagy, hogy alig bírnak járni a sok

elrejtett fegyvertől. Mégsem esett le a tantusz, hogy veszélyt jelentenek, míg egy félkilós bunkósbottal ütlegelni és rugdosni nem kezdtek.

Persze nem is figyeltem eléggé, ugyanis épp két másik fickó bámulása kötötte le a figyelmemet, akik egyforma fekete csizmát, fekete nadrágot, fekete pólót, fekete köpenyt és valami különös fekete sapkát viseltek. Később megtudtam, hogy két tanár volt, akik egymástól függetlenül úgy döntöttek, hogy Zorrónak öltöznek a jelmezbálba.

Visszagondolva, mire bezártak a Buick csomagtartójába két halott rhesus majommal és a bunkósbottal együtt, rájöttem, hogy fel kellett volna ismernem a bajkeverőket abban a pillanatban, mikor megláttam a sapkájukat. Hogyan feltételezhet épeszű ember jó szándékot három másíkról, akik egyforma bőrsapkát viselnek?

Mentségemül szolgáljon, hogy akkor még csak tizenöt éves voltam, feleennyi tapasztalattal a hátam mögött.

Talán a tűztől való félelmem, csakúgy, mint a Zorró jelmezesek iránti gyanakvásom: téves volt.

Pedig a tűz volna a legvalószínűbb, hisz az jelentené a legnagyobb veszélyt a szellemileg és fizikailag sérült gyerekekre. A földrengések nem olyan gyakoriak és nem olyan veszélyesek Kalifornia hegyeiben, mint a völgyekben és a síkságokon. Mindamellet az új apátságot kész erődítménynek építették, és a régit is olyan alaposággal újíították fel, hogy ki kell bírnia egy komolyabb földrengést is.

Itt nincsenek hurrikánok, tornádók, nincsenek aktív vulkánok és gyilkos méhek sem.

Ám itt is van valami, ami sokkal veszélyesebb bárminél. Emberek vannak.

No persze az apátság szerzetesei és a zárda apácái nem tűnnek gazembernek, ám a gonosz sokszor a jámborság és jótékonyság álarca mögé bújik. Ennek ellenére nehezen tudom elképzelni bármelyik szerzeteset vagy apácát, ahogy láncfűrészszel vagy géppisztollyal a kezében ámokfutásba kezd.

Tudomásom szerint a legnagyobb bűn errefelé Timothy atya torkossága. A haragos tekintetű orosz a vendégház második emeletén már több okot adhatna a gyanakvásra. Bár nem viselt bőrsapkát, de morcos és titokzatos viselkedése felhívta magára a figyelmemet.

E pillanatban ébredtem rá, hogy a béke és elmélkedés hónapjai véget értek számomra.

A képességem, a halottak halk, de kitartó zaklatása és a szörnyű veszteségek, melyeket nem tudtam megakadályozni, ezek mind arra készítettek, hogy elvonuljak a világ szeme elől ide, a Szent Bertalan apátságba. Egyszerűbbé kellett tennem az életemet.

De nem örökre jöttem ebbe a magas erődbe. Csak egy kis kimenőt kértem Istentől, melyet ő biztosított is számomra, ám most letelt az időm.

Amikor kiléptem a futó programból, a számítógép monitorja fekete lett, csak egy fehér menüsor maradt a közepén. A sötét monitoron mozgás tükröződött a hátam mögöl.

Hét hónapon keresztül ez az apátság volt számomra a biztos pont. Vagy inkább, mint egy lassan áramló, nyugodt folyó, melyben lusta örvényként

sodródtam, békés partokat szemlélve, ám most a folyó megmutatja egy másik arcát. Mogorván, vadul, konokul elmosta békeérzetemet, és újra a végzetem felé sodort. Miközben arra számítottam, hogy valami kemény dolog csap le rám, megfordultam a székkal a számítógépen tükröződő mozgás irányába.

4. Fejezet

Hideg futkosott a hátamon és kiszáradt a szám, s mindezt egy apácától való félelmemben.

Batman nyilván gúnyosan mosolygott volna rám, ha látja ezt, ám én legalább soha nem állítottam magamról, hogy hős vagyok. Szívem mélyén csak egy munkanélküli segédszakács vagyok.

Talán némi mentség lehet számomra, hogy aki belépett a számítógépszobába, nem volt más, mint Angela nővér, akit a többi nővér Anyának hív. Arca, mint egy szerető nagymamáé, de határozottsága, akár a Terminátoré.

Bár a nővérek általában szürke vagy fekete ruházatot viselnek, ezek az apácák fehéret hordtak, mert az ő közösségük a Benedek-rend egyik, többször megreformált ágához tartozott, bár ezt soha nem értettem pontosan. Mindenesetre ezek a nővérek sokkal ortodoxabbnak számítottak, mint azok a modern apácák, akik leginkább olyan szociális munkásoknak tartják magukat, akik nem randevúznak.

A mieink latinul imádkoznak, nem esznek húst pénteken, és nagyon ragaszkodnak a szertartások hagyományos rendjéhez.

Angela nővér úgy fogalmaz, hogy ő és a nővérek a múlt század első harmadába próbálnak visszatérni, amikor a templom még az időtlenség megtestesítője volt és a „püspökök nem voltak őrütek”.

Bár ő 1945-ben született, és nem ismerhette azt a korszakot, amit csodál, mégis azt mondja, szívesebben élne a 30-as években, mint most, az internet és a bömbölő tévéközvetítések korában.

Némileg egyetérték az álláspontjával. Azokban az időkben nem voltak sem nukleáris fegyverek, sem robbantató terroristák, és pár fillérért vehettél Black Jack rágógumit akármelyik sarki kisboltban.

Ezt a rágógumis dolgot persze én is csak egy regényből tudom. Sokat tanultam a könyvekből. Néhány dolog közülük még mindig érvényes.

Angela nővér leült a mellettem lévő székre, és így szólt:

- Megint egy álmatlan éjszaka, Odd Thomas?

Sokat beszélgettünk, tudta, hogy nem alszom mostanában olyan jól, mint régebben. Az alvás egyfajta békesség, és bennem nem mindig volt meg a béke.

- Nem tudtam aludni, vártam, hogy esni kezdjen a hó - mondtam. - Látni szerettem volna, ahogy fehérbe borul a világ.

- Még mindig nem esik. De egy alagsori szoba meglehetősen különös helyszín a havazás megfigyelésére.

- Kétségtelenül így van, nővér.

Hosszan, kedvesen tudott mosolyogni, miközben türelmesen várakozott. Ha pallost tartott volna az ember feje fölé, az sem lett volna hatásosabb eszköz a kihallgatáshoz, mint ez az elnéző mosoly.

Némi hallgatás után, mely alatt a szándékait próbáltam megfejteni, így szóltam:

- Úgy látom, nővér, azt gondolja, rejtegetek valamit.
- És rejtegetsz valamit, Oddie?
- Nem - mutattam a számítógépre -, csak az iskola műszaki rendszerét ellenőriztem.
- Értem. Ezek szerint Timothy testvért fedezed. Talán kórházba került súlyos KitKat mérgezéssel?
- Csak szerettem volna új dolgokat megtanulni itt... hogy hasznossá tegyem magam - mondtam.
- A hétfégi reggelikre készített palacsintád nagyobb ajándék, mint amit valaha kaptunk bármelyik vendégtől.
- Az igaz, hogy senki palacsintája nem olyan lágy, mint az enyém.

Angela nővér szeme olyan kék volt, mint a tengeri csigák azon a porcelán készleten, ami gyerekkoromban volt nekünk, és amelynek' darabjait anyám időről időre a falhoz vagy hozzám vágta.

- Bizonyára voltak lelkes híveid az étkezdében, ahol dolgoztál.
- Én voltam a merőkanalas sztár.

A nővér mosolygott és várt.

- Most vasárnap vagdalt húst csinállok. Még soha nem evett a vagdalt húsból, ugye? - locsogtam.

Angela nővér mosolyogva babrálta a nyakában lógó rózsafüzért.

- Igazság szerint azt álmodtam, hogy felrobbant egy kazán - nyögtem ki végül.

- Szörnyű rémálom lehetett.
- Nem volt kellemes.
- Valamelyik itteni kazán volt?
- Akár lehetett itteni is. Nem volt egyértelmű. Tudja, milyenek az álmok.

A nővér szemében huncut fény csillant.

- Láttál ebben az álomban meggyulladt apácákat is, akik kétségbeesve kiáltoznak a havas éjszakában?
- Nem, hála istennek nem. Csak a kazán robbant fel.
- Láttál nyomorék gyerekeket lánggal keretezett ablakokban csüngeni?

Nem válaszoltam, csak magamban mosolyogtam.

- Mondd, Oddie, neked minden álmod ilyen sekélyes?
- Nem mindegyik, nővér.
- Én néha Frankensteinről álmodom, egy mozifilm miatt, amit kislánykoromban láttam. Az én álomban van egy régi szélmalom, amelynek lapátjain rohadó vászonfoszlányok lengenek, miközben tépi a vihar. Szakadó eső, égboltot hasogató villámok, ugráló árnyak, hideg csigalépcsők, könyvespolcok mögé rejtett ajtók, gyertyafénybe burkolózó folyosók, bizarr gépek, szikrázó elektromos vezetékek, világító szemű, tébolyult torzszülött, a szörny folyamatosan a nyomomban, és egy tudós fehér köpenyben, aki a saját levágott fejét tartja a hóna alatt. Elhallgatott, és mosolyogva nézett rám.

- Csupán egy felrobbant kazán - mondtam.
- Istennek számos oka lehet, hogy szeressen téged Oddie, ám azért biztos, hogy szeret, hogy ilyen rosszul tudsz hazudni.
- Néha hazudtam már nagyokat is - bizonygattam sután.
- Ez az állítás az eddigi legnagyobb hazugságod. Vallj színt fiatalember! Nem egy felrobbant kazánról álmodtál. Valami más nyugtalanít.

Vállat vontam.

- Ellenőrizted a gyerekeket a szobájukban.

A nővér tudta, hogy látom az ólalkodó halottakat. De sem neki, sem Abbot testvérenek nem említettem a bodachokat.

Mivel ezeket a vérszomjas szellemeket a sok halálos áldozatot követelő események vonzzák, nem számítottam rá, hogy ilyen eldugott helyen találkozom velük. Többnyire a városokban vadásznak.

Még azoknak sem szerettem róluk beszélni, akik elhiszik nekem, hogy látom a halottakat. Ezeknek a gonosz, árnyszerű démonoknak az említése, akik a pusztításban és halál látványában lelik örömüket, azt hiszem, egészen más megítélés alá esne.

Lehet, hogy valakit, aki majmot tart háziállatként, kedves különcnek tartunk, ám azt, aki nyüzsgő majomházzá alakítja az otthonát, ahol csimpánzok sokasága csivitel és száguldozik fel-alá, bizonyára elmebetegnek bélyegeznénk.

Mégis úgy döntöttem, hogy felfedem a titkomat Angela nővér előtt. Úgyis tudja, hogy nem vagyok őszinte, s hátha nem fog elítélni. Talán az apácafátyol olyan apróságokat is segít meghallani mások szavaiban, melyeket mi, egyszerű emberek nem hallunk meg.

Belefogtam tehát a mesélésbe.

Odaadón figyelt, arca mozdulatlan volt, semmi jelét nem adta annak, hogy elmebetegnek tartana.

Személyisége hatalmával Angela nővér mindig arra készítette beszélgetőtársait, hogy a szemébe nézzenek. Talán néhány erős akaratú ember képes lett volna ellenállni átható tekintetének, de én nem tartoztam közéjük. Mire elmondtam a mondandómat, teljesen magába szívott a tekintete.

Csendben tanulmányozott egy darabig, és épp mikor már kezdtem azt gondolni, hogy rögtön neki fog az épelméjűségemért imádkozni, így szólt:

- Mit kell tennünk?
- Nem tudom - sóhajtottam, kissé megnyugodva a tudattól, hogy hisz nekem.
- Nem valami jó válasz.
- Nem bizony - helyeseltem. - A helyzet az, hogy a bodachok csupán fél órával ezelőtt jelentek meg. Nem figyeltem őket elég hosszú ideig ahhoz, hogy kitalálhassam, mi vonzotta őket ide.

Angela nővér keze ökölbe szorult.

- Valami a gyerekekkel fog történni.
- Nem feltétlenül az összes gyerekekkel. Talán csak néhányukkal. És persze a felnőtteket sem zárhatjuk, ki.
- Mennyi időnk lehet addig a... valamiig, ami történni fog?

- Általában egy-két nappal az esemény előtt jelennek meg. Hogy megízleljék azoknak a látványát, akik...

Nem akartam többet mondani.

- Akik hamarosan meghalnak - fejezte be a mondatot Angela nővér.

- Ha egy gyilkosnak is szerepe van a dologban, egy emberi lénynek, és nem mondjuk egy felrobbanó gázpalacknak, néha éppen annyira lenyűgözi a bodachokat a gyilkos személye, mint a potenciális áldozatok.

- Itt nincsenek gyilkosok - mondta Angela nővér.

- Mit tudunk valójában Rodion Romanovichról?

- Az orosz úrról az apátság vendégházában?

- Elég haragos a tekintete - mondtam.

- Néha nekem is az...

- Igen nővér, de az öné megfontolt harag, és maga apáca.

- Ő pedig egy szellemi zarándok.

- Lehet, de róla csupán azt tudjuk, amit ő maga állít, ahhoz viszont nem fér sok kétség, hogy ön valóban apáca.

- Láttál bodachokat körülötte?

- Még nem.

Angela nővér a homlokát ráncolta, és így szólt:

- Velünk mindig kedves volt az iskolában.

- Nem vádolom semmivel Mr. Romanovichot. Csak azt mondom, hogy kíváncsi vagyok rá, ki ő.

- Lauds után beszélek, Bemard testvérrel, hogy legyen óvatos.

A lauds a reggeli ima, a második a hét alkalom közül, amikor a szerzetesek összegyűlnek imádkozni.

A Szent Bertalan apátságban a lauds rögtön a matin után következik, ami 5:45-kor kezdődik, s ahol zsoltárokat énekelnek és a szentek mondásait olvassák fel. Mindez azt jelenti, hogy Angela nővér 6:30-kor tud, Bemard testvérrel beszélni.

Kikapcsoltam a számítógépet, és felálltam.

- Körülnézek még egy kicsit.

Angela nővér is felállt, ruhája hullámozott.

- Ha a holnapi nap valami szörnyűséget tartogat számunkra, jobb, ha alszom egy kicsit. De ha baj van, rögtön hívj a zárkámban, akárhány óra is van.

Mosolyogtam, és a fejemet ráztam.

- Mi az? - kérdezte.

- Hiába, változnak a dolgok. Apácázárka telefonnal.

- Milyen könnyű kizökkenteni téged a gondolataidból.

- Igaz. Most például eszembe jutott, milyen jó lenne olyan repülő apácának lenni, mint abban a régi tévéműsorban.

- Repülő apácákat nem engedek be a zárdámba - mondta. - Azok általában léhák, és nyilván gyakran törnek be ablakokat.

5. Fejezet

Amikor visszatértem a második emeleti folyosóra, egyetlen bodachot sem láttam. Talán újabb gyerekek ágya köré gyűltek össze, de ezt nem tartottam

valószínűnek. Esetleg a harmadik emeleten vannak, ahol az apácák alszanak, mit sem sejtve. Talán rájuk is az vár, hogy meghaljanak egy robbanásban.

Hívatlanul nem mehettem fel a harmadik emeletre, kivéve, ha vészhelyzet van. Így hát elhagytam az iskolát, és kiléptem az éjszakába.

A kaszáló és a környező fák valamint az apátság még mindig arra vártak, hogy fehérbe boruljanak. A pocakos égbolt épp olyan sötét volt, mint a hegyek.

Boo már nem volt velem. Bár szeret a társaságomban lenni, nem én vagyok a gazdája. Tulajdonképpen nincs is gazdája. Független lény, aki a saját napirendje szerint él.

Nem tudtam, merre tartsak, hol kellene további lehetőségeit keresni annak, hogy miért gyűltek össze a bodachok, ezért aztán keresztülvágtam az iskola előtti udvaron, és az apátság felé indultam.

A rosszakaratú szellemek jelenléte és a decemberi levegő együttese sem indokolta azt a jeges hideget, ami a hátamon futkosott.

Ekkor a föld megremegett a lábam alatt, s a fű hajladozni kezdett, holott szellő sem rezdült.

Aprócska hangot hallottam, olyan kicsit, amely egyetlen szerzetest sem ébreszthetett fel, az ösztönöm mégis azt súgta, földrengés. Aztán felmerült bennem, hogy valószínűleg inkább John testvér felelős a föld rázkódásáért.

A legelő felől ózonillat szállt. Már korábban is éreztem ugyanezt az illatot, a vendégház udvarán, miközben elhaladtam Szent Bertalan szobra mellett.

Mikor egy fél perc után abbamaradt a földrengés, már sokkal biztosabb voltam abban, hogy az esetleges robbanás fő veszélyforrása nem a gáztartály és nem is a kazán, hanem John testvér, aki földalatti zugában kutatta a valóság igaz természetét.

Az apátsághoz siettem, el a novíciusok szálláshelye mellett. Az apát az irodája fölötti, második emeleti szobában lakott, s a harmadikon volt egy kis kápolna, amit csak ő használt. Felnéztem a kápolna ablakára, ahol halovány fény pislákol, ám hajnali fél egykor Bemard, atya bizonyára horkol, és nem imádkozik. A pislákoló fényt valószínűleg egy örökmécses adja.

Az épület nyugati része felé indultam, el az újoncok szobáinak utolsó ablakai, a káptalan helyisége és a konyha mellett. Az ebédlő előtt egy lépcsősorhoz értem.

Egyetlen gyenge villanykörte égett itt, melynek fényében egy bronz ajtó sejlett. Az ajtó fölötti táblán latin felirat állt: LIBERA NOS A MALO

Szabadíts meg a gonosztól!

A kulcsom ebbe a zárba is illett, az ajtó hang nélkül nyílt,- s olyan könnyedén mozgott, hogy egyetlen ujjal be tudtam lökni a féltonnás vasdarabot.

Egy kék fényben úszó kőfolyosóra jutottam. Az ajtó becsukódott mögöttem, s én egy következő, rozsdamentes acélajtó felé haladtam. E fölé is egy latin mondatot véstek: LUMIN DE LUMIN

Világosság a világosságtól.

A robusztus ajtó széles acélkeretébe egy harminc centiméteres érintőképernyőt süllyesztettek. Odaérintettem a kezemet. Nem lehetett látni

vagy érezni, amint a szerkezet leolvassa az ujjlenyomatomat, mindenesetre azonosított és beengedett. Az ajtó halk szisszenéssel kinyílt.

John testvér azt mondta, hogy a szisszenés nem elkerülhetetlen velejárója az ajtó működésének. Meg lehetne úgy is csinálni, hogy hangtalanul nyíljon, ám ő szerette ezt a hangot. Arra emlékeztette, hogy minden emberi lényben, akármilyen erkölcsösnek is látszik, egy kígyó bujkál.

Odabent egy kb. három négyzetméteres kamra volt, olyan volt benézni, mintha egy masszív, gyanta sárga porcelánedény belsejébe kukucskálnánk. Beléptem, és olyan tétován álltam ott, mint egy magányos mag a tök üreges belsejében.

Mikor egy második halk szisszenés hallatán hátrafordultam, az ajtónak már nyoma sem látszott.

A pislákoló fényben most is, akár az előző látogatásomkor ebben a birodalomban, úgy éreztem magam, mintha egy álomba léptem volna, vagy inkább mintha elszakadtam volna a földtől és egy magasabb valóságba kerültem volna.

A falakon kialudtak a fények. Sötétség telepedett a helyiségre.

A kamra valójában egy lift volt, ami most épp lefelé vitt, de nem éreztem semmi mozgást. A gépezet hang nélkül dolgozott.

A sötétben egyszer csak egy piros fény jelent meg, majd a lift ajtaja kinyílt. Egy előcsarnokba kerültem, ahol három acélajtó állt. A tőlem jobbra illetve balra lévők dísztelenek, simák voltak. Egyiken sem volt zár, és még soha nem volt lehetőségem mögéjük pillantani.

A középsőn felirat állt:

PER OMNIA SAECULA SAECULORUM

Mindörökkön örökké.

A piros fényben a fényes acél lágyan csillogott, mint a mécses. A polírozott betűk mintha lángoltak volna.

Az ajtó, szisszenés nélkül kitérült előttem, mintha az örökkévalóságba hívogatna.

Egy kb. kilenc méter átmérőjű, kör alakú kamrába léptem, melynek közepén négy egyszerű karosszék állt. Mindegyik mellett állólámpa, de most csak kettő világított.

John testvér tunikában és reverendában ült az egyiken, de a csuklyája nem volt a fején. Mielőtt szerzetes lett volna, ő volt a híres John Heineman.

A Time magazin „az utóbbi fél évszázad legnagyobb fizikusának” nevezte, ám azt is megjegyezték, hogy szegény egyre zavarodottabb. Ezen állítás illusztrálásaként egy neves pszichológus, elemzést írt a cikk mellé, melyben Heineman életének „legfontosabb döntéseit” vette sorra. Később egy tévéshowban azt is megállapították, hogy ennek a zavarodott embernek a problémáit kleptomániás édesanyja és bulimiás lánya okozzák.

Egy cikkben, amelynek címe „Az év legrohejesebb ismert személyiségei” az Entertainment

Weekly „újjászületett bolondnak” nevezte, valamint „reménytelen balféknek, aki nem tudja megkülönböztetni Eminemet Oprától”.

A National Enquirer bizonyítékot ígért arról, hogy ő és Katié Couric - egy reggeli tévéműsor vezetője - egy pár voltak. A Weekly World News arról volt

meggyőződve, hogy Heineman együtt járt Lady Dianával, aki egyébiránt - állították ők - nem is halott, ahogy a világ hiszi.

Tudóstársai hevesen támadták teóriáit, belekötöttek kutatásaiba. Véleményük szerint nemcsak azt a jogot kellett volna megvonni tőle, hogy publikálhassa eredményeit, de azt is, hogy egyáltalán kutatásokat végezhesen és elméleteket gyárthasson. Az újságírók megkérdőjelezték a motivációit, az épelméjűségét és a nagy vagyonához való jogát.

Ha a kutatásai nyomán született sok találmány nem tette volna őt többszörös milliommossá, a legtöbb cikk meg sem jelent volna róla. A vagyon hatalom, márpedig a hatalom az egyetlen dolog, ami a mai világot érdekli.

Furcsamód csak olaj volt a tűzre, hogy szép csendben elosztogatta az egész vagyonát. A riporterek is, pont úgy, mint a popsztárok és filmkritikusok, a saját hatalmukért élnek.

Ha egy elismert egyetemnek adta volna a pénzét, nem gyűlölték volna. A legtöbb egyetem ma már nem a tudás temploma, hanem a hatalomé.

A történetek óta eltelt néhány év. Ha közben bármikor rajtakapták volna, mondjuk egy kiskorú kurvával vagy megtalálták volna egy drogelvonnán, kokaintól szétrohadt orral, mindent megbocsátottak volna neki. A sajtó csodálta volna. A mi korunkban inkább a hedonizmus és önpusztítás az alapja a hősi mítoszoknak, nem az önfeláldozás.

Ehelyett John Heineman éveket töltött kolostori elzártságban, és ebből több hónapot teljesen egyedül, eleinte máshol, majd itt, lent a mélyben, a saját zugában, anélkül hogy egyetlen szót is váltott volna bárkivel. Az ő meditációja más volt, mint a többi szerzetesé, bár nem feltétlenül kevésbé áhítatos.

Keresztülmentem a szépen elrendezett székek között, alattuk a kőpadlón borszínű szőnyeg.

A színes villanykörték és a barna lámpaernyők mézszínűre festették a helyiséget.

John testvér magas, vékony, széles vállú ember volt. Karja - amely most a szék karfáján pihent - hosszú volt, csuklója erős.

Bár egy hosszúkás arc jobban illett volna hórihorgas természetéhez, John arca kerek volt. A lámpafény nagy orrának árnyékát a bal füléhez irányította, mintha az arca egy napóra lenne, az orra a mutató és a füle a kilenc órának a helye.

Feltételeztem, hogy a második lámpa arra hivatott, hogy engem elirányítson, így az a melletti székre ültem le, vele szemben.

John testvér szeme kék volt, és a tekintete olyan mozdulatlan, mint egy harcedzett mesterlövészé.

Attól tartva, hogy esetleg éppen meditál, és nem szeretné, ha megzavarnák, nem szóltam egy szót sem.

Szent Bertalan szerzetesei igen csendesek, kivéve a közös társasági eseményeket.

A napközbeni csend - a Kisebb Csend - reggeli után kezdődik, és a vacsora utáni pihenésig tart.

Ebben az időszakban a szerzetesek csupán annyit beszélnek egymással, amennyit a kolostori munkák feltétlenül megkívánnak.

Az esti ima utáni csend a Nagyobb Csend. Ez még a reggeli alatt is tart itt, a Szent Bertalanban.

Éppen ezért nem kérhettem John testvért, hogy beszélgesse velem. Tudta, hogy ilyenkor nem látogat meg, ha nincs rá nyomós okom; de neki kellett eldöntenie, hogy megszakítja-e a csendet vagy sem. Míg várahoztam, a szobát tanulmányoztam.

Mivel itt mindig félhomály volt, és a fény a kamra közepére irányult, soha nem tudtam alaposabban szemügyre venni ennek a kör alakú helyiségnek a falait. A sötét, fémes csillogás nagyon sima felületre utalt, azt gyanítottam, hogy üveg lehet.

Mivel a föld alatt voltunk, nem táruhatott fel dimbes-dombos tájkép mögötte, inkább olyan volt, mintha egy akváriumban ültünk volna.

Ám akármi is lakott az akvárium túoldalán, soha nem mutatkozott előttem. Soha, egyetlen árnyék sem úszott el a falak mögött. Egyetlen tátott szájú élőlény sem úszott oda az üvegfalhoz, hogy átlessen hozzánk.

Újabb egy percnyi csend után John testvér látszólag a végére ért a gondolatainak, s tekintete visszatalált hozzám a távoli tájokról. Aztán mély, érces hangján így szólt: - Vegyen egy sütit!

6. Fejezet

A kerek szobában, a mézszínű fényben, mindegyik szék mellett állt egy kis asztal is. Az enyémen egy kis piros tányérban három csokis süti volt. John testvér maga készíti őket. Mennyeiek!

Kezembe vettem egyet, még meleg volt.

Attól a pillanattól kezdve, hogy kulcsommal kinyitottam a bronz ajtót, addig, míg beléptem a szobába, két perc sem telhetett el. Kétlem, hogy John testvér maga hozta ide a süteményt. Túlságosan el volt mélyedve a gondolataiban.

Egyedül voltunk a szobában. Nem hallottam távolodó léptekeket sem, amikor beléptem.

- Nagyon finom! - mondtam, miután megkóstoltam.

- Kiskoromban pék szerettem volna lenni.

- Szép szakma.

- Az volt a gond, hogy nem tudtam abbahagyni a gondolkodást elég hosszú időre ahhoz, hogy kitanulhassam a pékmesterséget.

- A gondolkodást miről?

- Az univerzumról. A valóság szerkezetéről.

- Értem - mondtam, bár nem értettem.

- Már hatéves koromban értettem a szubatomi fizikát.

- Én hatéves koromban remek legóvárakat, tornyokat, és hasonlókat építettem.

John testvér arca felragyogott.

- Én meg 47 összeöntött legókészletből megépítettem a „térítő-hab” modelljét.

- Sajnálom, de nem tudom, mi az. Viszont negyvenhét készletnyi légó egy vagonba kerülhetett.

- A szüleim nagyvonalúak voltak.
- Az enyéme nem - mondtam. - Tizenhat éves koromban el kellett jönnöm otthonról és munkát vállalnom egy étkezdében, hogy eltartsam magam.
- Kitűnő palacsintát készít, Odd Thomas. És míg a téridő-habról szinte senki, a palacsintáról mindenki tudja, hogy mi az.

Miután kiállított egy négymilliárd dollár értékű csekket az egyház részére, John Heineman eltűnt. A média éveig kereste, sikertelenül. Azt beszéltek, visszavonult, hogy szerzetes lehessen, ami igaz is volt.

Néhány szerzetes pap lesz, mások nem. A pap mondhat misét és irányíthatja a szertartásokat, amit azok a testvérek, akiket nem szenteltek fel, nem tehetnek meg. Ezekről függetlenül teljesen egyenrangúként kezelik egymást. John testvér szerzetes, de nem pap.

Az itt élők mindannyian szegénységet, szüzességet, engedelmességet és kitartást fogadnak. Néhányan közülük virágzó karriert vagy szerényebb vagyont hagynak el új életük kedvéért, ám azt biztosan állíthatom, hogy John testvér az egyetlen, aki négymilliárd dollárról mondott le.

John Heineman kívánsága szerint az egyház a pénz egy részét arra fordította, hogy ezt a régi apátságot iskolává építsék át illetve olyan otthonná, ahol hajlékot nyerhetnek a testi vagy szellemi fogyatékosok és az árvák. Olyan gyerekek kerültek ide, akik egyébként szeretet nélkül tengődtek volna valamelyik állami intézményben, míg egy napon egy „önjelölt halálangyal” odaátra nem segíti őket.

Átmelegített a tudat, hogy egy olyan ember társaságában lehetek, mint John testvér, aki ugyanolyan könyörületes, mint amilyen zseniális. Ha egészen őszinte vagyok, a remek sütemény is nagyban hozzájárult emelkedett hangulatomhoz.

Egy új apátságot is építettek, amely alatt kialakították a John testvér elvárásainak megfelelő földalatti bázist.

Senki nem hívta laboratóriumnak ezt a komplexumot, annál is inkább, mert senki sem tudta, hogy valójában mi célt szolgál.

A testvérek, akik közül csak kevesen látogattak el ide, s ők is csak nagy ritkán, John testvér kalitkájának hívták. Egyszer hallottam, amint egy szerzetes ezt mondja: „John testvér épp új tollakat növeszt a kalitkájában”. Egy másik selyemgubónak hívta a rejtkehelyet, mintha azt várná, mikor bújjik elő belőle a pillangó. Mindez arra utalt, hogy a többiek titkon arra számítanak, hogy John testvér egyszer talán valaki más lesz, mint most, valaki nagyobb.

Mivel én vendég voltam és nem szerzetes, nem tudtam többet kizsedni a testvérekből.

Csak azért ismertem John Heineman igaz történetét, mert ő maga mesélte el nekem. Nem kérte a titoktartásomat, csak ezt mondta:

- Tudom, hogy nem árul el, Odd Thomas. Az ön diszkréciója és lojalitása látszik a csillagokból.

Nem volt világos, mit ért ezalatt, de nem feszegettem a dolgot. Sok mindent mondott, amit nem teljesen értettem, és nem akartam, hogy a kapcsolatunk valamiféle verbális szonátává alakuljon, melyhez én csupán a ritmusosan visszatérő Mi? Mi? Mi? szavakat teszem csak hozzá.

Én nem mondtam el neki a saját titkomat. Nem tudom, miért. Talán, csak mert jobban szeretem, ha azok az emberek, akiket csodálok, nem tartanak bolondnak.

A testvérek tisztelték őt, kicsit mintha tartottak volna is tőle. Én semmi fenyegetőt nem találtam benne, sőt néha inkább azt láttam, hogy ő fél valamitől.

Bernard apát adytumnak hívta ezt a helyet. Ez a középkori szó a templom legszentebb részét jelenti, ahová csak keveseknek engedélyezett a belépés.

Az apát mindig suttogva, áhítatosan ejtette ki ezt a rövid szót, tekintetében vágyakozással, csodálattal és talán némi félelemmel. Arról, hogy John testvér miért hagyott ott vagyont és hírnevet és vállalta fel a szegénységet és a szerzetesi létet, csupán annyit mondott, hogy miközben a kvantummechanikát és a valóság szerkezetét tanulmányozta, olyan felfedezéseket tett, melyek a megtérésre ösztönözték. „Megtért és felkeresett engem” - mondta.

Most, hogy megettem a csokis sütit, John testvér így szólt:

- Mi hozta ide, ilyen késői órán a Nagy Csend alatt?
- Tudom, hogy ébren van szinte egész éjszaka.
- Egyre kevesebbet alszom, nem tudom kikapcsolni a gondolataimat.

Magam is krónikus álmatlanságban szenvedvén ezt válaszoltam:

- Én néha úgy érzem éjjelente, mintha az agyam valaki más tévéje lenne, aki ide-oda kapcsolgat a csatornák között.
- És amikor mégis elszenderedem - fűzte tovább a gondolatot John testvér -, sokszor a legalkalmatlanabb pillanatban teszem. Sokszor lemaradok emiatt a lelkészi hivatal gyűléseiről. Egyszer még az istentiszteletről is lemaradtam, mert ebben a székben bóbiskoltam. Az apát megértő, a főapát pedig talán túl elnéző is velem, könnyedén felment, és csak könnyű vezeklésre ítél.
- Nagyon tisztelik önt, uram.
- Olyan, mintha a tengerparton ülnénk.
- Mi olyan? - néztem rá kérdően.
- Most, ahogy éjfél után ülünk itt csendesen. Mintha a parton lennénk. Az éjszaka elénk tolja, hullámozza a veszteségeinket, mint a tenger a roncsokat, amelyeket hajótörés után sodort el a víz.
- Azt hiszem, értem - mondtam.
- Állandóan a maradványokat vizsgálgatjuk, mintha valami mássá szeretnénk összeeszkábálni a múltat, de ez csak önkínzás.
- John testvér, lenne egy furcsa kérdésem.
- Hát persze, hogy lenne - mondta, talán kíváncsi természetemre utalva.
- Talán butaságnak tűnik, de jó okom van, hogy feltegyem önnek. Van a legkisebb esélye is annak, hogy amivel idelent dolgozik... az felrobbanjon vagy valami ilyesmi?

Lehajtotta a fejét, majd elgondolkodva megvakarta az állát. Boldogabb lettem volna, ha ez a kérdés nem igényel ilyen megfontolt választ, hanem azonnal rávágja: nem, kizárt dolog, elképzelhetetlen.

Az egyház és a tudományok mindig szoros kapcsolatban álltak. Roger Bacon, egy ferences szerzetes a tizenharmadik század legnagyobb matematikusa volt. Róbert Grosseteste püspök volt az első, aki leírta, hogy

szükség van tudományos kísérletekre. Jezsuiták építették az első teleszkópot, mikroszkópot, barométert, ők számolták ki elsőként a gravitációs állandót, ők mérték meg elsőként a Hold hegyeinek magasságát, ők találták meg a módszert, mellyel kiszámítható egy bolygó keringési pályája s még sok hasonló dolgot. Ám, legalábbis amennyire én tudom, a századok során egyetlenegy sem robbantott kolostort közülük.

Nem tudom elképzelni az emberbarát John testvért, aki remek süteményeket süt, amint egy homályos laboratóriumban eszelősen dolgozik azon, hogy darabjaira robbantsa az apátságot. No, nem mintha nem lenne meg hozzá a tudása.

- Valami ilyesmi - mondta végül.

- Hogyan?

Felemelte a fejét, hogy a szemembe nézzen:

- Igen, talán valami ilyesmi.

- Ezt hogy érti, testvér?

- Kérdezte, hogy van-e esély rá, hogy amin itt lent dolgozom, felrobbanjon vagy valami ilyesmi.

- Ó. Tehát valami más megtörténhet.

- Talán igen, bár nem valószínű. Valami.

- De talán igen. Mint például?

- Akármilyen.

- Mi az, hogy akármilyen? - kérdeztem.

- Bármilyen elképzelhető. Vegyen még egy sütit!

- De mégis, mire lehet számítani?

- A fantáziának nincs határa.

- Szóval bármilyen rossz megtörténhet?

- Bármikor bármilyen szörnyű, katasztrófális dolog megtörténhet, de valószínűleg nem fog.

- Valószínűleg?

- A valószínűség fontos tényező, Odd Thomas. Lehet például, hogy már csak öt másodperce van hátra, mert egy ér mindjárt elpattan az agyában.

Most bántam meg, hogy nem vettem még egy süteményt.

Mosolygott. A karórájára nézett. Majd rám. Vállat vont.

- Látja? Kicsi volt a valószínűsége.

- Az a bármilyen, ami megtörténhet, feltéve, hogy megtörténik, okozhatja rengeteg ember szörnyű halálát? - makacskodtam.

- Szörnyű?

- Igen. Szörnyű.

- Ez nagyon szubjektív dolog. Ami valakinek szörnyűség, az másnak talán nem annyira az.

- Roppanó csontok, lángoló testek, felrobbanó fejek, égő hús, vér, fájdalom, jajveszékélés - ilyen szörnyűségek.

- Talán igen, de valószínűleg nem.

A süteményes tányér felé nyúltam, de aztán visszahúztam a kezem.

- Megrémiszt, John testvér.

Ahogy a szerzetes felállt, olyan volt, mint mikor a szürke gém felkel gubbasztásából, s láthatóvá válnak hosszú, pálcikaszerű lábai. Magasabb volt, mint amire emlékeztem.

- Én is rémült vagyok. Már jó pár éve rettegek. Majd ön is megtanul vele élni. Felálltam.

- John testvér... akármilyen munkát is végez idelent, biztos benne, hogy el kell végeznie?

- Az eszem Isten ajándéka. Szent kötelességem, hogy használjam.

Szavai visszhangoztak a fejemben. Az én különleges képességem is tekinthető Isten ajándékának. De én mindig arra használtam, hogy segítsek vele másokon. Ha csak egy lézengő, visszajáró lelken is. Mit érne az én hatodik érzékem, vagy mit ér az ész önmagában, empátia és emberség nélkül? Az emberi intellektus, minden hatalma és csodás eredménye ellenére nagyon befolyásolható és megvesztegethető.

Ez a szerzetes, akárcsak az eszét, a kezét is Istentől kapta. Ám dönthet úgy is, hogy azt kisbabák megfojtására használja.

Végül csupán ennyit mondtam:

- Szörnyű álmom volt. Aggódom az iskolában lévő gyerekek miatt.

John testvér nem jött rá úgy, mint Angela nővér, hogy nem álomról van szó.

- Korábban váltak már valóra álmai? - kérdezte.

- Nem, uram. De ez most nagyon... valóságosnak tűnt.

Felhúzta a csuklyáját a fejére.

- Próbáljon valami kellemesről álmodni, Odd Thomas.

- De az álmaimat nem tudom befolyásolni...

Könnyedén a vállamra tette a kezét.

- Akkor talán ne aludjon. A képzeletnek hatalmas ereje van.

Nem is vettem észre, mikor indultunk el a kijárat felé, de egyszer csak ott álltunk az ajtó előtt, amely hangtalanul kinyílt. Kiléptem a piros fényben úszó előszobába, majd megfordultam, hogy visszanézzek John testvérré.

- Uram, amikor úgy döntött, hogy egyszerű tudósból tudós szerzetes lesz, nem jutott eszébe, hogy inkább mondjuk gumikereskedő legyen?

- Ez valami vicc?

- Nem vicc, uram. Amikor az életem túl bonyolult lett és fel kellett adnom a szakácsállásomat, felmerült bennem a lehetőség, hogy gumikereskedő legyek. De aztán inkább idejöttem.

John testvér nem szólt semmit.

- A gumikereskedő hasznos foglalkozás - folytattam. Elősegíthettem volna, hogy az emberek jó abroncsokon gurulhassanak, jó árért. Ha így lett volna, és most csak egy becsületes kereskedő volnék, egy kis lakással, és azzal a lánnyal, akit mindig szerettem, az elég lett volna.

John testvér kék szemét vörösesre festette az előszoba fénye. Megrázta a fejét.

- Én tudni akarok.

- Mit akar tudni?

- Mindent - mondta, és az ajtó becsukódott közöttünk.

Az ajtón a felirat: Per omnia saecula saeculorum. Mindörökkön örökké.

Felmentem a lifftel, majd vissza, amerre jöttem, és bezártam magam mögött a bronzajtót.

Libera nos a malo, mondta az ajtó.

Szabadíts meg a gonosztól.

Ahogy kiléptem az apátság kertjébe, havazni kezdett. Hatalmas pelyhek hullottak alá kecsesen a szélcsendes éjszakában, mintha egy valcerre keringenének, amit én nem hallok.

Az éjszaka most nem tűnt túl fagyosnak. Talán jobban fáztam John testvér kamrájában, mint ahogy gondoltam volna, és ezért éreztem a földalatti világhoz képest enyhének a levegőt.

Aztán a hatalmas hópelyheket kisebbek váltották föl, a levegő megtelt a láthatatlan felhőkből aláhulló csodás kristályokkal.

Erre a pillanatra vártam szobám ablakában, mielőtt Boo és a bodach megjelentek a kertben.

Mielőtt idejöttem a kolostorba, Pico Mundo városában éltem, a kaliforniai sivatagban. Soha nem láttam havat, egészen ma estig. Lenyűgözve bámultam a hózivatart, és boldogan állapítottam meg, hogy igaz a mondás, miszerint nincs két egyforma hópihe.

A látvány szépségétől elállt a lélegzetem, s arra gondoltam, ha a szerelmem velem lehetne, még szebb volna ez a csendes-havas éj. De egy pillanattig így is minden teljes volt. Aztán persze valaki felkiáltott.

7. Fejezet

A vészkiáltás éles volt és rövid. Akár azt is hihettem volna, hogy csak képzeltem. Vagy, hogy csupán egy éjszakai madár sivított, ahogy elrepült felettem.

Tavaly nyáron, amikor azok a fegyveresek megtámadták a Pico Mundói bevásárlóközpontot, annyi sikítást hallottam, hogy reméltem, soha többé nem kell ilyesmit elviselnem. Negyvenegy ártatlan embert lőttek le. Tizenkilenc közülük meghalt. Odaadtam volna a zenét és a barátaim hangját cserébe azért, ha soha életemben nem kell többé fájdalomtól elgyötört és haldokló emberek sikongását hallanom.

Az apátság közeli sarkához siettem. Hajnali egy volt. Északnak fordultam az ebédlő mellett, ahol a szerzetesek szoktak étkezni, de semmi fény nem látszott. Próbáltam a hóesésen keresztül szemügyre venni a nyugatra lévő erdőt, de ha volt is valaki odakint, eltakarta a hó függöny.

Az ebédlő a könyvtárral volt szomszédos, a mélyen ülő ablakok mögött rendben sorakoztak a sötétségbe burkolódzó könyvek.

Ahogy elfordultam a könyvtár sarka felé, majdnem keresztülestem egy emberi testen, mely arccal lefelé feküdt a földön. A szerzetesek fekete reverendáját viselte.

A döbbenettől végigfutott a hideg a hátamon.

Letérdeltem a szerzetes mellett, de aztán elbizonytalanodtam, hogy hozzáérjek-e. Mi van, ha nem véletlenül esett el, hanem valaki leütötte?

Eddig abban a hitben voltam, hogy ez a menedék itt, a hegyek között megóv a világ barbárságától, de most be kellett látnom, hogy nincs

biztonságos hely, az anarchia keze mindenhová elér. Ennek bizonyítékát láttam a leütött testben. Előre rettegve, hogy esetleg egy szétroncsolt arc fog a szemem elé tárulni, megérintettem az alak hófedte köpenyét, majd a szerzetest a hátára fordítottam.

A hulló hópelyhek mintha fényt hoztak volna az éjszakába, de ez csak szellemfény volt, mely nem világított meg semmit. Bár a kámzsa hátracsúszott az áldozat arcáról, nem láttam elég tisztán ahhoz, hogy beazonosítsam.

Szája elé tartottam a kezem, de nem éreztem a lélegzetét. Megtapogattam az arcát, hogy legalább azt megállapíthassam, szakállas-e vagy sem, hátha akkor felismerem. Ujjammal a torka felé tapogatóztam, mely még meleg volt, és az artériát kerestem. Mintha még volna pulzusa.

Mivel a kezem félig béna volt a hidegtől, talán csak nem éreztem a gyenge légzést, amikor az ajkához értem.

Amikor előrehajoltam, hogy a fületem a szájához tegyem, remélve, hogy legalább egy apró sóhaj elcsípek, hirtelen erős ütés ért hátulról.

A támadó, kétség nem fér hozzá, szét akarta verni a koponyámat. Csakhogy éppen akkor mérte rám a csapást, amikor előrehajoltam, így az ütő elcsúszott, s a koponyámnak csak kis részét érte, a javát a bal vállam kapta. Előrebuktam, aztán gyorsan balra gurultam, majd lábra kaptam és elfutottam. Nem volt fegyverem. Neki ott volt az ütő, sőt talán valami rosszabbat is tartogat, egy kést például. Az ilyenek legtöbbször mindig van kés.

A bőrsapkás fickóknak, akikről korábban meséltem, volt sokkolójuk, fegyverük, még egy hidraulikus autópréselőjük is, és mégis volt náluk kés. Ha ölni akarsz, egyetlen fegyver nem elég, ugyanúgy, ahogy egy vízvezeték-szerelő sem egyetlen csavarhúzóval megy ki egy csőrepedéshez.

Bár azt mondják, idősebbnek tűnök a koromnál, azért a gyorsaságom egy korombélié. Reméltem, hogy a támadóm idősebb és ezért lassabb. A kert felé rohantam, ott nyíltabb a terep, s ellenfelem nem tud úgy elbújni, mint az apátság épületének kiszögelléseiben.

Keresztülsiettem a hóesésen, a szél erőre kapott, és hópelyheket ragasztott a szempillámra. Néhány lépéssel arrébb a táj lejteni kezdett a teljes sötétségbe burkolódzó erdő felé.

Az ösztöneim azt súgták, halál vár rám, ha erdőbe megyek. Ha arra futok, a sírom felé futok.

A vadon nem az én közegem. Városi fiú vagyok, aki akkor érzi otthon magát, ha aszfalt van a talpa alatt, és ha nála van a könyvtári belépője.

Ha a támadóm az elferdült társadalom által kitermelt új barbarizmus egyik szörnyszülőttje, akkor valószínűleg ő sem képes tüzet csíholni két bottal és egy kővel, vagy megállapítani a fák törzsére nőtt mohából, hogy merre van észak. Mindazonáltal nem lehet kizárni, hogy otthonosabban mozogna az erdőben, mint én.

Fegyverre volt szükségem, ugyanis nem volt nálam semmi más, csak az én mindent nyitó kulcsom és egy zsebkendő, viszont egy szikra ötlet sem azt illetően, hogyan lehetne halálos fegyvert készíteni ezekből.

A rövid füvet magas növényzet váltotta fel, s száz méterrel arrébb a természet fegyvert kínált: a lábam alatti köveket, melyekre eddig csak úgy

tekintettem, mint amik próbára teszik fürgeségemet és egyensúlyozó képességemet. Megálltam egy pillanatra, felvettem két szilva nagyságú követ, és elhajítottam őket.

Hangtalanul tűntek el a sötétségben és hóesésben. Vagy lehagytam az üldözőmet, vagy megkerült engem, míg megálltam és lehajoltam.

Újabb lövedékeket markoltam fel a földről, körbefordultam és az éjszakát fürkésztem, készen arra, hogy bármikor elhajítsam a muníciómat.

A hópelyhek táncolva hullottak alá, egyébként semmi nem mozdult.

Nem láttam messzebb három méternél. Soha nem gondoltam volna, hogy a hóesés ennyire csökkenteni tudja a látótávolságot.

Egyszer-kétszer azt hittem, hogy valami mozgást látok a látóhatár szélén, de bizonyára csak illúzió volt. A kavargó hóeséstől lassan szédülni kezdtem.

Visszatartottam a lélegzetem, és füleltem.

Vártam. Ebben jó vagyok. Például tizenhat évig vártam, hogy a zavarodott anyám egyszer megöl álomban, ám végül elköltöztem, és magára hagytam szeretett fegyverével.

Fáj a bal vállam és a fejem is sajgott, ráadásul csontig fagytam.

Ki tudja miért, senki nem üldözött.

Ha elég vastag lett volna a hótakaró, most lefekhettem volna, hogy kézzel-lábbal angyalt rajzoljak a friss hóba. Kár, hogy a körülmények nem túl ideálisak hozzá.

Az apátság nem látszott. Nem tudtam biztosan, melyik irányból jöttem, de nem aggódtam, mert még soha nem tévedtem el.

Vacogó foggal, mindkét kezemben egy-egy kővel óvatosan visszaindultam a legelőn, és meg is találtam a rövid fűvel borított területet. Onnan már látszott az apátság épülete.

Amikor elértem a könyvtár sarkát, ahol majdnem keresztülestem az elterült szerzetesen, meg kellett állapítanom, hogy most nincs ott semmi és senki. Sem az áldozat, sem a támadó. Attól tartva, hogy a sebesült esetleg visszanyerte az eszméletét és súlyos sérüléseivel, összezavarodva elindult valamerre, ahol újra elájult, széles körben átvizsgáltam a terepet, de nem találtam senkit.

A könyvtár L alakot formált a vendégszárny hátuljával, ahonnan nem sokkal több, mint egy órával ezelőtt a bodach nyomába eredtem. Eldobtam a köveket, melyek köré szinte odafagytak az ujjaim, kinyitottam a hátsó lépcsőt rejtő ajtót, és felmáztam a harmadik emeletre.

A szobám ajtaja nyitva volt, ahogy hagytam, ám a vártnál erősebb fény áradt ki belőle.

8. Fejezet

Ilyenkor, hajnali egy óra tájt nem volt valószínű, hogy Roland testvér, a vendégház felelőse van odabent, és épp ágyneműt cserél vagy azt a „két hordó bort” hozta, melyről Szent Benedek a kolostori élet szabályait rögzítő XVI. századi házirendben azt írta, hogy szükséges ellátmány minden vendégházban.

Szent Bertalan nem szolgált borral. Manapság a fürdőszobában elhelyezett kis hűtőszekrénybe kólát és jeges teát tettek a vendég számára.

Mikor beléptem a szobámba, készen álltam rá, hogy segítségért kiáltsak, ám nagy megkönnyebbülésemre nem ellenség, hanem barát várt rám ott. Knuckles testvér, akít néha Salvatorénak hívtak, az ablaknál állt és a hőésésben gyönyörködött.

Knuckles testvér pontosan érzékel mindent a körülötte lévő világból, a leghalkabb hangokat, a leggyengébb árulkodó illatot; ez segített neki túlélni azt a világot, amelyben élt, mielőtt szerzetes lett.

Ahogy halkán átléptem a küszöbön, így szólt:

- Pórus fogsz járni, ha ilyen időben, ilyen ruházatban csellengsz az éjszaka közepén.

- Nem csellengtem, leselkedtem - mondtam, miközben csendben becsuktam magam mögött az ajtót.

Elfordult az ablaktól és a szemembe nézett.

- A konyhában voltam, hogy bekapjak egy kis marhahúst és sajtot, amikor láttam, amint épp feljössz John kalitkájából.

- Nem égett a konyhában a lámpa, uram. Biztos észrevettem volna.

- A hűtőszekrény fénye elég ahhoz, hogy előkészítsem a dolgokat, és remekül lehet enni a mikrohullámú sütő órájának derengésénél.

- A torkosság bűnébe esett a sötétben, igaz?

- Az ebédfelelősnek biztosnak kell lennie benne, hogy minden friss, nemde?

Knuckles testvér feladata volt a kolostor és az iskola számára szükséges élelmiszerek és italok beszerzése és számon tartása.

- Egyébként pedig, - mondta -, aki kivilágított konyhában falatozik éjszaka, széthúzva hagyott függönyökkel, az valószínűleg az utolsó szendvicsét fogyasztja.

- Még ha az a valaki szerzetes is egy kolostorban?

Knuckles testvér megvonta a vállát.

- Soha nem lehet az ember elég óvatos.

Knuckles testvér nem reverendában, hanem munkaruhában volt, és 170 centis magasságával, vastag, nehéz, zömök testével úgy nézett ki, mint egy flanelba burkolt halálosztó gép.

Az esőszínű szempár, a karakteres szemöldök és állcsont kegyetlenné, fenyegetővé tették az arcát. Hátrahagyott életében az emberek féltek tőle, és megvolt rá az okuk.

Aztán a tizenkét év a kolostorban, a szüntelen bűnbánat és töredelem melegséget hoztak a valaha hideg szempárba, és kedvessé tették ezt a szerencsétlen felépítésű arcot. Most, ötvenöt évesen olyan volt, mint aki túl hosszan maradt a versenysportban: karfiolfülek, vörös orr, ám alapvetően jóra való és alázatos ábrázat, egy olyan emberé, aki megtanulta, hogy a nyers erő nem tesz bajnokká senkit.

Egy jeges vízcsepp csordult le a homlokomon és a jobb arcomon.

- Olyan havas a fejed, mintha valami szőrös, fehér kucsmát viselnél - mondta Knuckles, és a fürdőszoba felé indult. - Hozok egy törölközőt.

- Van a mosdó mellett egy üveg aszpirin. Kihozná azt is?

Megjelent a törölközővel és a gyógyszerrel.

- Kérsz egy kis vizet vagy kólát, hogy be tudjad venni az aszpirint?

- Egy hordó bort kérek!

- Az majdnem kétszáznyolcvan liter - mosolygott.

- Akkor elég egy fél hordó.

Mire szárazra töröltem a hajamat, hozott nekem egy kólát.

- Amikor feljöttél John kalitkájából, úgy bámultad a hóesést, ahogy a pulyka szokta az esőt, tátott szájjal, míg meg nem fullad.

- Tudja, még soha életemben nem láttam havat.

- Aztán egyszer csak, bumm, mintha puskából lőttek volna ki, eltűntél az ebédlő sarkánál.

Leültem a karosszékbe, és kivettem két aszpirint az üvegből.

- Kiáltást hallottam.

- Én nem hallottam semmit.

- Ön bent volt az épületben - emlékeztettem -, és éppen rágott valamit.

Knuckles leült a másik karosszékbe.

- És ki kiabált?

Lenyeltem a tablettákat.

- Az egyik szerzetest arccal lefelé fekvé találtam a földön, a könyvtár mellett. Majdnem keresztülestem rajta.

- Ki volt az?

- Nem tudom. Egy nagydarab fickó, a szokásos fekete öltözékben.

Megfordítottam, de nem tudtam kivenni az arcát - aztán valaki megpróbált leütni hátulról.

Knuckles testvér megbotránkozva hallgatta a történetemet.

- Ilyesmi pedig nem szokott errefelé történni.

- Az ütő vagy husáng, vagy csuda tudja mi, leginkább a bal vállamon talált el, de a tarkómat is érte.

- Akár New Jerseyben is lehetnének, ha ilyen dolgok történnek itt.

- Még soha nem jártam ott.

- Tetszene neked Jersey. Még ahol rossz is, ott is elég jó.

- Ott van a világon az egyik legnagyobb használt autógumi telep. Bizonyára látta.

- Soha. Hát nem furcsa? Az ember valahogy mindent olyan természetesnek vesz ott, ahol él.

- Nem is tudott a gumitelepről, testvér?

- Nem. De például azok, akik egész életükben New Yorkban élnek, soha nem mennek fel az Empire State Building tetejére. Rendben vagy, fiam? Hogy van a vállad?

- Volt már rosszabb is.

- Talán fel kellene keltened Gregory testvért a gyengélkedőn, hogy vizsgálja meg.

Gregory testvérnek ápolói végzettsége van, ő a betegszoba felügyelője. A kolostor mérete nem teszi szükségessé, hogy egész nap a betegszobában felügyeljen - főleg, hogy az apácáknak is és az iskolának is van saját gyógyítójuk -, éppen ezért Gregory testvér besegít a mosásba is Norbert testvérnek.

- Jól vagyok - nyugtattam meg Knuckles testvért.

- Szóval, ki próbált meg leütni?

- Fogalmam sincs, nem láttam.

Elmeséltem menekülésemet, és hogy hogyan tűnt el a sérült szerzetes, mire visszaértem.

- Szóval nem tudjuk, hogy saját lábán távozott-e vagy elvitték.

- Azt sem tudom, hogy csak eszméletlen volt vagy halott.

Knuckles a homlokát ráncolta.

- Csak nem volt halott... Ki ölné meg egy szerzetest?

- Igaz, uram, de ki ütne le egy szerzetest?

Knuckles töprengett egy kis ideig.

- Volt egyszer egy fickó, aki megölt egy lutheránus papot, de nem szándékosan.

- Nem igazán értem, mire céloz ezzel, testvér.

Egy kézlegyintéssel elhessegette az aggodalmamat.

- Nem úgy gondoltam, hogy én voltam. Mondtam neked, hogy soha nem csináltam semmi komoly dolgot. Elhiszed nekem, igaz, fiam?

- Igen, uram. De azt mondta, az véletlen volt.

- Még véletlenül sem öltem meg senkit.

Bólintottam.

Knuckles testvér, amikor még Salvatore Giancomónak hívták, igazi nehézfiú volt.

- Bevertem néhány pofát, eltörtem néhány lábat, de soha nem vertem senkit félholtra.

Negyvenéves korában Knuckles elgondolkodott az élete alakulásán. Üresnek és sodródónak érezte magát, mint egy gazdátlan csónak a nyílt tengeren.

Pár napja épp a főnöke, Tony „Tojásverő” Martinelli házában aludt néhány másik emberrel, mert a fickót halálosan megfenyegették. Ez olyan pizsmaparti volt, ahová nem a kedvenc mackóját, hanem a kedvenc automata fegyverét viszi az ember. Aztán egyik este Knuckles azon kapta magát, hogy mesét olvas a Tojásverő hatéves kislányának.

A mese egy hiú és önelégült porcelán nyusziról szólt. A nyulat a mese során rengeteg balszerencse éri, kicsorbul, megtöredezik, s ennek következtében fogékony és együtt érző lesz mások szenvedésével szemben.

A kislány már a mese felénél elaludt. Knucklest rettenetesen érdekelte, hogy mi lesz a nyúllal, de nem akarta, hogy a többi fickó felfigyeljen rá, hogy mesét olvasgat egymagában.

Néhány nappal később, amikor elmúlt a főnökét fenyegető veszély, Knuckles elment egy könyvesboltba, és megvette a nyuszis történetet. Újra kezdte az elejéről, és mire a végére ért, ahol a porcelánnnyúl visszatálal kis barátnőjéhez, aki szereti őt, Knucklesnak potyogtak a könnyei.

Korábban soha nem sírt. Ezen a délutánon azonban, saját konyhájában ülve úgy zokogott, mint egy gyerek. Még a saját anyja sem hitte volna el, ha látja. Salvatore persze tudta, hogy valójában nem a porcelánnnyúl hazatérésén sír.

Ám, hogy pontosan min, arra egy ideig még nem jött rá. Ült a konyhaasztalnál egyedül, egymás után itta a kávékat, kapkodta be az édesanyja által sült pizza szeleteket, és időről időre elfogta a sírás.

Végül megértette, hogy magát siratja. Szégyellte azt a férfit, akivé lett, és siratta azt az embert, aki kislány korában szeretett volna lenni. Ugyanakkor nagyon felzaklatta saját gyengesége és érzelgőssége. Ő mindig kemény volt, büszke, erős és higgadt.

A következő egy hónapban újra és újra elolvasta a nyúl történetét. Kezdte megérteni, hogy amikor Edward, a nyúl rá talált az alázatra és megtanult együtt érezni mások fájdalmával, nem hogy gyengévé lett volna, hanem épp ellenkezőleg, megerősödött.

Aztán Knuckles vett egy újabb könyvet, ugyanattól az írótól. Ez az írás egy kirekesztett, nagy fülű egérről szólt, aki megmentett egy hercegnőt. Ez a történet már nem érintette meg annyira, de azért az egeret is szerette nagyon. Szerette a bátorságáért és azért, hogy hajlandó volt a szerelemért feláldozni magát.

Három hónappal azután, hogy először olvasta a porcelánnyúl történetét, Knuckles találkoztat beszélt meg az FBI-jal. Bizonyítékokat ajánlott nekik a főnöke és néhány másik gazember ellen.

Egyfelől azért árulta el őket, hogy megváltsa saját magát, másfelől pedig mert meg akarta menteni azt a kislányt, akinek felolvasta a nyulas történet egy részét. Remélte, hogy ezzel megkíméli őt attól a szörnyű élménytől, hogy egy bűnöző lányaként kell nevelkednie.

Ezek után Vermontba vitték Knucklest, a tanúvédelmi program keretében. Új neve Bob Loudermilk lett.

Vermontot rémes helynek találta. A mindenütt ott lézengő flanelinges, lófarkas, ötvenes férfiak idegesítették.

A világ felől áradó kísértéseknek úgy próbált ellenállni, hogy egyre nagyobb gyűjteményre tett szert gyerekkönyvekből. De nem talált sokat, amely hasonlatos lett volna a porcelánnyúlhoz. A mesék nagy része bugyuta és tanulság nélküli volt.

Épp egy közép-szerű olasz étteremben ült, Jersey után vágyakozott és egy gumicukorszzerű gnocchin rágódott, amikor a szívébe nyilallt a kolostori élet utáni vágy.

Itt, a Szent Bertalanban azután végigjárta a bűnbánat és töredelem minden ösvényét, és Knuckles megtalálta a teljes boldogságot.

Most, ezen a havas éjszakán, évekkel később, miközben azon tanakodtam, hogy bevegyek-e még két aszpirint, hirtelen megszólalt:

- Azt a lutheránus papot Hoobnernek hívták. Nem igazán kedvelte az amerikai indiánokat, s ennek hangot is adott, ami után nem lehet csodálkozni, hogy mindig nagy összegeket vesztett Black Jacken, az indiánok által üzemeltetett kaszinókban. Tony Martinellitől kért kölcsön, s kapott is, jó nagy kamatra.

- Csodálkozom, hogy a Tojásverő kölcsönadott egy prédikátornak.

- Tony úgy gondolta, hogy ha Hoobner nem tudná fizetni saját zsebből a heti nyolc százalékot, akkor még mindig lophat a vasárnapi adományokból. Ám Hoobner, bár szerencsejátékozott és gyakran kokettált bárpincéernőkkel, lopni nem volt hajlandó. Ezért aztán mikor nem tudta fizetni az adósságát, Tony odaküldött hozzá egy fickót, hogy megbeszéljék a dolgot.

- De nem önt.

- Nem engem, egy fickót, akit mi csak Túnek hívtunk.
- Azt hiszem, jobb, ha nem tudom, miért hívták Túnek.
- Úgy van - helyeselt Knuckles. - A lényeg, hogy Tú adott még egy utolsó esélyt Hoobnernek, hogy fizessen, és ahelyett, hogy ő ezt keresztényi alázattal megköszönte volna, csak annyit mondott, „Eredj a pokolba!”. Aztán előhúzott egy pisztolyt, és megpróbálta kilyukasztani Tú jegyét a pokol felé.
- A pap lőtte le Tút?
- Bizony ám. Talán methodista volt, nem lutheránus. Rálőtt, de csak a vállát találta el, mire Tú előrántotta a fegyverét, és agyonlőtte Hoobnert.
- Szóval ez a pap képes lett volna lelőni valakit, de lopni nem volt hajlandó?
- Furcsa dolgok vannak, nem igaz?
- Bizony, Knuckles testvér.
- Akárhogy is, lényeg, hogy rossz dolgok bárkivel történhetnek, még egy szerzetessel is.

Bár még nem melegedtem át teljesen, mégis a homlokomhoz szorítottam a hideg kólás dobozt.

- Ebben a ma esti dologban a bodachok is benne vannak.

Mivel ő volt az egyik bizalmasom itt, a Szent Bertalanban, meséltem neki a bodachokról, akik Justin ágya mellett gyülekeztek.

- És a szerzetes körül is ott voltak, akin majdnem keresztülestél?
- Nem. Ők valami nagyobb dolog miatt vannak itt, nem azért, mert egy szerzetest leütöttek.

Felállt és az ablakhoz ment. Egy pillanatig az éjszakát bámulta. Majd így szólt:

- Kíváncsi vagyok... Mit gondolsz, vajon a múltam ért utol?
- Az tizenöt éve volt. És különben is, a Tojásverő börtönben van, nem?
- Ott volt. De már meghalt. Persze a többi fickó... Azoknak jó memóriájuk van.
- Ha bárki kinyomozta volna, hol van, nem lenne már rég halott, uram?
- De, bizonyára. Egy párnázatlan széken ülnék, és régi magazinokat olvasgatnék a purgatóriumban.
- Nem hiszem, hogy ennek bármi köze lenne az ön előző életéhez.

Elfordult az ablaktól.

- Szörnyű lenne, ha miattam esne bántódása valakinek.
- Ne aggódjon. Maga miatt itt csak öröm ért eddig mindenkit.

A göröngyök és ráncok mosollyá olvadtak az arcán.

- Nagyszerű kölyök vagy! Ha valaha lett volna gyerekem, örültem volna, ha olyan lesz, mint te.
- Én nem kívánnám senkinek sem magamat, uram.
- Bár, ha én lennék az apád - folytatta Knuckles - alacsonyabb és tömzsibb lennél, nyakad meg szinte semmi.
- Nyakra úgyszincs szükségem. Soha nem hordok nyakkendőt.
- Nem, fiam, neked kell a nyak, hogy kihúzhasd.
- Nemrégiben azon gondolkodtam, hogy méretet vetetek magamról a reverendához. Felmerült bennem, hogy novíciusnak jelentkezzem.

Visszament a székéhez, de csak a karfára ült le, és tanulmányozni kezdett. Némi gondolkodás után így szólt:

- Talán egy nap meghallod a hívást. De nem a közeljövőben. Te a kinti világba való vagy, és ott is van rád szükség.

Megráztam a fejem.

- Nem hiszem, hogy a világnak szüksége lenne rám.

- Pedig neked dolgod van, fiam!

- De én félek. A dolgoktól, amiket meg kell tennem.

- A kolostor nem búvóhely. Ha valaki idejön, azért teszi, hogy esküt tegyen és kitarja a lelkét valaminek, ami nagyszerűbb a földi világnál. És nem azért, hogy elrejtőzzön egy zárkába.

- Vannak dolgok, amiktől el kell zárnia magát az embernek, uram.

- A tavaly nyári lövöldözésre gondolsz a bevásárlóközpontban? Senki megbocsátására nincs szükséged fiam.

- Tudtam, hogy meg fog történni, hogy azok a fegyveresek odajönnek. Meg kellett volna tudnom állítani őket. Tizenkilenc ember meghalt.

- Mindenki azt mondja, hogy nélküled százak haltak volna meg.

- Nem vagyok hős. Ha az emberek tudnának a képességemről, és rájönne, hogy akár teljesen is megakadályozhattam volna ezt a szörnyűséget, nem tartanának hősnek.

- Azért Isten sem vagy. Mindent megtettél, amit tehetél.

Letettem a kólát, újabb két aszpirinért nyúltam, majd témát váltottam.

- Fel fogja kelteni az apátot, hogy elmesélje, hogy majdnem keresztülestem egy ájult szerzetesem?

Knuckles hosszan nézett engem, talán azon tanakodott, engedje-e, hogy témát váltsak, aztán így szólt:

- Talán. Először körbejárom a szobákat, és megnézem, vajon talállok-e valakit, aki épp jeget szorít a fejéhez.

- Jó ötlet.

- Két kérdés van. És csak a második az, hogy miért ütne le valaki egy szerzetest. Az első, hogy miért járkal kint egy testvérünk késő éjszaka?

- Gondolom, nem akarja, hogy valamelyik társa bajba kerüljön.

- Ha bűn van a dolog mögött, nem fogok segíteni neki, hogy eltitkolja. Ezzel nem tennék jót a lelkének. De ha csak valami bolondság volt, akkor talán nem muszáj tudnia róla a priorának.

A Szent Bertalan priora Reinhart atya volt, egy idősebb szerzetes, vékony ajkakkal és keskeny orral. Szeme, szemöldöke és a haja mind egyforma hamuszürkék. Amikor sétált, olyan hatást keltett, mintha egy szellem lebegne az úton, hátborzongató csendben. Sok testvér „Szürke Szellemnek” is hívta, de mindannyian kedvelték.

Reinhart atya szerette a fegyelmet, de soha nem volt kíméletlen vagy igazságtalan. Régebben, amikor egy katolikus iskolát igazgatott, mindig egy suhogós pálcával járt. Persze sosem használta, de mindig azt mondta: - Csak úgy, a miheztartás végett - és kacsintott hozzá.

Knuckles testvér az ajtóhoz ment, megállt, majd visszanézett rám.

- Mennyi időnk van, ha tényleg valami szörnyűség közeledik?

- A bodachok megjelenése után általában nincs több hátra egy-két napnál.

- Biztos vagy benne, hogy nincs agyrázkódásod vagy valami ilyesmi?

- Semmi bajom nincs, amin négy aszpirin ne segítene - nyugtattam meg, majd a második pár tablettát is a számba pottyantottam és szétrágtam.

Knuckles grimaszolt.

- Mi vagy te? Valami fakír?

- Azt olvastam, hogy így hamarabb felszívódik a véráramba. A száj nyálkahártyáján keresztül.

- Túlzásba viszed. Aludj egy pár órát!

- Megpróbálok.

- Keress meg, ha kipihented magad. Addigra megpróbálom kideríteni, ki üttette le magát. Az Úr legyen veled!

- Magával is!

Elment, és becsukta maga mögött az ajtót.

A vendégház szobáinak ajtaján csakúgy, mint a szerzetesekén a másik szárnyban, nincsen zár. Mindenki tiszteli a másik privát lakrészét.

Egy egyenes hátú széket támasztottam a kilincs alá, hogy senki ne tudjon bejönni.

Lehet, hogy a szétrágott aszpirin hamarabb felszívódik, de szörnyű íze van.

Ittam rá egy kis kólát, hogy kimossam a rossz ízt a számból, de a tablettá összeveszett az üdítővel, és a szám habzani kezdett, mint egy veszett kutyáé.

Nem úgy néztem ki, mint egy tragikus hős, inkább, mint egy egyszerű bohóc. Már csak egy banánhéj kéne, amin eleshetek.

9. Fejezet

Az egyszerűen berendezett, de kényelmes vendégszobának olyan kicsi volt a zuhanyzója, hogy úgy éreztem magam benne, mint egy koporsóban.

Tíz percig folyattam a forró vizet a bal vállamra, de bár az izmaim ellazultak, a fájdalom nem múlt el. Nem törődtem vele túlságosan. A fizikai fájdalom, nem úgy, mint sok más, egy idő után elmúlik.

Amikor elzártam a vizet, láttam, hogy Boo bámul rám a gőzbe burkolódzó üvegajtón túlról.

Miután megtörülköztem és belebújtam egy alsónadrágba, letérdeltem a fürdőszoba padlójára, és megvakargattam a kutya füle tövét, amit hálás morgással jutalmazott.

- Hol bujkáltál? - kérdeztem tőle. - Hol voltál, mikor valami gazember megpróbálta szétloccsantani a koponyámat? Mi?

Nem válaszolt, csak vigyorgott.

A fogkefém mintha félkilós lett volna. Még ha fáradt is vagyok, arra mindig fordítok időt, hogy megmossam a fogamat. Néhány évvel ezelőtt szemtanúja voltam egy boncolásnak, ahol az orvos a holttest előzetes vizsgálatának részeként feljegyezte, hogy az elhunyt elégtelen szájhigiénéjével rendelkezett.

Én voltam zavarban a halott helyett, aki egyébként jó barátom volt. Remélem, hogy az én boncolásomon egyetlen hozzátartozómnak sem kell majd zavarban lennie. Ha egy barát helyett érzed magad zavarban, az soha nem olyan kellemetlen, mintha a saját hibáid miatt aláznak meg, de azért az sem egy élmény.

Amikor kijöttem a fürdőszobából, Boo az ágyamon feküdt, a lábárszél.

- Nincs több has vakarás, sem fültősimogatás - mondtam neki. - Lemerültem, mint egy rossz akkumulátor.

Beletörődően ásított, de tudtam, hogy nem aludni jött, hanem a társaság kedvéért.

Nem volt erőm felvenni a pizsamámat, csak eldőltem, mint egy zsák.

Miután államig húztam a takarót, észrevettem, hogy égve hagytam a villanyt a fürdőben.

A kolostorban John Heineman négy milliárd dolláros adománya ellenére mértékletesen éltek, minden pazarlás nélkül, szegénységi esküjüknek megfelelően.

A fény messzinek tűnt, és másodpercről másodpercre egyre messzebb került, a takaró pedig nehéz volt, mint a kő. A pokolba vele. Nem vagyok sem szerzetes, sem újonc. Nem vagyok már szakács sem - kivéve mikor palacsintát sütök vasárnaponként -, sőt gumikereskedő sem vagyok, meg sok minden más sem. Mi, akik „sok minden más sem vagyunk”, nem törődünk a fölöslegesen égve hagyott villanyokkal. Azonnal elaludtam.

Álmodtam, de nem felrobbanó kazánokról. És nem is lángoló apácákról, akiknek kiáltásai felverik a havas éjszaka csendjét.

Álmomban aludtam, ám amikor felébredtem, egy bodach állt az ágyam lábánál. Ennek az álombéli bodachnak, nem úgy, mint az igaziaknak, vad szeme volt, melyben a fürdőszobai lámpa égve hagyott fénye tükröződött. Mint mindig, most is úgy tettem, mintha nem látnám a szörnyet, csak félig csukott szemhéjam mögül lestem.

Amikor megmozdult, átváltozott, mint a legtöbb álombéli dolog, és már nem volt bodach. Ezúttal a haragos tekintetű orosz, Rodion Romanovich állt az ágyamnál, a vendégház egyetlen lakója rajtam kívül.

Boo álomban az ágyamon állt, és némán vicsorgott az idegenre. Romanovich megkerülte az ágyat, és az éjjeliszekrényhez ment.

Boo a falhoz nyargalt, mintha macska volna, és függőlegesen felkapaszkodott rá, meghazudtolva a gravitációt, és az oroszt bámulta. Még álomban is csodálkoztam.

Romanovich kézbe vette a képkeretet, ami az éjjeliszekrényen álló óra mellett volt.

A keretben egy kártya, ami egy vásári jövendőmondó gépből származik. Rajta a felirat: AZ A SORSOTOK, HOGY MINDÖRÖKKÉ EGYÜTT LEGYETEK

Az első kéziratomban elmeséltem a történetét ennek a számomra szent tárgynak. Most elég annyit mondanom róla, hogy Stormy Llewellynnel együtt kaptuk, miután bedobtunk egy érmét a gépbe. A sorban előttünk álló fiatal pár csupa rossz hírt kapott. Persze sokféleképpen lehet értelmezni egy jóslatot. Mivel Stormy halott, én pedig egyedül vagyok, tudom, hogy a kártya azt jelenti, hogy a másvilágon leszünk örökre együtt. Ez az ígéret fontosabb számomra, mint az étel vagy a levegő.

Az álombéli Romanovich furcsa akcentusával hangosan felolvasta a cédulát: Az a sorsotok, hogy mindörökké együtt legyetek.

Ünnepélyes hangján úgy hangzott ez a pár szó, mint egy lírai költemény.

Láttam Stormyt, ahogy aznap este volt, és az álom attól kezdve róla szólt, rólunk, az édes múlttól.

Kevesebb, mint négy óra zaklatott alvás után felébredtem. Még sötét volt, az ablakok mögött fekete ég előtt táncoló hó tündérek látszottak. Néhány pelyhen furcsa kék-piros fény csillant meg az ablakon túl.

Minden ugyanúgy volt, mint mikor lefeküdtem, de a bekeretezett kártyát mintha elmozdították volna. Bizonyos voltam benne, hogy a lámpa előtt állt. Most pedig el volt fektetve.

A szék, amit a kilincs alá támasztottam, érintetlen volt, de azért ellenőriztem.

Az ablak olyan magasan van, hogy még létrával sem lehet megközelíteni, de azért azon is ellenőriztem a biztonsági láncot. Érintetlen volt.

Csak álmodtam az egészet.

Ahogy kinéztem az ablakon, megláttam a furcsa, pulzáló fény forrását, mely az üveghez tapadt hópelyheken megcsillant. Három, „Seriff” feliratú Ford Explorer állt a vastag hótakaróval borított udvaron, kipufogóik füstfelhőket eregettek.

Szél továbbra sem fúj, de a havazás nem csendesedett. A fagyos ablakon keresztül hat elemlámpa fényét láttam, egymástól bizonyos távolságra mozogtak, mintha a legelőn kutatnának valami után.

10. Fejezet

Gyorsan felhúztam egy jégeralsót, egy farmert, egy garbót, magamra kaptam a csizmám, fogtam a bélelt dzsekimet, és már rohantam is lefelé a lépcsőn, keresztül az ebédlőn. Mikor kinyitottam a vastag tölgyfaajtót, már hajnalodott.

A kerengő mészkö oszlopait szürkére festette a komor fény. A kolostor falai között úgy ült a sötétség, mintha az éjszakát, cseppet sem zavarná a közlő reggel. Az udvaron Szent Bertalan állt mezítláb a friss hóban, kinyújtott kezében rendületlenül tartotta a hóval borított tököket.

A kerengő keleti felén, pontosan szemben velem a templom állt. Imádkozást hallottam, majd egy csengő visszhangzott felém, de nem a templomból, inkább a jobb oldalamon futó folyosó felől jött a hang.

Négy lépcsőfokon lehetett feljutni a boltozatos folyosóig, mely a nagy kerengőhöz vezetett. Itt, ebben az udvarban, amely négyszer nagyobb volt, mint az előző, egy még lenyűgözőbb oszlopsor állt.

A negyvenhat szerzetes és az öt novícius ezen az udvaron gyűltek össze, szemben Bemard apáttal, aki a haranglábnál állt, és egyik kezével ritmusosan húzogatta a harang kötelét.

Még egy közös imára és az apát útmutatását meghallgatni álltak meg itt, a templomból jövet.

Az ima az Angelus volt, ami gyönyörűen hangzik latinul, főleg, ha sok hang mondja egyszerre. A testvérek együtt mormolták: „Fiat mihi secundum verbum tuum”. Majd az apáttal együtt: „Ave Maria”.

Két seriff helyettes várakozott csendben a kerengő fedezékében, leheletük párája felhőként szállt körülöttük. Nagydarab emberek voltak, és engem bámultak. Látszott, hogy nem vagyok sem zsaru, sem szerzetes. Meghatározhatatlan státusom bizonyára felkeltette gyanakvásukat.

Olyan intenzíven bámultak, hogy nem lettem volna meglepve, ha a szemük lyukat éget a dzsekimbe.

Sok tapasztalatom volt a rendőrséggel, ezért tudtam, csak ártanék magamnak, ha azzal mennék oda hozzájuk, hogy legjobban tennék, ha a szigorú tekintetű orosz gyanúsítanak, akárhol is van most. Bár rettentően szerettem volna tudni, hogy miért hívták ki őket, ellenálltam a kísértésnek, hogy megkérdezzem tőlük.

Ha egy zsarú egyszer rajtakap, hogy akár a legkisebb mértékben is, de érdeklődsz egy bűntett iránt, menthetetlenül felkerülsz a lehetséges gyanúsítottak listájára. És ilyenkor már csak az tisztázható száz százalékosan, ha - mondjuk gyilkossági ügy esetén - téged is eltesz láb alól az igazi bűnös.

„Ut digni efficiamur promissionibus Christi”, mondták a szerzetesek, mire az apát így szólt, „Oremus”, ami annyit tesz: imádkozzunk! Egy perc múlva az Angelus véget ért.

Ezt követően az apát általában beszél egy keveset valamelyik szent szöveg egy-egy részletéről. Aztán szteppel egy kicsit, miközben a Tea for Two című régi slágert énekli.

Na, jó, ezt persze csak én találtam ki. De Bemard, apát annyira hasonlít Fred Astaire-re, hogy nem tudom kiverni ezt a tiszteletlen képet a fejemből.

Ma reggel az apát felmentett néhány főt a szertartáson valamint az azt követő istentiszteleten való további részvétel alól, azokat, akik esetleg segítségére lehetnek a rendőröknek az épületek átkutatásában.

6.28 volt. Az istentisztelet kb. fél óra múlva kezdődik.

Akikre ennek során mindenképp szükség volt, azok csak később fognak a rendőrök rendelkezésére állni s válaszolni a kérdésekre.

Az istentiszteletnek nagyjából 7.50-kor van vége, azt követi a reggeli, amelyet néma csöndben fogyasztanak el.

Az apát az aznapi harmadik ima alól is felmentette a hatóságot segítőkét. A harmadik ima 8.40-kor kezdődik és körülbelül tizenöt percig tart. A negyedik fél tizenkettőkor van, ebéd előtt.

Amikor a laikusok megtudják, hogy egy szerzetes élete ilyen szigorú rendben zajlik, és hogy ugyanez a rend ismétlődik minden nap, rettentően unalmasnak vélik ezt az életet.

A szerzetesek között töltött hónapok alatt megtanultam, hogy ennek pont az ellenkezője igaz. Az imádság és a meditáció mindenkit feltölt, s nyoma sincs egyhangúságnak. Az itt élők legtöbbször energikus, értelmes, szórakoztató és vidám. Persze vannak köztük visszahúzódóak is. Meg fárasztóak. Matthias testvér például, akinek hatalmas a lexikális tudása, órákig tud beszélni Gilbert és Sullivan operettjéről, halálra untatja az embert.

A szerzetesek is csak emberi lények.

Az apát szavainak végeztével többen a kerengőben várakozó rendőrökhöz siettek.

Észrevettem egy újoncot, aki sután téblábolt az udvaron. Bár a csuklyája a fején volt, láttam, hogy engem bámul.

Leopold testvér volt az, aki októberben fejezte be a próbaidejét, és még csak két hónapja viseli a novíciusok egyenruháját. Egészséges, szeplős arca és megnyerő mosolya volt.

A jelenlegi öt újonc közül egyedül őbenne nem bíztam. Nem tudom megmagyarázni, miért.

Knuckles atya közeledett felém, megállt, megrázta magát, mint a kutyák szokták, és leütögette a havat a ruhájáról. Hátratólta a kámzsáját, és így szólt:
- Nem találjuk Timothy testvért.

Timothy testvér nem szokott késni, és egész biztosan nem szökne el holmi világi élvezet kedvéért, még akkor sem, ha az egy halom KitKat.

- Akkor bizonyára ő volt, akire a földön leltem az éjjel. Beszélnem kell a rendőrökkel.

- Még nem. Előbb gyere velem - mondta Knuckles testvér. - Keressünk egy helyet, ahol nem hall senki.

Az udvar felé pillantottam. Leopold testvér eltűnt. Olyan hirtelen tudott megjelenni és eltűnni, mint egy szellem, pedig üde szeplős arca semmi baljóslatút nem sugárzott.

Knuckles testvérral elhagytuk a nagy kerengőt, és a vendégházba indultunk. A földszinti fogadószobában álló kandallóhoz mentünk, s bár nem égett benne tűz, leültünk elé egy-egy karosszékbe.

- Miután tegnap éjjel beszéltünk, ellenőriztem az ágyakat - mondta Knuckles. - Nincs erre felhatalmazásom, rosszul is éreztem magam miatta, mégis ezt tartottam helyesnek.

- Néha magunknak kell döntenünk a feljebbvalónk helyett.

- Úgy van. Világi életemben is előfordult, hogy így tettem. Például egyszer a főnök elküldött, hogy törjem el egy fickó mindkét lábát, de a fickó, miután eltörtem az egyiket, megértette, amit meg kellett, úgyhogy a másik sértetlen maradt. Szóval ilyenek.

- Uram, arra lennék kíváncsi... Amikor jelentkezett szerzetesnek ide, a Szent Bertalanba, mennyi ideig tartott a gyónása?

- Reinhart atya azt mondta, két óra tíz perc volt, de nekem vagy másfél hónapnak tűnt.

- Abban biztos vagyok.

- Szóval, mint tudod, egyik szoba sincs zárva soha. Egy elemlámpával bevilágítottam minden ágyra. Senki nem hiányzott.

- Volt valaki ébren?

- Jeremiah testvér álmatlanságban szenved. John Anthony testvérnek pedig fáj a gyomra a tegnapi vacsorától.

- A chili.

- Azt mondtam nekik, hogy égett szagot éreztem, és csak azért járok körbe, hogy lássam, minden rendben van-e.

- Hazudott uram - mondtam, csak hogy húzzam egy kicsit.

- Azért ez még nem olyan hazugság, amitől egy kalap alá kerülök Al Caponéval, de kétségtelenül egy lépés a lejtőn lefelé.

A szerzetesek ötkor kelnek, megmosakszanak, felöltöznek, és 5.40-kor felsorakoznak a nagy kerengőben a reggeli imákra. Éppen ezért hajnali kettőkor egyikük sem olvas vagy játszik a Game Boyjal.

- Az újoncokhoz is átment?

- Nem. Azt mondtad, a szerzetes, akin majdnem keresztülestél, fekete ruhát viselt.

Néhány rendnél az újoncok hasonló vagy teljesen ugyanolyan ruhát viselnek, mint azok, akik már letették az esküt, de itt, a Szent Bertalanban a novíciusok szürke reverendát hordtak.

Knuckles folytatta:

- A kertben fekvő eszméletlen ember vagy valamelyik társunk volt, aki magához tért, felkelt, és visszament az ágyába, vagy pedig arra kell következtetnem, hogy az apát volt az.

- Ezek szerint az apátot nem ellenőrizte?

- Fiam, az apát magánlakrészébe csak nem mehetek be ezzel az égett szagos mesével. Főleg, mert az apát háromszor olyan eszes, mint én.

Mindamellett, a kertben fekvő fickó nagydarab volt, igaz? Bemard atya pedig olyan vékony, hogy a legkisebb szél is majd' elfújja.

- Fred Astaire...

Knuckles arca megrándult. Felhúzta gomba alakú orrát.

- Bárcsak soha ne mondtad volna nekem ezt a Fred Astaire dolgot. Azóta elég nehezemre esik az apát szavaira koncentrálni.

- Mikor fedezték fel, hogy Timothy testvér hiányzik?

- Nem láttam egyik ima idején sem, ezért felszaladtam a szobájába. Az ágyában csak egy párna volt.

- Párna?

- Amire azt hittem éjszaka, hogy Timothy testvér, az csak egy plusz párna volt az ágyban, a takaró alatt.

- De miért tette ilyet? Nincs előírt lámpaoltás. És az ágyakat sem ellenőrzik.

- Talán nem Timothy maga tette oda a párnát, hanem valaki más, hogy időt nyerjen, mielőtt észrevesszük, hogy a testvér eltűnt.

- De mihez nyerjen időt?

- Nem tudom. De ha már tegnap este észrevettem volna, hogy eltűnt, tudtam volna, hogy őt találtad meg a kertben, és felébresztettem volna az apátot.

- Ő elég testes, ez igaz - morfondíroztam.

- KitKat pocak. Ha akkor észrevettem volna, hogy az egyik testvér hiányzik, már órákkal ezelőtt ideérhettek volna a rendőrök, s a hó sem lepett volna be minden nyomot.

- Igen, így jóval nehezebb a keresés - mondtam. - Meghalt... igaz?

Knuckles az üres kandalló felé nézett.

- Attól tartok, igen.

Túl sok volt már nekem a halálból. A halál elől menekültem ide, s most újra a karjaiba futottam. Az életet kicselezheted, a halált soha.

11. Fejezet

Mintha a hajnal szelíd báránya lassan farkassá változott volna, a reggeli szél erőre kapott és hangos süvítéssel csapkodta a havat az ablakhoz.

- Szerettem Timothy testvért - mondtam Knucklesnak.

- Aranyos ember volt - helyeselt a testvér. - Az a kedves elpirulás.

- Szóval valaki párnát tett Tim takarója alá, hogy ne vegyük észre, hogy eltűnt, mostanra pedig a vihar jól megnehezíti a dolgunkat. A gyilkos időt nyert, hogy véghezvihesse, amiért idejött.

- Szerinted ki az? - kérdezte Knuckles.
- Mondtam már, uram, nem vagyok médium.
- Nem kértem, hogy az legyél. Csak gondoltam, hátha láttál valamit, ami közelebb visz a gyilkos személyéhez.
- Sherlock Holmes sem vagyok. Jobb, ha beszélek a rendőrökkel.
- Azért gondold meg, hogy okos dolog-e ez!
- De el kell mondanom nekik, mi történt.
- A bodachokról is mesélsz nekik?

Pico Mundóban, a rendőrfőnök Wyatt Porter olyan volt, mintha az apám lett volna. Tizenöt éves korom óta tudott a képességemről. Vele egyszerű volt. De azt, hogy ülök a megyei seriffel, és azt taglalom neki, hogy látom a halott embereket valamint az összes egyéb rendű és rangú szellemet, démont és farkasembert, nem volt könnyű elképzelni.

- Talán felhívhatnánk Portért, hogy igazoljon engem.

Knuckles kételkedve nézett.

- És mennyi ideig tartana ez?
- Szerintem nem sokáig, ha elérem őt.
- Nem úgy értem, hogy mennyi ideig tartana elmondani Porternek a történeteket. Hanem, hogy az ittenieknek mennyi időbe telne, míg elhinnék.

Ebben volt némi igazság. Még Wyatt Portért is, aki jól ismerte a nagyanyámat és engem is, elég sokáig kellett győzködnöm, amikor első alkalommal kerestem fel egy információval, amely egy elakadt gyilkossági ügy kulcsa volt.

- Fiam, csak te látod a bodachokat. Ha akár a kölyköket, akár minket leütnek valamivel, neked van a legtöbb esélyed kideríteni, hogy ki, hogyan és mikor tette, és a legtöbb esélyed is van arra, hogy megállítsd.

A mahagóni parkettára terített perzsaszőnyeget néztem. A lábam alatt a mintás gyapjún egy kígyó tekergett sziszegve.

- Nem akarom ezt a hatalmas felelősséget. Nem bírom el.
- Isten, úgy tűnik, hisz benned.
- Tizenkilenc halott - emlékeztettem.
- De most kétszáz is lehet. Fiam, ne hidd, hogy a törvény emberei mind olyanok, mint Wyatt Porter.
- Tudom.

- Ha a nem megfelelő embernek tálalod ki a történetedet, csak bajt hozol magadra. Nem fogja elhinni, hogy valóban ilyen képességeid vannak, ennek következtében, amit állítasz, nyilván hazugság. Egy ilyen ember azt fogja gondolni, hogy a magadfajták teszik tönkre a világot, és hogy pszichiátriai eset vagy. Nem bízik majd meg benned. Nem tud. Esetleg még be is vitet megfigyelésre vagy akár gyanúsítottként, és akkor mit csinálunk?

Nem tetszett a szőnyeg mintájában erőszakosan tekerdő kígyó; csillogó cémnával kivarrt szeme félelmetes volt. Arrébb tettem a bal lábam, hogy eltakarjam a fejét.

- Talán nem kellene megemlítenem a képességemet vagy a bodachokat. Elég lenne, ha annyit mondanék, hogy találtam egy fekvő embert a földön, aztán leütött valaki.

- És mit kerestél odakint éjnek évadján? Honnan jöttél, hova mentél, mi volt a szándékod? Miért van ilyen furcsa neved? Csak nem te vagy az a kölyök, akit hősnek kiáltottak ki a Green Moon bevásárlóközpontban tavalyelőtt nyáron?

Knuckles testvér az ördög ügyvédjét játszotta. Szinte éreztem, ahogy a kígyó tekereg a lábam alatt.

- Hát, valóban nem sok olyasmit tudok mondani, ami segítségükre lehetne - adtam meg

magam. - Talán várhatunk addig, míg megtalálják a holttestet.

- Nem fogják megtalálni - jelentette ki Knuckles testvér. - Először élő embert fognak keresni, nem pedig egy elrejtett hullát. Aztán felmerül az öngyilkosság esélye, s ezen szempont alapján kutakodnak. Olyan helyeken, ahol felakaszthatta magát vagy felvághatta az ereit.

Értetlenül néztem rá.

- Constantine atya is öngyilkosságot követett el két éve - emlékeztetett.

Constantine az a halott szerzetes, akinek szelleme itt kóborol az apátságban. Senki nem tudja miért, egy éjszaka felmászott a templomtoronyba, egy kötél egyik végét a három tagból álló harangjáték köré tekerte, a másik végét a nyaka köré csomózta, majd kimászott a mellvédre és leugrott. A harangozás felkeltette a Szent Bertalan egész közösségét.

A hívő emberek számára az öngyilkosság az egyik legnagyobb bűn, nem csoda hát, hogy az eset még most is nagy hatással volt a szerzetesekre.

Knuckles így szólt:

- A seriff nem érti a mi világunkat. Nem bízik bennünk. Szerintem azt képzelem, hogy itt albínó orvgyilkos-szerzetesek élnek titkos katakombákban, akik éjszaka ki-kijárnak öldökölni, meg hasonló dolgokat művelnek, mint valami újjáéledt Ku-Klux-Klan. Vicces, hogy az olyan emberek, akik alapvetően nem hisznek semmiben, milyen hamar bevesznek bármilyen őrült történetet a magunkfajta emberekről.

- Szóval azt fogják gyanítani, hogy Timothy testvér megölte magát.

- A seriff valószínűleg azt hiszi, valamiféle öngyilkos szekta vagyunk - mosolygott Knuckles ironikusan. Ekkor kinyílt a fogadószoba külső ajtaja.

A seriff helyettes és négy szerzetes lépett be. Jöttek átkutatni a vendégházat, hátha az öngyilkosjelölt idejött, hogy megigyon egy fél üveg hipót.

Knuckles testvér elmondta egy ima utolsó pár sorát, keresztet vetett, én pedig követtem a példáját, mintha azért jöttünk volna ide, hogy imádkozzunk Timothy testvér lelki üdvéért.

Nem tudom, hogy ez a kis csalás újabb lépés volt-e lefelé a lejtőn, én egyelőre nem éreztem, hogy csúsznék. Persze azt soha nem érezzük, amíg csúszásunk zuhanássá nem változik.

Knuckles meggyőződött róla, hogy nem találnék segítőtársat a rend őrei között, vagyis nélkülük kell rájönnöm, hogy mi vonzotta ide a bodachokat. Ezen döntés következtében szerettem volna elkerülni a rendőröket, persze anélkül, hogy feltűnne nekik, hogy kerülöm őket.

A seriff helyetteseket többek között Fletcher testvér, a kolostor kántora és zenei vezetője kísérte, s most engedélyt kért, hogy átkutathassák a szobámat. Gondolkodás nélkül beleegyeztem.

A rendőr kedvéért, akinek szemét apró résszé zsugorította a gyanakvás, Knuckles testvér megkért, hogy segítsek neki átkutatni az éléskamrát és a raktárt, ami az ő felségterülete volt.

Amikor kiléptünk a fogadószobából a vendégház kerengőjébe, ahol hangos szél süvített az oszlopok között, rögtön láttam, hogy Elvis ott vár rám.

Két előző írásomban elmeséltem már a találkozásomat Elvis Presley kóborló szellemével Pico Mundóban. Amikor elhagytam a várost, hogy idejöjjen a hegyek közé a kolostorba, velem jött. Ahelyett, hogy egy adott helyet kísértett volna, engem kísértett. Remélte, hogy rajtam keresztül előbb-utóbb bátorságot nyer ahhoz, hogy végre továbblépjen egy magasabb szintre.

Gyanítom, hogy örülnöm kellene, amiért csak Elvis kísért és mondjuk nem Sid Vicious. A király könnyen kezelhető szellem, jó humora van, és tekintettel van rám, bár egyszer-egyszer rátör a vigasztalhatatlan zokogás.

Mivel a halottak nem beszélnek, és nemigen használnak üzenettovábbító eszközöket sem, hosszú időre volt szükségem, míg megértettem, hogy miért is kóborol itt Elvis. Eleinte azt hittem, hogy azért nem akar elmenni, mert ez a világ olyan jó volt vele.

Az igazság azonban az, hogy nagyon szeretné látni az édesanyját a másvilágon, de nem mer átmenni, mert fél a viszontlátástól. Kevés ember szerette jobban az édesanyját, mint ő. Gladys fiatalon meghalt, és Elvis haláláig gyászolta.

Félelme abból fakad, hogy drogozása és más vétkei, melyeket anyja halála után elkövetett, bizonyára szégyenbe sodorták Gladyst.

Szégyelli gyalázatos halálát - gyógyszer-túladagolásban halt meg, és a saját hányásában fekvé találtak rá -, bár minden jel arra mutat, hogy a rock and roll sztárok köreiben ez igen kedvelt módja a világból való távozásnak.

Sokszor biztosítottam már őt arról, hogy ott, ahol Gladys várja őt, nincs szégyen, harag, vagy csalódottság, csak szeretet és megértés. Mondtam neki, hogy az anyja tárt karokkal fogja fogadni a másvilágon, de győzködésem mind ez idáig hatástalan maradt. Egyszóval, mikor megláttam a Királyt az udvaron, így szóltam Knuckles testvérhez;

- Elvis itt van.

- Igen? És melyik filmjéből? Vagyis, hogy néz ki?

A legtöbb kóborló szellem mindig abban a ruhában van, amiben meghalt. Donny Mosquith például, Pico Mundo korábbi polgármestere, aki szívinfarktuszban halt meg, mindig tűsarkúban jár, és csipke fehérneműt visel szőrös testén. Ugyanis éppen féktelen és perverz szexuális aktust folytatott egy fiatal nővel, amikor elérte a halál.

Elvis halálában is, csakúgy, mint az életben, nagyon dögösen nézett ki. Hol filmbéli jelmezeiben, hol fellépő ruháiban jelent meg, mikor mihez volt kedve. Most fekete csizmát, testhez simuló elegáns fekete nadrágot, szűk, fekete, derékig érő dzsekit, piros selyemövet és fodros fehér inget viselt.

- Ez a flamenco-táncos jelmez, az Acapulcói kaland című filmből - mondtam Knucklesnak.

- Itt a sierrai télben?
- Ő nem érzi a hideget.
- Akkor sem nagyon illik egy kolostorba.
- Hát, mit tegyünk, ha egyszer sem játszott szerzetesekről szóló filmben.

Elvis ott sétált mellettem, és ahogy a folyosó végéhez közeledtünk, egyik karját a vállamra tette, mintha vigasztalni akarna. Ugyanúgy éreztem az érintését, mintha egy élő emberé lett volna.

Nem tudom, a szellemek miért érzékelik a testemet, miért meleg az érintésük és nem hideg, miközben falakon sétálnak át, és egy pillanat alatt képesek szertefoszlni. Ez olyan rejtély, mint mondjuk a sprayformátumú sajt vagy Mr. William Shatner bárénekes Csillagok háborúja feldolgozásának népszerűsége: soha nem fogom megfejteni. A nagy kerengőben erős szél kavarta a havat.

Mint egy porladó mennyezet, az égbolt egyre alacsonyabbra ereszkedett, és a hóvihár úgy tornyosult fölénk, mintha puha, mégis áttörhetetlen börtönbe készülné temetni minket.

12. Fejezet

Knuckles testvérrel valóban átkutattuk a kamrát és a raktárhelyiségeket, de Timothy testvérnek nem bukkantunk a nyomára.

Elvis hosszan csodálta a kamra egyik polcán sorakozó mogyoróvajás üvegeket, talán eszébe jutottak a sült banános, mogyoróvajás szendvicsek, amiket úgy imádott.

A seriff helyettesek és segítők egy ideig az előtérben kutakodtak, majd áttértek az ebédlőre, a konyhára és a többi helyiségre. Aztán csend ereszkedett közénk, ahogy a csapat másfelé vonult, csak a szél zaja hallatszott.

Miután a könyvtárat is átkutatták, visszavonultam oda, hogy ne legyek nagyon szem előtt.

Elvis velem jött, Knucklesnak viszont még át kellett néznie néhány számlát, mielőtt az istentiszteletre megy. Akármilyen aggasztó is Tim testvér eltűnése, a munka azért nem állhat.

A testvérek alapelve az volt, hogy amikor eljön értük a halál, ugyanolyan jó, ha becsületes munka közben találja őket, mint ha buzgó imádságban.

A könyvtárban Elvis elkószált mellőlem, néha keresztülillant a polcokon, és a könyvek gerincét olvasgatta. Életében rendszertelen olvasó volt. Néha egyáltalán nem foglalkozott ilyesmivel, de első sikerei után például egyszerre húsz könyvet rendelt a Memphis könyvesboltból.

Az apátságban hatvanezer kötet volt. A szerzetesek mindig arra törekedtek, hogy megőrizték a tudást.

Sok régi kolostort kész erődítménynek építettek: hegycsúcson, egyetlen, könnyen eltorlaszolható bejárattal. Majdnem kétezer év tudását őrizték. Az ókori görögök és rómaiak nagyszerű műveinek jó része is a szerzetesek erőfeszítéseinek köszönheti, hogy fennmaradt az utókornak.

Miközben fel-alá járkáltam a könyvtár polcai között, az egyik sarkon szembe találtam magam Rodion Romanovichcsal. Soha nem állítottam, hogy

olyan hidegvérű volnék, mint James Bond, ezért nem szégyellem belátni, hogy hátrahőköltem, és felkiáltottam:

- A rohadt életbe!

Az orosz annyira ráncolta a homlokát, hogy vastag szemöldöke szinte összeért.

- Mi a baja?

- Megijesztett.

- Én ugyan nem.

- Mégis megijedtem.

- Akkor saját magát ijesztette meg.

- Elnézést, uram.

Kérdőn nézett rám.

- Elnézést, hogy káromkodtam.

Romanovich ötven körüli lehetett, és bár nem látszott öregnek, vonásai gazdag élettapasztalatról árulkodtak. Széles homlokán apró fehér sebhelyek voltak. Az ajka körüli ráncok arra engedtek következtetni, hogy nem a mosoly volt legjellemzőbb arckifejezése; mély, komoly ráncok voltak, mintha valami régi kardpárbaj emlékei lennének.

- Nem tudtam, hogy itt van - fűztem az előbbiekhöz, kissé feleslegesen.

- Én sem tudtam, hogy ön itt van, mégsem ijedtem meg magától.

- Nem vagyok valami ijesztő fickó. Inkább ártalmatlan.

- És én ijesztő vagyok? - kérdezte.

- Nem, uram. Igazán nem. De tekintélyt parancsoló.

- Csakugyan?

- Igen, uram. Ön meglehetősen tekintélyt parancsoló.

- Érdekes fiatalember maga. Nem lehet, hogy ön is azok közé tartozik, akik inkább a hangzása miatt használnak egy szót, semmint a jelentése miatt? Maga szerint mit jelent az ártalmatlan szó, amivel önmagát illette?

- Azt jelenti, veszélytelen.

- Igen. De ön egyáltalán nem veszélytelen.

- Ugyan, biztos csak a fekete csizma miatt gondolja így - igyekeztem tréfával elütni a dolgot. Az ilyen csizmában mindenki úgy néz ki, mintha épp másokat rugdosni indulna.

- Ön egyenesnek, közvetlennek, sőt egyszerűnek látszik - az orosz nem zavartatta magát.

- Köszönöm, uram.

- De azt gyanítom, hogy valójában összetett, bonyolult, sőt intrikus.

- Az vagyok, akinek látszom - nyugtattam meg. - Egy egyszerű szakács.

- Nos, igen, mindenesetre a palacsintája valóban fantasztikus. Egyébként én meg - tette hozzá - eredetileg könyvtáros vagyok. Indianapolisból.

A könyvre mutattam, amit a kezében tartott:

- Mit olvas?

- A mérgekről szól, illetve a történelem legnagyobb mérgekeverőiről.

- Nem igazán olyan téma, amilyenre egy apátság könyvtárában számítanék.

- Ez fontos szelete az egyháztörténetnek - mondta Romanovich. - Az évszázadok alatt jó néhány egyházi vezetőt mérgezték meg királyok és politikusok. Medici Katalin méreggel átítatott pénzzel ölte meg Lorraine

kardinálisát. A mérég felszívódott a bőrén keresztül, és öt percen belül halott volt.

- Ilyenkor örülhetünk, hogy a készpénz nélküli gazdaság felé tartunk.
- Miért tölt egy egyszerű szakács hónapokat egy kolostor vendégházában? - kérdezte hirtelen Romanovich.
- Nincs bérleti díj. Főzésundor. Csuklófájdalom a sok kevergetéstől. Igény a szellemi felfrissülésre.
- Ez gyakori a szakácsok körében? Mármint a szellemi felfrissülés iránti igény.
- Egyáltalán nem kirívó dolog, uram. Poke Barnett például kétszer egy évben elvonul egy sivatagi kalyibába meditálni.

Romanovich szemöldökét ráncolva kérdezte:

- Ki az a Poke Barnett?
- Ő egy másik szakács abban az étteremben, ahol dolgoztam. Vesz kétszáz doboz töltényt a pisztolyába, elhajt a Mojave sivatagba, legalább nyolcvan kilométerre mindentől és mindenkitől, és kilövell a lelket az összes kaktuszból.
- Kaktuszokra lövell?
- Poke-nak rengeteg jó tulajdonsága van, de kétségtelenül nem egy nagy környezetvédő.
- Azt mondta az előbb, hogy meditálni megy a sivatagba.
- Poke azt állítja, hogy lövellés közben az élet értelmén gondolkodik.

Az orosz csak bámult. Neki volt a legnépesebb tekintete, amit valaha láttam. Nem tudtam többet kiolvasni a szeméből, mint amennyit egy gén tudna kiolvasni a mikroszkóp túloldalán őt vizsgáló tudós gondolataiból.

Rövid csend után Rodion Romanovich témát váltott:

- Milyen könyvet keres, Mr. Thomas?
- Bármit, amiben porcelán nyuszi vagy bátor kisegér szerepel.
- Kétségtelen, hogy ilyen jellegű könyvet találna ebben a részlegben.
- Valószínűleg igaza van. A nyuszik és egerek igyekeznek elkerülni a mérgekkeverőket.

Kijelentésemet csend követte. Nem hiszem, hogy a nyulak és egerek konfliktuskerülő magatartásán tanakodott volna. Inkább azon, vajon furcsa mondatom azt jelenti-e, hogy valamivel gyanúsítom őt.

- Különös ember maga, Mr. Thomas.
- Nem szándékom annak tűnni, uram.
- És tréfás.

Megfordult, és lassan elballagott.

A polc távolabbi végén Elvis tűnt fel, még mindig flamenco ruhában. Az orosz esetlen, medveszerű cammogását utánozta, és haragos tekintettel nézett rá, ahogy elhaladt mellette.

Amikor Rodion Romanovich a könyvespolc távolabbi végébe ért, megállt, visszanézett és így szólt:

- Én nem a neve alapján ítélem meg önt, Odd Thomas. Ön se a nevem alapján ítéljen meg engem.

Elment, és otthagyt engem a feladvánnyal, hogy mit akart ezzel mondani. Elvis közben odaért hozzám, arckifejezése az orosz parodizálta. Néztém őt, ahogy bolondozik, és eszembe jutott, milyen furcsa, hogy sem én,

sem Romanovich nem említettük Timothy testvér eltűnését. A kolostor zárt világában, ahol a napi rutintól való eltérés nagyon ritka, erről a különös eseményről kellett volna elsőként beszélnünk. Az, hogy egyikünk sem hozta szóba még futólag sem, azt sugallta, hogy egyformán látjuk a helyzetet, vagy legalábbis egyformán állunk hozzá.

Miután Elvis nem tudott mosolyt csalni az arcomra rögtönzött paródiájával, tréfásan az orrát kezdte túrni.

A halál nem ölte ki belőle a szórakoztatni vágyást, ám sajnos előfordult, hogy ilyen gyerekes viccelődésre fanyalodott, ami nem volt méltó hozzá.

A kézikönyvekhez mentem, valami leírást kerestem Indianapolistról.

Elvis a nyitott könyv fölött folytatta az előadását, de nem törődtem vele.

Indianapolisban nyolc egyetem és főiskola van, és egy hatalmas közkönyvtárhálózat.

Mikor a Király óvatosan a fejemre koppintott, sóhajtottam, és felnéztem a könyvből.

Orrlyukába dugott ujjá épp kilógott a bal fülén, úgy integetett vele.

Nem tudtam megállni a mosolygást, látva, mennyire igyekszik felvidítani.

Miután sikerült egy mosolyt kicsikarnia belőlem, kihúzta az ujját az orrából és a kabátomba törölte.

- Nehéz elhinni - mondtam neki -, hogy ugyanaz az ember vagy, aki a „Love me tender”- t énekelte.

Ennek a mondatomnak furcsamód örült. Mosolyogva meghajolt több irányba, mintha hatalmas közönség előtt hajlongana, miközben némán tátogetta: köszönöm, köszönöm, nagyon köszönöm.

A könyvtár asztalánál ülve Indianapolistról olvasgattam, melyet több út keresztesz, mint bármelyik másik várost az USA-ban. Valaha dübörgő ipar volt ott.

Elvis az ablaknál ült, és a havazást figyelte. Kezével valami ritmust dobolt a párkányon, de hang nem hallatszott.

Később a vendégház fogadószobájába mentünk, hogy megnézzük, hogy halad a kutatás, ám a helyiség épp üres volt.

Ahogy a bejárati ajtó felé tartottam, az kinyílt, és Rafael testvér lépett be, hólepte reverendában, nyomában csak úgy visított a szél.

- Micsoda szörnyűség - mondta, miközben becsukta az ajtót, és a hangja remegett az idegességtől.

Valami soklábú, hideg dolog kúszott a tarkómon a bőröm alá.

- Megtalálta a rendőrség Timothy testvért?

- Nem találták meg. Úgyhogy elmentek - mondta hitetlenkedve, s nagy barna szemét akkorára nyitotta, hogy akár Bagoly testvérnek is hívhatták volna.

- Elmentek! - ismételte.

- Mit mondtak?

- Hogy a vihar miatt sok a dolguk. Közúti balesetek, miegyéb. A központnak szüksége van minden emberre.

Elvis megfontoltan bólogatott, láthatóan egyetértett a hatósággal. Mindig nagyon tisztelte őket. Több rendőri szervtől is kapott annak idején ajándékba seriff jelvényt. Ráadásul valódit, amely egyéb dolgok mellett arra is

fölhatalmazta, hogy fegyvert hordjon magával. Mindig büszke volt a törvény embereivel való kapcsolatára.

Egy este, 1976 márciusában két autó ütközött össze a 240-es úton, és ő elővette a jelvényét és segítette az áldozatokat, amíg a rendőrök megérkeztek. Szerencsére soha nem lőtt le véletlenül senkit.

- Az összes épületet átkutatták?

- Igen - mondta Rafael testvér. - És a kertet is. De mi van, ha sétálni ment az erdőbe, történt vele valami, és most ott fekszik magatehetetlenül?

- Néhány testvér szeret az erdőben sétálni - mondtam -, de Timothy testvér nem tartozott közéjük. Főleg nem éjszaka.

A szerzetes elgondolkodott, aztán bólintott.

- Ő inkább szeretett egy helyben ülni. De ha nincs odakint az erdőben, akkor hol lehet? - töprengett Rafael testvér. Aggodalom tükröződött az arcán. - A rendőrség egyáltalán nem ért minket. Nem értenek semmit velünk kapcsolatban. Azt mondják, talán csak nem szólt, hogy elmegy.

- Nem szólt, hogy elmegy? Ez nevetséges.

- Több mint nevetséges, ez sértés - jelentette ki Rafael ingerülten. - Hallottam, amint egyikük azt mondta, hogy biztosan Renóba ment, rumot inni és rulettezni.

Ha egy Pico Mundó-i rendőr mondta volna ezt, Wyatt Porter biztosan jól lehordja, 'vagy akár föl is függeszti.

Knuckles testvér javaslata, hogy ne tálaljak ki a hatóságnak, bölcs tanácsnak bizonyult.

- Most mit fogunk csinálni? - aggodalmaskodott Rafael testvér.

Tanácsstalanul ráztam a fejemet, a testvér pedig magában motyogva kisietett a szobából.

A karórámra néztem, 8.40 volt, majd az ablakhoz mentem. Elvis időközben átsuhant a zárt ajtón, és most kint állt a hóesésben. Feltűnő jelenség volt.

Csupán a rendőrautók kerekeinek nyoma jelezte az udvaron az utat, a hó teljesen egyen-fehérbe burkolta a tájat. Legalább húsz centi esett hét és fél óra alatt, s továbbra is zuhogott.

Odakint Elvis hátrahajtotta a fejét, kidugta a nyelvét, és megpróbálta elkapni a hópelyheket. Megmosolyogtató és szomorú látvány volt egyszerre.

Milyen szenvedélyesen szeretünk mindent, ami múltékony: a ragyogó hókristályokat, a tavaszi rügyezést, a pillangók törékeny röptét, a karmazsinvörös naplementét, a csókot, az életet.

Előző este a tévében minimum hatvan centi havat ígértek. Ami itt, a hegyekben ennél többet is jelenthet.

Ma délutánra, valószínűleg még a téli szürkület beállta előtt, a Szent Bertalan apátságot beborítja a hó. Elszigetelődik.

13. Fejezet

Próbáltam Sherlock Holmest játszani, de be kell vallanom, eltévedtem a tények és a bizonytalan gyanúk labirintusában, s ugyanoda jutottam vissza, ahonnan elindultam: a tanácsstalansághoz.

Mivel nem vagyok túl szórakoztató, amikor gondolkodni próbálok, Elvis magamra hagyott a könyvtárban. Talán a templomba ment, remélve, hogy Fletcher testvér épp gyakorolni fog az orgonán. Még most is imádta a zenét, bár bizonyára jobban szeretett valami ritmusosabbat hallani. No de egy apátságban ritkán szól a rock and roll.

Egy kísértet talán el tudta volna játszani az „All shook up”-ot az orgonán, vagy a „Hound Dog”-ot a vendégház zongoráján, mint ahogy a néhai Constantine testvér is meg-megkondítja a harangot, ha úgy tartja kedve. De a kísértetek dühösek; a haragjukban van a hatalmuk. Elvis pedig nem kísértet, ő egy kedves szellem.

A téli reggel továbbkúszott a közelgő tragédia felé. Nem volt vesztenivaló időm.

Kiléptem a vendégházból, elhagytam a kis kerengőt majd a nagyot, s az apátság másik szárnyába siettem, remélve, hogy megérzéseim majd elvezetnek a rejtély megoldásához.

Nem dicsekvésképpen mondom, de az én megérzéseim jobbak, mint a tieitek.

Persze az is megérzés, ha egy napos reggelen valamiért magatokkal vizitek az esernyőt, és délután tényleg szükségetek van rá. Vagy ha vonakodtok randevúzni egy látszólag ideális férfival, akit aztán pár hónappal később a híradóban láttok viszont, mert letartóztatták pedofília miatt. Vagy ha vesztek egy lottószelvényt, és a legutóbbi proktológiai vizsgálatotok időpontjának számait ikszelitek be rajta, amivel aztán nyertek tízmillió dollárt.

De az én megérzéseim egészen másfélék.

Intuícióm legkísértetiesebb fajtáját lelki vonzerőnek hívom. Pico Mundóban, amikor valakit fel kellett kutatnom, annyit tettem csak, hogy a nevét vagy az arcát lelki szemem előtt tartva fel-alá autóztam az utcákon. Általában néhány percen belül megtaláltam.

Persze a lelki vonzerő sem tökéletesen megbízható. Semmi nem biztos száz százalékosan ezen az árnyékvilágon, kivéve hogy a mobilszolgáltatód soha nem fogja az összes ígéretét betartani, amelyek miatt őt választottad. A Szent Bertalan lakóinak száma csak kis töredéke Pico Mundóénak, itt nem kell autóba ülnöm, ha átadom magam a lelki vonzerőnek.

Először Timothy testvérré koncentráltam: felidéztem kedves szemét, legendás elvörösödéseit.

Nem olyan nagy élmény holttestet keresni, mint mondjuk húsvéti tojást, bár ha elhúzódik a kutatás, a szag, hasonló lehet. Mivel a holttest állapota kulcs lehet a gyilkos személyéhez, nagyon fontos volt, hogy ráleljek.

Szerencsére kihagytam a reggelit.

Miután a megérzésem háromszor is három különböző, a kertbe nyíló ajtóhoz vezetett, rászántam magam, hogy odakint a viharban kutassak tovább. Becipzárastam a kabátomat, felhúztam a kapucnimat, majd madzagját összekötöttem az állam alatt, és felvettem a zsebembe gyömszőlt kesztyűt.

A hóesés, aminek úgy örültem előző éjjel, már nem tűnt annyira barátságosnak.

A szél hol nyugatról, hol északról, hol mindkét irányból egyszerre támadott, mintha saját magával harcolna. Forgatta, táncoltatta a hópelyheket, bár ez jelenség - amelyet egy költő valamikor „a szél pajkos építőművészetének” hívott - e pillanatban inkább sortűzre hasonlított. Az arcomnak csapódó hópelyhek élesek voltak, mint a lövedék.

Megérzésem először északnak vezetett, az apátságbejárata felé, majd keletnek, majd délnek... Egy kis idő után rájöttem, hogy körben járok.

Lehet, hogy a lelki vonzerő nem működik ilyen sanyarú körülmények között: a jeges hideg marta az arcomat, a szememből könny patakozott s az államra fagyott.

A forró sivatagban nőttem fel, nem csoda, hogy idegenül éreztem magam ebben a hideg, kavargó káoszban.

Persze lehet, hogy attól is féltem, hogy bele kell majd néznem Timothy testvér halott arcába. Amit találnom kellett, az ebben az esetben nem az volt, amit találni szerettem volna.

Átrendeztem a gondolataimat, és Timothy testvér helyett inkább a bodachokra fókuszáltam. Azon tűnődtem, vajon milyen szörnyűség közeledhet, átadtam magam a meghatározhatatlan veszélytől való félelemnek, abban a reményben, hogy az elvezet egy olyan emberhez vagy helyhez, ami utat mutathat. Ez a terv kiábrándítóan messze volt Sherlock Holmes nyomozási módszereitől, inkább a teafű-olvasáshoz állt közel, bár ezt nem szívesen láttam be.

Mégis végre kitörtem az értelmetlen körözésből, s némileg határozottabban kelet felé indultam, a zárda és az iskola irányába.

Félúton, a legelőn, valami hirtelen veszélyérzettől vezérelve lebuktam, majd megfordultam és hátrálni kezdtem, mert biztos voltam benne, hogy pillanatokon belül ütés sújt le rám.

De egyedül voltam.

Mégsem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy néznek. Nem is néznek. Bámulnak. Valami hang, ami nem a vihar hangja volt, amely más volt, mint a szél sikítása, hol közeledett felém, hol távolodott. Újra és újra.

Nyugat felé az apátság állt, amit alig lehetett látni a hó függönyön keresztül. A templomtorony csúcsa is alig látszott. Lent, kelet felé az iskola olyan sötét volt, mint egy szellem a köd fogságában.

Egyik épületből sem lehetett volna meglátni engem ilyen körülmények között, s a kiáltásomat sem vitte volna el odáig a szél.

Újra éreztem a késztetést, még sürgetőbben.

Körbefordultam, hogy megleljem az okát.

Bár egy helyben forogtam, az iskola teljesen eltűnt a mező alacsonyabban fekvő részével együtt. Fönt, az apátság úgy csillogott, mint egy káprázat, fodrozódott, akár egy függönyre festett tájkép.

Mivel halottakkal körülvéve élek, elég jól tűröm a hátborzongató dolgokat, csak ritkán ijedek meg. Ám ez a közeledő-távolodó nyikorgás olyan túlvilági volt, hogy nem tudtam elképzelni, miféle teremtmény adhatja ki magából. A félelemtől a csontvelőm úgy összezsugorodott a csontjaimban, mint télen a higany a hőmérőben.

Egy lépést tettem arrafelé, ahol az iskolának kellett lennie, de aztán visszahúztam a lábam. Felfelé fordultam, de nem mertem elindulni az apátság irányába sem. A vihar rejtekében valami dühödt, hátborzongató hangú jelenés vár rám, akármerre is veszem az irányt.

14. Fejezet

Kicsit lehúztam a dzsekim cipzárját, és hátratoltam bélelt kapucnimat, hogy jobban halljak. Forgattam a fejem, próbáltam megállapítani, hogy a szélrózsa melyik irányából jön a visítás.

Jeges szél borzolta a hajamat, a hó pillanatok alatt beborította a fejemet, fülem égett a csípős szélről.

A fehér tél minden varázsa tovatűnt. A hópelyheket már nem láttam kecsesnek, vad, dühödt forgatag vett körül.

Nem tudom megmagyarázni, miért, de az volt az érzésem, hogy a valóság elolvadt, darabjaira, apró kis neutronokra hullott, és hogy semmi nem olyan, mint volt vagy amilyennek lennie kellene.

Még így kapucni nélkül sem tudtam megállapítani, merről jön a hátborzongató hang. Lehet, hogy a szél miatt hallottam minden irányból a sikítást, vagy egyszerűen, mert több visító lény is portyázott a téli reggelben.

Eszembe jutott, hogy bármi is üldöz engem, bizonyára a Sierrából való, de nem vadállatnak tűnt. Sem a farkas, sem a hegyi oroszlán nem jár ilyenkor. A medvék téli álmodt alszanak a barlangjukban, s mézről és gyümölcsökről álmodnak.

Nem vagyok híve a fegyvereknek. Anyám gyerekkoromban folyton azzal tartott sakkban, hogy megöli magát pisztolyával, így érthető, hogy ha lehetett, az önvédelem más fajtáit választottam.

Bár néha csak hajszál híján, de eddigi kalandjaim során mindig megmenekültem a szorult helyzetekből. Fegyvereim rendkívül változatosak voltak: az öklöm, a lábam, a térdem, a könyököm, egy baseballütő, lapát, kés, gumikígyó, igazi kígyó, három drága, antik porcelán váza, úgy negyvenöt liter olvadt kátrány, egy vödör, csavarhúzó, egy dühödt, kancsal vadászgörény, egy partvis, serpenyő, kenyérpírtó, vaj, tűzoltótömlő, és nem utolsósorban egy hatalmas kolbász.

Sajnos e pillanatban a mező közepén olyan üres volt a fegyvertáram, hogy nem jutott semmi más az eszembe, csak hogy hógolyókat kellene gyúrnom.

Ám mivel valószínűtlen volt, hogy üldözőm egy csintalan tizenéves fiú, elhessegettem az ötletet. Visszatettem a kapucnit a fejemre, és becipzárztam a kabátom.

Lehet, hogy mégiscsak a szelet hallom...

Ha az agyam felmondja a szolgálatot, rendszerint az önbecsapásban keresek menedéket.

Megindultam az iskola felé, de abban a pillanatban mozgást éreztem a látómezőm periferiáján, a baloldalon. Odafordultam, és valami fehéret és gyorsat láttam. Csak azért lehetett egyáltalán észrevenni, mert esetlen és borzas volt a havas táj puhaságához képest. Ahogy jött, már el is tűnt, mint

egy álombéli kobold, beleolvadt a hóesésbe, káprázó ürességet hagyva maga után.

A visítás abbamaradt. Szinte simogató volt a szél zúgása e nélkül a rémes hang nélkül.

A mozifilmeknek ugyan nem sok közül van a valósághoz, de emlékszem egy régi kalandfilmre, amiben a törzsi dobok hangja halálra rémisztette az arra járó felfedezőket. És a dobolás hirtelen megszakadása nem a veszély elmúlását, épp ellenkezőleg, a küszöbön álló támadást jelentette.

Azt gyanítottam, hogy Hollywoodnak igaza van ebben.

Éreztem, hogy hamarosan olyasmi ér, ami rosszabb, mint egy mérgezett nyíl a torokba, így sutba dobtam tétovázásomat, és az iskola felé siettem.

Előttem jobb oldalt derengett valami a havon. Olyan volt, mint egy csupasz, fagyott fa, melyet cincál a szél. De fa nem lehet. Egyetlenegy sincs a mezőn az iskola és az apátság között.

A rejtélyes jelenés úgy tűnt, nem a szél parancsára mozog, hanem saját, határozott akarata szerint.

Már épp kitisztult volna egy kicsit a kép, amikor a jelenés hó köpenyt vont maga köré és eltűnt. Látótávolságon kívülre vonult, mint a türelmes ragadozó.

Aztán éreztem, hogy egy újabb hasonló lény jelenik meg a hátam mögött. Biztos voltam benne, hogy olyan simán szakítja majd le a fejemet, mint én a dobozos kóla nyitófülét.

Nagyon nem szerettem volna, ha halálom okaként azt jegyzik föl, hogy egy ismeretlen szörnyeteg az én értékes testnedveimmal oltotta szomját.

Rohanni kezdtem keresztül a mezőn, a vastag hóban, a szívem vadul kalapált, a mindent beborító fehérség szinte megvakított.

Valami keresztelte az utamat, úgy háromméternyire előttem, mérete, alakja, mibenléte teljesen bizonytalan. Mintha csupán eltorzult sötétség lett volna. Sietett. Egy pillanatra félrecsapódott a hó függöny, s amit láttam belőle, az olyan volt, mint egy jégbe burkolózott csontgyűjtemény. Ezzel a lehetetlen felépítéssel reszketve, botorkálva kellett volna járnia, már ha egyáltalán kellett volna, ám ehelyett meglehetősen kecsességgel mozgott, hullámzó légysággal tűnt tova.

Mennem kellett, az iskola már közel volt. Átvágtam az iménti lény nyomain, meg sem álltam, csak magamban megállapítottam, hogy valóban vannak ott nyomok, tehát nem hallucináltam.

A támadás lehetősége még mindig ott lógott a levegőben, szinte éreztem a hátamon a veszélyt.

Az iskola lépcsőjén szél kavarta a lehullott hópelyheket, kiradírozva a korábbi lábnyomokat.

Felmásztam a lépcsőn, kitértam az ajtót, felkészülve arra, hogy a küszöbön kapnak el, egy lépéssel a biztonságos menedék előtt, de nem így történt. Bántatlanul bejutottam, becsaptam magam mögött az ajtót, és nekitámaszkodtam.

A meleg szobából nézve az iménti, üldözés álomnak tűnt csupán, szörnyekkel teli rémálomnak.

Aztán valami elkezdte kaparni az ajtó külső oldalát.

15. Fejezet

Ha a látogató ember lett volna, bizonyára kopogott volna. Ha a szél, akkor neki-nekifeszült volna az ajtónak, míg a zsanérok nyikorogni nem kezdenek.

Ez a hang olyan volt, mintha egy csont karcolná a fát. Elképzeltem, ahogy egy életre kelt csontváz karmolássza az ajtó másik felét.

Sok bizarr élményem volt már, de még soha nem találkoztam mozgó csontvázal. Persze egy olyan világban, ami odáig jutott, hogy a McDonald's alacsony zsírtartalmú öntettel árulja a salátát, bármi megtörténhet.

A fogadószoba, amelyben álltam, üres volt. Ha lett volna itt valaki, akkor is legfeljebb egy-két apáca lehetett volna, akik vajmi kevés védelmet tudtak volna nyújtani nekem, ha az a valami, amit odakint láttam, kiszakítaná az ajtót a keretből. Még az átható tekintetű Angela nővérnél is keményebb emberre lett volna szükségem.

A kilincs egyre csak zörgött. Gyorsan bereteszeltem az ajtót.

Egy régi film jelenetét láttam magam előtt: egy férfi áll, háttal nekitámaszkodva a vastos tölgyfaajtónak, védelmet remélve tőle a túloldalon hemzsegő természetfeletti lényektől.

A film arról szólt, hogyan változtathat valakit a radioaktív sugárzás gigantikus szörnyé. Hatására jelentősen estek az ingatlanárak az atomerőművekhez közeli településeken.

Egyszóval, a fickó ott áll az ajtónak támaszkodva, viszonylag biztonságban érzi magát, mikor egy hatalmas, hajlott fullánk átszúrja az ajtót, keresztülhatol a férfi mellkasán, be egyenesen a szívébe.

Bár a filmben a szörnyek enyhén szólva nem voltak valami meggyőzőek, ez az átszúrós jelenet valahogy mégis belém itta magát.

Elléptem az ajtótól. Nézttem, ahogy a kilincs le-föl ugrál. Még hátrébb léptem.

Láttam olyan filmeket is, ahol hasonló helyzetben a balga menekülők az ablakhoz szorítják az arcukat, hogy megnézzék, mivel állnak szemben, és abban a pillanatban vagy lelövik őket, vagy valami teremtmény megragadja és kihúzza őket az ablakon, hiába sikoltoznak. Mindazonáltal én is az ajtó melletti ablakhoz léptem. Ha az életemet mozi-bölcseletek szerint irányítanám, a végén teljesen megtévelyodnék.

Vékony jégvirág borította az ablak külső felét. A kint mozgó lény csak fehér, alaktalan pacának látszott, amely reszket a kínálkozó lehetőségtől.

A hideg üveghez nyomtam az orrom, hogy jobban lássak.

Bal oldalamon abbamaradt a kilincs-csörgés.

Visszatartottam a lélegzetemet, hogy ne homályosítsam el még jobban az üveget a leheletemmel.

A bejárat előtt toporgó látogató is az üveghez nyomódott, mintha belém akarna látni.

Megrándultam, de nem léptem hátrébb. A kíváncsiság odaszögezett.

Ám még most sem tudtam kivenni semmit. Ha emberi lény lett volna odakint, akkor legalább a szemét vagy a száját látnom kellett volna, de nem így volt.

Amit pedig láttam, azt nem értettem. Mintha valóban csontokat véltem volna felfedezni a homályon át, de azok egyetlen általam ismert állat csontjaira sem hasonlítottak. Az emberi ujjaknál valamivel hosszabb és szélesebb képződmények, úgy sorakoztak, mint a zongora billentyűi, de nem egyenes sorban, hanem kanyarogtak, mint a szerpentin. Különböző ízületek és karmantyúk kötötték össze őket. Ez a hátborzongató kollázs, amely az egész ablakot beterítette, hirtelen megnyúlt. Mintha ezernyi dobókockát öntöttek volna az asztalra, olyan kattogó, zörgő hang kísérte, ahogy a csontok helyet cseréltek egymással, mint részecskék a kaleidoszkópban.

Hátrébb húzódtam, hogy lássam az egész bizarr mozaikot, mely egyszerre volt szép és félelmetes.

Az ízületek, amelyek összekötötték ezeket a kanyargó csontokat - ha egyáltalán csontok voltak - 360 fokos elmozdulásra voltak képesek, s ezzel egy időben, egyenes vonalban is mozogtak.

Újra a dobókocka-zörgés, a kaleidoszkóp elmozdult, és egy még tekervényesebb, ám ugyanolyan hátborzongatóan szép és fenyegető mintát rajzolt ki. Az a határozott érzésem volt, hogy az ilyesfajta mozgás nemcsak biológiailag lehetetlen, hanem mechanikailag is.

Talán csak hogy kigúnyoljon engem, a látvány még egyszer átrendezte magát.

Igen, látom a halottakat, azokat, akiket gyűlölet leng körül, és azokat is, akiket a szeretet láncol ide. Mindannyian hasonlítanak abban, hogy nem képesek elfogadni a helyüket a szent rendben, nem tudnak elmozdulni semmilyen irányba. És látom a bodachokat is, akármik is ők pontosan. Szellemeket is látok. De sosem találkoztam sem tündérekkel sem manókkal, sem koboldokkal. A nimfák, vámpírok és a vérfarkasok sem az én területem. Sőt a Téalapóval sem foglalkoztam, mióta anyám azt mondta, hogy ha tovább fecsegek róla, a Mikulás idejön, és le fogja vágni a fütyimet egy ollóval.

Bár eddig soha nem láttam hasonlót, az ablakhoz simuló dolog mégis sokkal inkább tűnt természetfölöttinek, mint valósnak. El nem tudtam képzelni, mi lehet, de meglehetősen biztos voltam benne, hogy az ördög vagy a démon szó jobban illik rá, mint az angyal.

Akármi is volt, és akár csontból, akár ektoplazmából vagy más ismeretlen anyagból állt, biztos, hogy köze volt az apácákat és gyerekeket fenyegető veszélyhez. Nem kellett Sherlock Holmesnak lennem ahhoz, hogy ezt kitaláljam.

Ahogy a csontok átrendeződtek, ledörzsölték az üvegről a jeget, így a mozaik egyre tisztábban látszott. Hogy jobban szemügyre vegyem a jelenséget, ismét közelebb hajoltam az ablakhoz.

Soha egyetlen természetfölötti lény sem bántott engem. Minden sebesülésemet emberek okozták.

A csontmozaik egyetlen eleme sem mozdult, de a jelenség tele volt feszültséggel.

Bár egyenesen az ablakra szállt, az üveg mégsem párasodott be leheletemtől, mintha az nem lenne elég meleg ahhoz, hogy lecsapódjon. Olyan érzésem volt, hogy sötétséget lélegzem be, ám az bennem marad, kifújni már nem tudom. Ez a gondolat még nekem is furcsa volt.

Kesztyűmet a kabátom zsebébe gyűrtem, és egyik kezemet óvatosan a hideg üveghez érintettem.

A csontok ismét kattogták, szétnyíltak, mint egy pakli kártya, és újra átrendezték magukat.

Jégforgácsok hullottak.

A csontok legújabb mintázata bizonyára valami gonosz üzenet volt a tudatalattimnak, mert egyszer csak azt éreztem, mintha valami vékony, lengedező farok birizgálná a gerincem alsó felét. Valami sötét lenyűgözöttség fogott el. Nem tudtam, vajon elvarázsoltak vagy megdelejeztek-e, de úgy gondoltam, ha képes vagyok arra, hogy ennek lehetőségén eltöprengjek, akkor minden rendben. Mégis azon kaptam magam, hogy vissza akarok menni az ajtóhoz, és kitárni, hogy megnézzem a látogatót.

Az ablaküveget részekre osztó lécek recsegése hallatszott. Láttam, ahogy hajszálvékony repedés keletkezik a fakeretet borító fehér festéken; majd továbbfut hosszában és keresztben.

Ablakon nyugvó kezem alatt megnyikordult, majd megrepedt az üvegtábla.

Elhúztam a kezem az ablaktól, és három lépést hátraléptem. Ám a megrepedt ablaküveg a keretben maradt.

A mozaik még egyszer átrendeződött, mintha olyan helyzetet keresne, amelyben nagyobb nyomást gyakorolhatna az ablakra.

Az átrendeződés, minden félelmetessége ellenére elegáns hatást keltett, olyan kiszámítottan, olyan pontosan mozogtak a darabkák, mintha egy hatékony gép részei volnának.

A gép szó úgy visszhangzott az agyamban, mintha fontos lenne, pedig tudtam, hogy ez a valami nem lehet gép. Ha ez a világ nem tudott olyan biológiai képződményt alkotni, mint amilyenel farkasszemet nézek - márpedig nem tudott -, akkor legalább annyira biztos, hogy az emberek sem tudnak ilyen fenomenálisan ügyes gépet tervezni és építeni.

Újabb átváltozás. Gyanakodni kezdtem, hogy ez a valami soha nem produkálja kétszer ugyanazt a mintát, csakúgy, mint ahogy nincs két egyforma hópehely.

Egyfolytában arra számítottam, hogy az üveg mindjárt szilánkokra robban, a keret kiszakad a falból, és hogy a valami vakolatzáró közepette bemászik az iskolába.

Azt kívántam, bárcsak lenne négyszáz liter olvadt kátrányom, egy kancsal vadászgörényem vagy legalább egy kenyérpirítóm.

A jelenés hirtelen levált az ablakról. Azt hittem, azért hátrál, hogy áttörje magát az akadályon, de a támadás csak nem jött. A vihar, gyermeke újra sápadt folttá változott, azután mintha visszavonult volna a hóföretegbe. Az ablak élettelen volt, akár egy kikapcsolt tévékészülék.

Azt hiszem, most megtapasztaltam, mit érezhet a nyúl, amikor szemtől szembe kerül a prérifarkassal, és az rávillantja az évek során vértől elszíneződött fogsorát.

Nem mozdult semmi a viharban. Csak a szél csapkodta az ablakot és füttyült a kulcslyukon keresztül.

Csodálkozás és kétkedés töltötte el a lelkemet. A valószínűtlen élmény keltette félelem és az iránta való kíváncsiság egyszerre gomolygott bennem. Kényszerít éreztem, hogy kinyissam az ablakot, de ellenálltam neki, visszatartottam kezem mozdulását. Csak álltam magamat átölelve, mintha egyben akarnám tartani a testem, és mélyeket lélegeztem, míg meg nem jelent Clare Marie nővér, és kedvesen meg nem kért, hogy vegyem le a csizmámat.

16. Fejezet

Miközben az ablakot bámultam és próbáltam megérteni, amit láttam, halkan gratuláltam magamnak, amiért még mindig tiszta az alsógatyám. Nem vettem észre, mikor jött be Clare Marie nővér. Olyan csendben került elő mögülem, mint a keringő hold.

Rózsaszín arca volt, pisze orra és kicsit előre álló fogai. Már csak egy hosszú, szőrös fültre lett volna szüksége, hogy tökéletes nyuszi legyen belőle.

- Gyermekem - mondta -, úgy nézel ki, mint aki kísértetet látott.

- Igen, nővér.

- Minden rendben?

- Nem, nővér, nincs.

Felhúzta az orrát, mintha valami rossz szagot érzett volna.

- Mi a baj, gyermekem?

Nem tudom, miért hívott gyermekemnek. Nem hallottam, hogy bárki mást így szólított volna, még a növendékek közül sem.

Nem akartam megijeszteni a kedves Clare Marie nővért, főleg, hogy egyelőre elmúlt a veszély. Nem lett volna értelme elmesélni neki, mi történt, segíteni úgysem tud, hacsak nincs nála egy kézigránát, amit kölcsönadhatna nekem, mielőtt újra kilépek a viharba.

- Csak a havazás - visszakoztam.

- A havazás?

- A szél, a hideg meg a hó. Nem vagyok hozzászokva az ilyen időjáráshoz. Hitvány idő van odakint.

- Nem hitvány - mondta kedves mosollyal az arcán. - Az időjárás olyan, amilyennek lennie kell. A világ, szép és dicsőséges. Az emberiség tud csak hitvány lenni és elfordulni attól, ami jó. De az időjárás ajándék.

- Rendben - mondtam.

Érezte, hogy nem győzött meg, ezért folytatta:

- A hó, fehér ruhába öltözteti a földet, a villámlás és a vihar ünnepi zenét produkálnak, a szél elfúj mindent, ami dohos, az özönvíz pedig mindent zöldbe borít. A hidegre ott van a meleg. A szárazságra a nedvesség. A szélre a szélcsend. Fogadd el az időjárást olyannak, amilyen, gyermekem, és akkor megérted a világ egyensúlyát.

Huszonegy éves vagyok, tudom milyen egy közömbös apa és egy ellenséges anya gyermekének lenni, meghasadt a szívem, amikor elvesztettem, akit szerettem. Öltöm embert önvédelemből és hogy megmentsem ártatlanok életét, és nemrég hátrahagytam a barátaimat és az egész múltamat. Azt, hogy Clare Marie nővér mégis engem, és csak engem

szólít gyermekemnek, annak tulajdonítottam, hogy rendkívüli szeretet és megértés van benne. Ám most inkább arra hajlottam, hogy mindez csak a nővér kedves naivságát mutatja, és azt, hogy semmit nem tud rólam.

- Hallgass rám, örülj a hóesésnek - szólt -, de kérlek, ne vizezd össze a parkettát!

Ezt bizonyára Boo is megkapta már nem egyszer. Lenéztem és láttam, ahogy a csizmámat borító hó lassan tócsává olvad körülöttem a parkettán.

- Ne haragudjon, nővér!

Kibújtam a csizmámból, levettem a kabátomat, ő pedig felakasztotta a fogásra. Felhúztam a pulóverem alját, és beletöröltem a hajamat és az arcomat.

Hallottam, ahogy kinyílik az ajtó és besüvít a szél.

Felkaptam a fejem, és láttam, hogy Clare Marie nővér a küszöbön áll, és levetett csizmámról csapkodja le a havat. Most nem egy nyúlra, sokkal inkább egy lélekvesztő vitorlájára hasonlított, lobogó ruhájában.

Nem tudom, ő vajon tudott-e örülni a viharoknak, ami úgy tűnt, el akarja fújni az iskolát, az apátságot és az egész környező erdőt, eltemetni mindent és leszámolni az emberiséggel meg a civilizációval egyszer s mindenkorra.

Mielőtt még figyelmeztethettem volna, Clare Marie nővér visszalépett a küszöbről.

Hála istennek egyetlen démon, de még egy Amway ügynök sem furakodott be, mielőtt becsuktam és beretesztem volna az ajtót.

Miután a nővér a csizmámat a lábtörlőre tette, így szóltam:

- Várjon, hozok egy rongyot és feltörölöm ezt. Ne nyissa ki az ajtót!

A hangom remegett. Úgy hangzott, mintha egyszer valami óriási trauma ért volna egy felmosóronggyal, és most bátorságot kellene gyűjtenem, hogy újra használni merjem.

A nővér látszólag nem vette észre a hangom remegését, és mosolyogva így szólt:

- Ez nem a te dolgod. Te itt vendég vagy. Ha hagynám, hogy te csináld meg helyettem, szégyenkezni kellene az Úr előtt.

A parkettán csillogó tócsára mutattam:

- De hiszen én csináltam ezt a koszt ide.

- Ne törődj vele, ez az én dolgom. Mellesleg pedig Anyánk látni szeretne téged. Felhívta az apátságot, ahol azt mondták, láttak téged elindulni errefelé, úgyhogy most vár. Bent van az irodájában.

Néztem, ahogy felmosó fát hoz a közeli kamrából. Amikor látta, hogy még mindig itt vagyok, nógatni kezdett.

- Menjél gyermekem, tudd meg, mit szeretne Anyánk tőled.

- Ugye nem nyitja ki az ajtót, hogy kicsavarja a felmosót?

- Ó, nem lesz benne annyi nedvesség. Ez csak egy icipici vízfolt.

- Remélem, azért sem fogja kinyitni az ajtót, hogy gyönyörködjön a hóesésben, ugye? - kérdeztem.

- Csodás, ahogy kavarog, igaz?

- Csodás - mondtam, minden lelkesedés nélkül.

- Ha végzek a teendőimmel és marad még időm a délutáni imádság előtt, talán csinállok magamnak egy forró kakaót, és egy kényelmes sarokból az ablakon át fogok gyönyörködni a hóiharban.

- Ne üljön túl közel az ablakhoz - aggodalmaskodtam.

Összeráncolta rózsaszín homlokát.

- Már miért ne, gyermekem?

- A huzat miatt. Csak nem akar a huzatban ülni?

- Nincs semmi gond egy kis huzattal - nyugtatott meg kedvesen. - Frissíti a levegőt.

Kétségek között hagytam ott.

17. Fejezet

Úton a zárda főnöknő irodája felé elhaladtam az egyik nagyszoba mellett, ahol tucatnyi apáca vigyázta a játszó gyerekeket.

Néhány kicsinek szellemi fogyatéksága mellett komoly testi hiányosságai is voltak, mégis sok örömet találtak maguknak. Szerettek társasozni, kártyázni, műanyag katonákkal játszani, babázni. Most épp mignonpapírokat díszítettek, vagy más kézműves foglalatosságba merültek. Azt is szerették, ha olvasnak nekik, sőt sokuknak sikerült is megtanulni olvasni. Persze voltak olyanok is, akik ilyesmiről nem is álmodhattak. Néhányan közülük, mint például Justine a 32-es szobában, szinte nincsenek is közöttünk, de néha, amikor a legkevésbé számítunk rá, bepillantást engednek a belső világukba.

Ami azonban a legfontosabb volt számukra, tekintet nélkül az állapotukra, az a gyengédség. Egy érintés, egy ölelés, puszi az arcukra vagy bármilyen jele annak, hogy értékeled, tiszteled és szereted őket.

Egyébként mindenféle fejlesztő foglalkozásra volt itt lehetőség. Akinek arra volt szüksége, gyógytornára járt, akiknek a beszéd ment nehezen, azok beszédterápián vettek részt. Sokuknál az volt a cél, hogy megtanuljanak egyedül enni, öltözni és ellátni magukat.

A szerencsésebbek tizenhét éves koruk után elhagyhatják a Szent Bertalan, kapnak maguk mellé egy vezető kutyát vagy találnak számukra gondozót, és így, bár segítséggel, de elboldogulnak. A legtöbb gyerek azonban egy életre itt marad, mert soha nem tudná megállni a helyét a világban. Túlnyomó részük nem éri meg a felnőttkort. Ezeket a gyerekeket szörnyű csapások érték, némelyiküket már az anyjuk méhében. Törékenyek. Számukra húszévesnek lenni már az öregkort jelenti.

Talán azt hiszed, hogy szívszorító látvány látni őket, ahogy küzdenek egy-egy aprócska feladattal, de itt nincs helye szánakozásnak. A saját apró kis győzelmeik olyan boldoggá teszik őket, mintha te megnyernéd az olimpiát. Nagyon tudnak örülni és reménykedni. A szellemük nincs leláncolva. Mióta itt vagyok, soha egyiket sem hallottam panaszkodni.

Ahogy az orvostudomány fejlődött, az ilyen intézményekben, mint a Szent Bertalan egyre kevesebb olyan gyerek van, akik toxoplazmózis, kromoszóma-rendellenesség vagy agyi fejlődési rendellenesség miatt fogyatékosok. Az ő helyeiket manapság inkább olyan gyerekek foglalják el, akiknek az anyja

terhesség alatt sem hagyott fel a kokainnal vagy az extasyval, akiket súlyosan bántalmazott iszákos apjuk vagy az anyjuk elmebeteg élettársa.

A pokolban manapság minden biztonnal nagy a rendezkedés, mert egyre több férőhelyet kell szorítani benne.

Néhány orvos vállalja, hogy születésük után azonnal megöli ezeket a gyerekeket egy injekcióval, vagy egyszerűen csak hagyják, hogy egy későbbi gyermekbetegség kezelés híján teljes leépüléshez, majd halálhoz vezessen.

Szóval kell a hely a pokolban. Remélem, rám nem az vár, amiért nem vagyok képes könyörületet tanúsítani az ilyen elvetemült emberek iránt.

Ezen a havas délelőttön a gyerekek nyugodtan nevetgéltek, beszélgettek a szobában, nem is sejtve, hogy minden percben lecsaphat rájuk a poklok pokla.

A sarokban, a zongora előtt egy tízéves kislány, Walter ült.

Nem tudott beszélni és szemkontaktust is csak ritkán teremtett. Öltözködni sem tudott megtanulni egyedül, ellenben bármilyen dallamot egyszeri hallás után tökéletesen visszajátszott.

Lágyan, szépen játszott, talán Mozartot, elmerült a zenében.

Míg Walter zenélt, a gyerekek játszottak és nevetgéltek, én pedig a szobában mászkáló bodachokat néztem. Mostanra már heten voltak.

18. Fejezet

Angela nővér kicsiny irodája a betegszoba mellett volt. Berendezése egyszerű volt, de barátságos. Az íróasztal fölött egy kereszt lógott, a többi falon pedig poszterek: George Washington, Harper Lee, a Ne bántsátok a feketeigót! írója, valamint Flannery O'Connor az Alig akad ma jó ember és számos más történet szerzőjének képével.

Angela nővér több okból is csodálja ezeket az embereket, de hogy miért, és mi a közös bennük, arra mindenkinek magának kell rájönnie, aki megfordul a kis irodában.

- Elnézést kérek a lábam miatt, asszonyom - szóltam be az ajtóban állva.

Felnézett a papírról, amit tanulmányozott.

- Még ha szaglik is, akkor sem annyira, hogy már az ajtóból érezzem.

- Nem, nem, csak arra céloztam, hogy zokniban vagyok. Clare Marie nővér elvette a csizmámat.

- Biztos vagyok benne, hogy vissza fogja adni, Oddie - felelte hamiskásan.

Nem volt még rá példa, hogy Clare Marie nővér lábbelit lopott volna. Gyere be, és ülj le!

Leültem az íróasztallal szemben álló székre, és a poszterekre mutattam:

- Mindannyian déliek.

- A délieknek rengeteg remek tulajdonságuk van, kedvesek és udvariasak, de ők természetesen nem ezért a kedvenceim.

- Hírnév - mondtam.

- Most meg szándékosan leegyszerűsíted a dolgokat - korholt.

- Nem asszonyom, nem szándékosan.

- Ha csak a hírnevét csodálnám ezeknek az embereknek, akkor akár Al Capone, Bart Simpson vagy Tupac Shakur képét is kitehettem volna.

- Az érdekes lenne...

Angela nővér előrehajolt és halkán kérdezte:

- Mi történt a drága Timothy testvérral?

- Semmi jó. Biztosan csak ennyit tudok. Semmi jó.

- Egy dologban bizonyosak lehetünk: hogy nem Renóba ment rumot inni és ruletkezni. Az eltűnésének bizonyára köze van ahhoz, amiről tegnap este beszéltünk. Ahhoz, amiért a bodachok idejöttek.

- Igen, asszonyom, akármi is az. Épp most láttam hetet a játszósobában.

- Hetet...

Angela nővér vonásai megkeményedtek.

- Közeleg a vész?

- Hét még nem olyan sok. Ha majd harmincat, negyvenet látok, akkor leszünk igazán bajban. Még van idő, de az óra ketyeg.

- Beszéltem Bemard atyával a dologról. És most, hogy Timothy testvér eltűnt, azon tanakodunk, vajon nem kellene-e elköltöztetni a gyerekeket.

- Elköltöztetni? Hová?

- Bevihetnék őket a városba.

- Húsz kilométerre, ebben az időben?

- A garázsban van két négykerék-meghajtású járművünk, emelő is van rajtuk a kerekes székek számára. Hólánccal is van rajtuk, hóeke is. El tudnánk jutni velük a városba.

Nem volt jó ötlet elköltöztetni a gyerekeket, de szívesen megnéztem volna az apácákat amint a hatalmas terepjárókkal utat vágnak maguknak a hóviharban.

- Nyolc-tíz gyerek befér egy autóba - folytatta. - Ahhoz, hogy az apácák felét és az összes gyereket elszállítsuk, négy fordulóra lesz szükség, de ha most hozzálátunk, még sötétedés előtt végzünk.

Angela nővér a tettek embere, ráadásul optimista. E pillanatban úgy nézett ki, mint akinek semmi sem lehetetlen. Sajnáltam, hogy le kell hűtenem a lelkesedését, pedig bizonyára sok energiát fordított rá, hogy kidolgozza ezt a tervet.

- Nem tudjuk biztosan, hogy a baj itt az iskolában fog-e bekövetkezni.

Angela nővér meglepetten nézett rám.

- De hiszen már elkezdődött: Timothy testvér eltűnésével, Isten nyugosztalja.

- Csak hisszük, hogy elkezdődött Tim testvérral. De egyelőre nincs meg a hulla.

Angela nővér felszisszent a hulla szó hallatán.

- Nincs meg a test - helyesbítettem -, tehát nem tudhatjuk biztosan, mi történt. Csak azt tudjuk, hogy a bodachok a gyerekek körül ólálkodnak.

- És a gyerekek itt vannak.

- De mi van, ha a gyerekeket beviszik a városba, elhelyezik őket valahol, egy kórházban, iskolában vagy templomban, aztán a bodachok ott is megjelennek? Mert ott fog a tragédia történni, és nem itt, a Szent Bertalanban.

Angela nővér jó stratégia volt, tudott taktikázni.

- Tehát lehet, hogy a gonosznak kedveznénk, miközben azt hisszük, hogy kicselezzük őket.

- Így van, asszonyom. Előfordulhat.

Angela nővér úgy nézett rám, mintha belelátna a fejembe.

- Nagyon sajnállak, Oddie - mondta csöndesen.

Vállat vontam.

- Csak annyit tudsz, hogy cselekedned kell, de nem tudod, mitévő légy.
- A robbanáskor kiderül - mondtam.
- Az utolsó utáni pillanatban.
- Igen, asszonyom. Csak akkor.

Angela nővér jobb kezével megérintette a nyakában lógó keresztet, szeme a posztereket pásztázta. Megköszörültem a torkom:

- Itt maradok a gyerekekkel, körbejárom az épületet, hátha látok valami olyasmit, ami közelebb visz annak kiderítéséhez, hogy mi fog történni. Ha így megfelel önnek.
- Persze. Természetesen.

Felálltam.

- Angela nővér, van valami, amit szeretném, ha megtenne, de most nem kérdezné, hogy miért.
- Mi lenne az?
- Minden ajtót és ablakot zárasson be, és utasítsa a nővéreket, hogy ne hagyják el az épületet.

Nem akartam mesélni neki az imént látott teremtményről. Először is, mert nem igazán tudtam volna leírni, másodszer mert azt szerettem volna, ha tiszta fejjel tud intézkedni, és nem bénítja meg a félelem. Harmadszor, pedig mert nem szerettem volna, ha azt hiszi, hogy egy totál elmebeteg szakácsot fogadott be.

- Rendben - mondta. - Bezárunk minden ablakot, úgyszintsemmi okunk, hogy kimenjünk a viharba.
- Megtenné, hogy felhívja, Bemard atyát, és megkéri, hogy ő is tegyen hasonlóképpen? A következő órákban a testvéreknek nem lenne szabad a nagy kerengő felől, a szabad ég alatt menniük a templomba. Mondja meg nekik, hogy az apátságából nyíló belső ajtót használják.

Ebben a komoly helyzetben Angela nővér sutba dobta leghatékonyabb vállatőeszközét: azt a csendes és rendíthetetlen mosolyát.

A vihar elvonta a figyelmét. Baljóslatú, hamuszerű hópelyhek verték az ablakot.

Angela nővér rám nézett.

- Ki van odakint, Oddie?
- Még nem tudom - válaszoltam teljesen őszintén.

De valami olyan, ami rosszat akar nekünk - tettem hozzá magamban.

19. Fejezet

Mintha egy képzeletbeli póráz lett volna rajtam, hagytam, hogy az ösztöneim vezessenek. Körbejártam a földszinti szobákat, az iskola folyosóit, a második emeletre vezető lépcsősort, aminek karácsonyi dekorációja most cseppet sem dobott fel.

Amikor megálltam a 32-es szoba nyitott ajtaja előtt, az volt a gyanúm, hogy félrevezettem saját magam. Hogy nem is az ösztöneim irányítottak ide,

hanem a vágy, hogy újra átéljem a tegnap este történeteket, amikor úgy tűnt, mintha Stormy beszélt volna hozzám az alvó Annamarie hangján és a néma Justine pillantásán keresztül.

Stormy a múltam, és ha bevégzem ezen a földön, az örökkévalóságban is ő vár majd.

Most türelemre és kitartásra van szükségem.

Ám hiába győzködtem magam, hogy tovább kell indulnom a második emeletre, már bent is találtam magam a szobában.

A ragyogó szépségű kislány, akit az apja négyéves korában meg akart fojtani, az ágyában ült csukott szemmel, hátát a felpolcolt párnáknak támasztotta.

Két keze az ölében nyugodott, tenyérrel fölfelé, mintha valami ajándékot várna.

A polcon sorakozó plüssállatok mind engem néztek.

Annamarie nem volt itt, az előbb lent láttam a többiekkel a játszószobában.

Nehéz volt a levegő, mint eső előtt szokott.

Az ablak mögött tompán duhogott a szél, kergette a havat, de egyébként csend ült a szobán.

Justine kinyitotta a szemét. Bár általában mindenben keresztülnéz, ezúttal elkapta a tekintetem.

Ismerős illatot éreztem. Barack.

Annak idején, amikor még az étteremben dolgoztam Pico Mundóban és a világ, szépnek tűnt, mindig azzal a barackillatú samponnal mostam hajam, amit Stormytól kaptam. Muszáj is volt, mert a hamburger, a sült szalonna meg a hagyma szagától nemigen lehetett másképp megszabadulni.

Kezdetben gyanakvó voltam a barackillatú samponnal. Mennyivel jobb volna, ha a többiek használnának inkább hamburger meg sült hagyma illatú sampont, és akkor nekem nem kéne vacakolnom. De Stormy azt mondta: - Ide figyelj, te szuperszakács! Nem vagy ugyan egy Ronald McDonald, de legyen annyi férfiúi büszkeség benned, hogy ne hamburgerfelhőbe burkolva járj.

Attól kezdve csakis barackillatú samponnal mostam hajam.

S ennek a samponnak az illata csapott most meg itt, a 32-es szobában. Pedig mióta itt vagyok, én nem ezt használtam.

Ez nem jó. Tudtam, hogy azonnal el kellene hagynom a szobát. Az illat megbénított.

A múltat nem lehet sem átírni, sem visszahozni.

Ott álltam, telve bánattal és balsejtelemmel.

Stormy halott. Nem tartozik már ebbe a világba. Justine pedig szellemi fogyatékos és néma. Ám a lány mégis megpróbált kommunikálni, bár szájából nem szavak jöttek, inkább csak szaggatott, kopogó hangok, melyek tükrözték agyának kificamodott állapotát. Az ember elméjében ösztönösen egy fuldokló jelent meg e hangok hallatán, aki levegőért küzd a víz alatt.

Egy dühös nem csúszott ki a számon, mire a kislány azonnal abbahagyta a beszéddel való próbálkozást.

Justine kifejezéstelen vonásai nyugtalanná váltak. Tekintete elsiklott rólam, jobbra-balra ugránczozott.

Most összeszedve minden erejét, felemelte a jobb karját. Részleges bémulása inkább a bal oldalát érintette. Vékonyka keze felém nyúlt, mintha arra kérne, hogy menjek közelebb, de aztán az ablak felé mutatott.

Csak a kopár, szürke nappalt láttam odakint, és a hulló hópelyheket.

Tekintete találkozott az enyémmel, pillantása intenzívebb volt, mint valaha. Kristálytisza, kék szemében olyan sóvárgás tükröződött, amelyet még soha nem láttam benne.

Justine ismét az ablakra nézett, majd vissza hozzám, azután újra az ablakra, amelyre erőlködéstől reszkető keze is mutatott.

Beljebb léptem a szobába, és kitekintettem az ablakon. A lenti kerengőre nézett, ahol annak idején, mikor még ez volt az apátság épülete, a szerzetesek összegyűltek napközben. Az udvar üres volt. Senkit nem láttam az oszlopsor között ólálkodni.

Az udvar túloldalán az épület másik szárnya látszott, melynek kőarcát most hó fátyol, felhőzte.

A második emeleten néhány lámpa égett csak, a legtöbb gyermek ilyenkor lent volt a játszószobában.

Az ablak, mely pontosan szemben volt Justinével, fényesebben világított, mint a többi. Minél tovább néztem, annál erősebbnek tűnt a fény, mintha valaki vészjeleket próbálna küldeni onnan.

Egy alak jelent meg az ablakban, egy hátulról megvilágított jellegtelen sziluett. Nem bodach volt, az biztos.

Justine leengedte a karját.

Tekintete továbbra is kérő volt.

- Rendben - suttogtam, miközben elfordultam az ablaktól - rendben.

Nem mertem folytatni, mert a nyelvem hegyén éreztem egy nevet, akivel nagyon vágytam volna beszélni.

A kislány becsukta a szemét. Szája kinyílt, és úgy szuszogott, mint aki kimerült és most aludni vágyik.

A nyitott ajtóhoz mentem, de még álltam előtte egy pillanatig.

A szoba csendje elillant, a szél zúgása átvette az uralmat. Olyan volt süvöltése, mint valami káromkodás.

Ha teljesen megértettem volna, mi történt, megtudhattam volna, miért gyűltek össze a bodachok. Az erőszak órája közeledett, és én még mindig itt álltam. Vártam, hogy a barackillat elhalványodjék, és az emlékek engedjenek szorításukból.

20. Fejezet

A 14-es szoba pontosan az udvar szemközti oldalán volt a 32-eshez képest, az északi folyosón. Ajtaján egyetlen név: Jacob.

Egy állólámpa, egy zömök olvasólámpa és egy fluoreszkáló mennyezetdísz együtt próbáltak küzdeni a nappali sötétség ellen, nem sok sikerrel.

Mivel ebben a szobában csak egy ágy volt, befért egy kis tölgyfa asztal is, ennél ült Jacob. Láttam már őt néhányszor, de nem ismertem közelebből.

- Bejöhetek?

Nem válaszolt. Úgy döntöttem, a hallgatását invitálásnak veszem, és leültem vele szemben az asztalhoz.

Jacob a húszas éveinek közepén járt, s valamilyen veleszületett kromoszóma-rendellenessége volt.

Nagyjából százötven centi magas volt és zömök, a testéhez képest kis fejjel, domború homlokkal, alul ülő fülekkel. Vonásai leginkább egy Down-kóroshoz tették hasonlatossá, bár orrnyerge nem volt lapos, és a szeme sem ferde vágású.

És ami még árulkodóbb, Jacob egyáltalán nem volt olyan kedves és barátságos, mint a Downosok szoktak. Nem nézett rám, morcosan meredt maga elé.

A feje alaktalan volt, mintha több csont került volna a koponyája bal oldalára, mint a jobbra. Arca sem volt szimmetrikus: egyik szeme kicsit lejjebb, mint a másik, állkapcsának bal fel erőteljesebb, mint a jobb, halántéka nagyon homorú.

Figyeltem széles vállát és vastag nyakát, amint az asztal fölé hajol és feladatán dolgozik. Vastag nyelvét kissé kidugta nagy igyekezetében.

Jacob éppen rajzolt. Csipetűs rajztáblája mellett egy dobozban rengeteg különféle méretű és keménységű grafitceruza sorakozott, kicsit odébb egy rajztömb.

Egy feltűnően szép nő arcképén dolgozott, már majdnem kész volt vele. A nő mintha átnézett volna a művész bal válla felett.

Elkerülhetetlen volt, hogy ne Quasimodo, a Notre Dame púpos toronyőre jusson eszembe, s az ő tragikus, reménytelen, viszonzatlan szerelme.

- Nagyon tehetséges vagy - mondtam neki őszintén.

Nem válaszolt.

Zömök ujjai ügyesen és pontosan vezették a ceruzát.

- A nevem Odd Thomas.

Behúzta a nyelvét, és becsukta a száját.

- Az apátság vendégházában lakom.

Körülnéztem a szobában, és láttam, hogy vagy tucatnyi bekeretezett ceruzarajz van még a falon, amik mind ugyanezt a nőt ábrázolják. Némelyiken mosolygott, másokon nevetett, de a leg többön békésen, nyugodtan szemlélődött.

Aztán észrevettem egyet, amelyen bár szeme ragyogott, arcán könnycseppek folytak alá. Vonásai nem torzultak el a szomorúságtól; inkább az volt róluk leolvasható, hogy bár nagy a bánata, de tud uralkodni magán.

Hogy egy ilyen összetett érzelmet ilyen kifinomultan ábrázolt, azt jelezte, hogy a Jacobnak szánt dicséretem igencsak sovány volt. A nő érzései szinte tapinthatók voltak.

A művész alkotás közbeni lelkiállapota is egyértelműen látszott, szinte beleivódott a képbe. Hatalmas kínokat élt át.

- Ki ez a hölgy? - kérdeztem.

- Ellebegsz, amikor közeleg a sötét?

Csupán enyhe beszédhibája volt.

- Nem biztos, hogy értem, mire gondolsz, Jacob.

Túlságosan félénk volt, hogy rám nézzen, így hát tovább rajzolt, de némi csend után megszólalt:

- Láttam egyszer az óceánt, de nem azon a napon.
- Milyen napon, Jacob?
- Amikor elmentek, és szóltak a harangok.

Fogalmam sem volt, mit akar ez jelenteni. Bár kezdtem érezni beszédének ritmusát, és tudtam, hogy e ritmusnak jelentése van, még nem sikerült megfejtenem.

- Jacob fél, hogy rossz irányba lebeg majd, ha jön a sötétség.

Új ceruzát vett elő.

- Jacobnak oda kell hajóznia, ahol a harangok szólnak.

Ahogy abbahagyta a rajzolást és a befejezetlen portrét tanulmányozta, torz vonásait szinte megszépítette az a gyengédség, ami a kép felé sugárzott róla.

- Soha nem láttam, hol szólnak a harangok, és az óceánt, ahogy mozog, pedig mozog, tehát a harangok most valahol máshol szólnak.

Most szomorúnak tűnt, és idegesen rágta az alsó ajkát. Amikor újra nekiállt a munkának, hozzáfűzte:

- És a sötétség a sötétséggel jön majd.
- Mit értesz ez alatt, Jacob? Hogy a sötétség a sötétséggel jön majd?

Jacob a hólepte ablak felé nézett.

- Amikor nincs többé fény, a sötétség is eljön. Talán. Talán a sötétség is eljön.
- Amikor nincs fény... úgy érted, ma este?

Jacob bólintott.

- Talán ma este.
- És a másik sötét, ami az éjszakával jön... úgy érted, hogy az a halál?

Jacob ismét kidugta a nyelvét, míg a ceruzát forgatta, hogy kényelmes fogást találjon rajta.

Lehet, hogy túl direkt voltam, amikor a halál szót használtam? Talán nem azért fogalmazott ilyen homályosan, mert csak így tudott, hanem mert nem szeretett túl egyenesen beszélni bizonyos dolgokról.

Egy kis idő után így szólt:

- Meg akar ölni.

21. Fejezet

A grafitceruzával szerelmet rajzolt a nő szemébe.

Mint olyan ember, aki csodát legfeljebb a grillsütő mellett tud művelni, tisztelettel néztem, ahogy Jacob előhívja a nőt az emlékezetéből, ahogy valósággá teszi mindazt, ami az elméjében él, és ami nyilvánvalóan soha nem lehet az övé.

Amikor láttam, hogy hiába várom, hogy magától folytassa, én kezdtem el beszélni:

- Ki akar megölni téged, Jacob?
- A Sohasemvolt.
- Segíts megértenem.

- A Sohasemvolt egyszer eljött, és Jacob tele volt feketeséggel, és ő azt mondta: - Hagyjátok meghalni!

- Idejött, ebbe a szobába?

Jacob a fejét rázta.

- Régen volt már, mikor a Sohasemvolt eljött, még az óceán, a harangok, az ellebegés előtt.

- Miért hívod őt Sohasemvoltnak?

- Ez a neve.

- Kell lennie rendes nevének is.

- Nem. Ő a Sohasemvolt, és kész.

- Soha nem ismertem senkit, akinek ez lett volna a neve.

- Én sem ismertem még senkit, akit Odd Thomasnak hívtak - vágott vissza Jacob.

- Rendben. Meggyőztél.

Kihegyezte a ceruzáját.

Ahogy néztem őt, azt kívántam, bárcsak képes lennék kicsit felpörgetni ellustult agyamat. Ha legalább valamit érthetnék azokból az egyszerű metaforákból, amiket használ...

Annyit azért kihámoztam, hogy amikor azt mondta, „a sötétség a sötétséggel jön majd”, úgy értette, hogy a halál valószínűleg ma este csap le.

De akármilyen jól rajzolt is, látnók azért nem volt. Figyelmeztetését nem lehet jóslatnak tekinteni.

Talán csak látott, hallott, tudott valamit, amit én nem láttam, nem hallottam és nem tudtam. Meggyőződése, miszerint a halál közeleg, valamiféle személyes tapasztalaton alapult és nem természetfeletti megérzésen.

Kihegyezett ceruzájával satírozott kicsit egy dörzspapíron, hogy még hegyesebb legyen.

Miközben a Jacob által feladott fejtörőn töprengtem, az ablak felé bámultam, mely mögött olyan sűrűn esett a hó, mint eddig soha. Olyan sűrűn, hogy ha valaki kimerészkedett volna, tán meg is fullad, mert levegő helyett hóval telik meg a tüdeje.

- Jacob buta - mondta -, de nem hülye.

Amikor visszafordultam az ablaktól, végre rám nézett.

- Az egy másik Jacob lehet - mondtam. - Én nem látok itt buta embert.

Félretette a dörzspapírt, majd furcsa, szinte éneklő hangon így szólt:

- Buta, mint a tuja, megharapja a kutya.

- A buták nem rajzolnak úgy, mint Michelangelo.

- Buta, mint a tehén, busz megy át a fején.

- Valami olyasmit mondogatsz, amiket mástól hallottál, igaz?

- Buta, mint a disznó, orra, mint a ringlő.

- Elég - mondtam halkán. - Rendben? Ne mondj több ilyen!

- Pedig még van sok.

- Nem akarom hallani. Bántja a fületem.

- Miért? - kérdezte meglepetten.

- Mert kedvellek téged, Jacob. Te egy különleges ember vagy.

Csendben volt. Remegett a keze, ceruzája hegye oda-odakoppant az asztalhoz. Rám pillantott és szívszaggató sebezhetőség tükröződött a szemében. Aztán félrekapta a tekintetét.

- Ki mondta neked ezeket? - kérdeztem.

- Gyerekek.

- Itt, a Szent Bertalanban?

- Nem. Gyerekek az óceán, a harangok, a tovalebegés előttről.

Sokféle sötétség van a világon. Az éjszaka egyszerű és látható feketesége, aztán a halál áthatolhatatlan, képletes sötétsége, s végül egy láthatatlan, de igen makacs, fajta: az elménk sötétsége. A bennünk lakó kicsinyesség, önzés, gyűlölet.

- Az óceán, a harangok, a tovalebegés előttről - ismételte Jacob.

- Azok a gyerekek csak féltékenyek voltak. Jake - szólítottam becenevén -, van valami, amiben te jobb vagy, mint ők bármiben lehetnek.

- Jacob nem.

- De igen.

- Mit tudok én jobban csinálni? - kérdezte kételkedően.

- Rajzolni. Az összes dologból, amit ők tudtak csinálni, te meg nem, egész biztos, hogy egyetlen dolog sincs, amihez annyira értenének, mint te a rajzoláshoz. Ezért féltékenyek voltak, és kigúnyoltak, hogy jobban érezzék magukat.

A kezét bámulta, míg abba nem maradt a remegés, s folytathatta a portré rajzolását.

Elcsendesedése nem a buták, hanem a szelídek elcsendesedése volt, akik bár emlékeznek a sérelmekre, de nem tudnak úgy haragot tartani, hogy az megkeserítse a szívüket.

- Nem hülye - mondta. - Jacob tudja, mit látott.

Vártam egy kicsit, aztán megkérdeztem:

- Mit láttál, Jake?

- Őket.

- Kiket?

- Nem féltem tőlük.

- Kiktől?

- Tőlük és a Sohasemvolttól. Jacob csak attól fél, hogy rossz irányba lebeg majd, amikor eljön a sötétség. Soha nem láttam, hol szól a harang, nem voltam ott, amikor a harang szólt, és az óceán mozog, állandóan mozog, tehát az, ahol a harang szólt, most már valahol máshol van.

Visszaértünk oda, ahonnan indultunk. Úgy éreztem magam, mint aki túl hosszan ült a ringlispílen.

Az óráam 10.16-ot mutatott. Ettől függetlenül hajlandó lettem volna még néhány kört tenni, abban a reményben, hogy megvilágosodom.

A nagy felismerések néha olyankor jönnek, amikor a legkevésbé számítász rá: mint például amikor én és egy japán csontkovács együtt lógtunk egy akasztón összekötözve egy húsraktárban.

Néhány nehézfiú, akik nem tisztelték sem az alternatív gyógymódokat, sem az emberi életet, meg akart kínozni minket néhány olyan információért, ami csak mi tudtunk. És nem a ficam leghatékonyabb gyógymódját keresték. Egy

halom készpénz hollétéről akartak minket kifaggatni. Helyzetünket csak rémesebbé tette, hogy a nehézfiúk tévedtek: mi nem tudtuk azt, amit ők ki akartak szedni belőlünk.

A csontkovács nagyjából negyvenhét szót tudott angolul, nekem pedig csupán két szó jutott eszembe japánul ebben a szorongatott helyzetben. Bár nagyon szerettünk volna kiszabadulni, mielőtt fogva tartóink visszatérnek egy csomó szerszámmal, forrasztópákával, marhanyárrsal, a Village People egyik cédéjével és más pokoli eszközzel, nem gondoltam volna, hogy létrejöhet közöttünk építő együttműködés. Ugyanis a két japán szó, amit tudtam, a szusi és a szaké volt.

Kapcsolatunkat fél órán keresztül az én egyre fokozódó idegességem és az ő rendíthetetlen nyugalma határozta meg. Nagy meglepetésemre néhány ügyes grimasszal és nyolc szóval, amelyek között szerepelt a spagetti, a makaróni, a Hudini és a cseles szó, sikerült megértetnie velem, hogy amellet, hogy csontkovács, ő gumiember is, aki még fel is lépett ezzel a tudományával, amikor még fiatalabb volt.

Már nem volt olyan hajlékony, mint ifjúkorában, de a segítségemmel - néhány testrészemet lépcsőnek használva - sikerült felmászni az akasztóhoz, amin lógtunk, elrágta a kötelet, kiszabadította magát, majd engem is.

Kapcsolatban maradtunk. Időről időre képeket küld nekem Tokióból, főleg a gyerekeiről. Én pedig viszonzásul küldök neki néhány doboz csokiba mártott szárított datolyát, ami imád.

Most itt, Jacobbal szemben ülve, arra gondoltam, hogy ha csak feleannyira türelmes tudnék lenni, mint ő volt, akkor talán sikerülne megfejtenem Jacob homályos szavait és kihúznom belőle, mit is tud pontosan a közelgő veszélyről.

Sajnos azonban Jacob hallgatott. Pillanatnyilag semmi más nem létezett számára, mint a rajza.

Néhányszor még megpróbáltam beszélgetést kezdeményezni vele, de öt perc után meguntam, hogy csak magamat hallgatom.

Bár Jacob itt ült, gondolatai valahol a messzi múltban jártak, az óceán és harang előtt, akármit is jelent mindez.

Mielőtt végleg rojtosra beszéltem volna a számat, felálltam, és így szóltam:
- Ma délután még visszajövök, Jacob.

Ha örült is ennek a bejelentésnek, akkor azt nagyon tehetségesen titkolta.

Végignéztem a falon függő portrékon, és megkérdeztem:

- Ő volt az édesanyád, igaz?

Ez a kérdés sem váltott ki belőle semmi reakciót, csak rajzolt, mint a megszállott.

22. Fejezet

A második emeleten Miriam nővér volt az ügyeletes a pultnál.

Miriam nővér alsó ajkának belsején egy kék betűkkel írt tetoválás van: Deo gratias. Nagyjából annyit tesz: Köszönöm Istennek, hogy létezem.

Az elkötelezettségnek ez a jele nem előírás az apácák számára. Ha az lenne, valószínűleg még kevesebben lennének, mint most.

Jóval azelőtt, hogy felmerült volna benne a zárdába vonulás utáni vágy, Miriam nővér szociális munkás volt Los Angelesben. Hátrányos helyzetű családokból származó tinédzser lányokkal foglakozott, és azért küzdött, hogy megmentse őket a gengszterélettől és más szörnyűségektől.

Mindezt Angela nővértől tudom, mert Miriam nővér nemigen beszél a múltjáról.

Egyszer találkozott egy Jalissa nevű, tizennégy éves, intelligens lánnyal, aki többre lett volna hivatott, de már elindult a lejtőn, és épp a bandája tetoválását készít magára tetetni. Miriam azt mondta neki:

- Gyermekem, mit kellene tennem, hogy észrevedd, egy ígéretes, szép életet készülsz feladni egy nyomorúságosért? Ha észérvekkkel próbállak meggyőzni, az semmit nem használ. Ha sírok, nevensz rajta. Véreznem kell, hogy felkeltsem a figyelmedet?

Aztán egy egyezséget ajánlott: ha Jalissa megígéri, hogy harminc napig távol tartja magát a bandatagoktól, és egyelőre nem varratja magára a banda jelét, Miriam fogja a szájába tetováltatni a saját „bandájának” szimbólumát.

Tizenkét kallódó kislány, köztük Jalissa nézte végig, ahogy a tetováló mester Miriam nővér szájában dolgozik.

Miriam nem fogadta el a helyi érzéstelenítést. Azért a belső ajkát választotta, mert tudta, hogy az nagyon fájdalmas, és remélte, hogy az áldozat és az alázat meggyőzi majd a lányokat. Vérezett. Könnyek potyogtak a szeméből, de egyetlen hang sem jött ki a torkán.

De nem is kellett csalódnia a hatásban. Most, évekkel később Jalissa már két diplomás hölgy, és egy szálloda vezetőjeként dolgozik.

Miriam sok más lányt is megmentett a nyomortól, romlottságtól, bűnözéstől. Most talán arra számíthat, hogy nemsokára film készül róla, Halle Berryvel a főszerepben.

Ehelyett az történt, hogy egy szülő panaszt tett Miriam ténykedésének vallásos jellege miatt, majd be is perelte. A vallás és az állam - mivel állami alkalmazott volt - különválasztandó dolgok, érveltek az ügyvédek. Azt kívánták, hogy ne keverje bele a hitet a munkájába, és ragaszkodtak hozzá, hogy a szájában lévő tetoválást szedesse ki.

Azt hihetnénk, hogy egy ilyen felvetést kinevetnek a bíróságon, de nem így volt.

A kormány alkalmazottjait nem gyakran bocsátják el. A szakszervezet a végsőkéig harcol az utolsó alkoholista irodistaért is, aki csupán hetente háromszor megy be a munkahelyére, és akkor is ideje javát a vécé fölött okádva tölti.

De Miriam nem volt tagja a szakszervezetnek, így csak némi jelképes támogatást kapott. Elvesztette a pert, de legalább egy szerény végkielégítéssel távozhatott a munkahelyéről.

Ezután néhány évig még kevésbé testreszabott munkákat végzett, azután meghallotta Isten, hívó szavát, amely ide vezette.

Ahogy közeledtem, felnézett a papírokból, amiket épp rendezgetett, és így szólt:

- Nos, itt jön Mr. Thomas a szokásos misztikus felhőjébe burkolózva.

Bár ő mit sem tudott képességeimről, kiváltságaim, mint a kulcs, felkeltették az érdeklődését. Mintha megérzett volna valamit az igazi természetemből.

- Azt hiszem, téved, amikor az állandó zavarodottságomat misztikumnak véli, Miriam nővér.

Ha valaha filmet készítenének róla, a producerek közelebb lennének az igazsághoz, ha Queen Latifahot kérnék fel a címszerepre Halle Berry helyett. Miriam nővér hasonlított hozzá, de talán még a színésznőnél is erősebb kisugárzással rendelkezett.

Mindig kedvesen, de kíváncsi tekintettel üdvözölt, mintha tudná, hogy valamit titkolok.

- A Thomas angol név - mondta -, de ír vérnek is kell csörgedeznie az ereiben, ha figyelembe vesszük, hogy olyan lágyan tud hízelegni, mint ahogy az olvadt vaj csurog a muffinra.

- Nincs bennem ír vér, attól tartok. Bár ha ismerné a családomat, nem csodálkozna, hogy furcsa vagyok.

Elmosolyodott.

- Nővér, kérdezhetek néhány dolgot a tizennégyes szobában lakó Jacobról?

- A nő, akit állandóan rajzol, az anyja.

Miriam nővér néha maga is látnoknak tűnt.

- Az anyja. Erre gondoltam én is. Mikor halt meg?

- Tizenkét évvel ezelőtt, rákban, Jacob tizenhárom éves volt akkor. Nagyon szerette az anyját. Szeretettel teli, odaadó nő lehetett.

- Mi a helyzet az apjával?

- Azt hiszem, ő soha nem volt a képben. Nem is voltak házások. Mikor már tudta, hogy meg fog halni, az édesanyja helyet keresett Jacobnak. Egy otthonban helyezte el, onnan szállították ide, amikor megnyitottunk.

- Beszélgettem vele egy kicsit, de nem könnyű követni.

Miriam nővér komolyan meglepődött.

- Beszélgetett magával?

- Olyan szokatlan ez? - kérdeztem.

- Nem nagyon beszél senkivel. Nagyon félénk. Nekem ugyan néha sikerül kicsalogatnom őt a csigaházából...

Keresztülhajolt a pulton, s kutatóan méregetett.

- Nem kellene meglepődnöm, hogy beszélt magával. Egyáltalán nem kellene meglepődnöm. Van valami önben, amitől mindenki megnyílik, igaz, drágám?

- Talán mert jó hallgatóság vagyok.

- Nem. Nem azért, mert jó hallgató. Hanem mert kivételesen jó hallgató, drágám.

- Köszönöm, nővér.

- Látott már valaha vörösbegyét, ahogy a fűben áll, fejét felemeli, és a fű alatt mozgó férgek hangját füleli?

- Gyönyörű kép. Megpróbálok majd meglesni egyet, ha kitavasodik.

Mindenesetre Jacob beszéde meglehetősen titokzatos. Állandóan egy régi napról beszélt, meg az óceánról és harangokról szólt.

- Soha nem láttam, hol szól a harang - idézte Miriam nővér -, és az óceán mozog, tehát az, ahol a harang szólt, most már valahol máshol van.

- Ön érti, mit akar ezzel mondani Jacob? - kérdeztem.

- Az édesanyja hamvait az óceánba szórták.

Megszólaltatták a harangot, amikor a hamu a vízbe hullt, és ezt elmesélték Jacobnak.

Visszaidéztem a fiú egy másik visszatérő mondatát: „Jacob csak attól fél, hogy rossz irányba lebeg majd, amikor eljön a sötétség”.

- Aha - mondtam, miközben kicsit Sherlock Holmesnak éreztem magam. -

Attól fél, hogy mivel nem tudja hol szórták a vízbe az édesanyja hamvait, és mivel az óceán mozog, nem fog vele találkozni, miután meghal.

- Szegény fiú. Ezerszer elmondtam már neki, hogy az édesanyja a mennyben van, és egyszer újra együtt lesznek, de a kép, ahogy az anyja tovaúszik, olyan élénk benne, hogy nem tudok segíteni rajta.

Legszívesebben visszamentem volna a tizennégyes szobába, és megöleltem volna Jacobot. Nem mintha bármit meg lehetne javítani egyetlen öleléssel, de rontani sem lehet vele.

- Mi az a Sohasemvölt? - kérdeztem. - Fél a Sohasemvölttől.

Miriam nővér a szemöldökét ráncolta.

- Nem hallottam még tőle ezt. Sohasemvölt?

- Jacob azt mondja, amikor jött, ő tele volt feketeséggel.

- Feketeség?

- Nem tudom, mit értett ez alatt. Azt mondta, tele volt feketeséggel, és a Sohasemvölt jött és azt mondta: „Hagyjátok meghalni!”. Régen történt ez. Még az óceán, a harang előtt.

- Mielőtt az anyja meghalt - értelmezte Miriam nővér.

- Igen. Úgy van. De még mindig fél a Sohasemvölttől.

Miriam nővér ismét azzal az éles, kutató tekintettel nézett, mintha azt remélné, hogy ki tudja lyukasztani az engem körülölelő rejtélyburkot, mint egy luffballont.

- Miért érdeklí önt ennyire Jacob, drágám?

Nem mondhattam el neki, hogy az én elvesztett szerelmem, Stormy kapcsolatba lépett velem a túlvilágról, és tudatta velem Justine-on keresztül, hogy Jacob olyan tudás birtokában van, amely segíthetne megfejteni, milyen rémség készül lecsapni az iskolára.

Vagyis talán elmondhattam volna, de nem akartam, hogy megkérje, húzzam le az alsó ajkamat, hátha oda van tetoválva, hogy „Elmebeteg”.

Éppen ezért ezt válaszoltam:

- A képei miatt. Gondoltam, hogy az anyját ábrázolják. Olyan szeretettel telik azok a rajzok. Érdekelt, milyen lehet, ha valaki ennyire szereti az anyját.

- Mit nem mond...

- Rosszat mondtam?

- Ön nem szerette az édesanyját, drágám?

- Amit iránta éreztem, inkább sajnálat volt.

A pultnak támaszkodtam, ő pedig megfogta a kezemet és gyengéden megszorította.

- Én is jó hallgató vagyok. Nem akar leülni, beszélgetni velem egy kicsit?

Megráztam a fejem.

- Ő nem szeret sem engem, sem mást. Nem hisz a szeretetben. Fél az azzal járó kötelezettségektől. Csak magára van szüksége, arra, hogy csodálhassa magát a tükörben. Ennyi az egész. Tényleg nincs mit beszélni róla.

Az igazság az, hogy anyám annyira beteg személyiség, hogy ha leültünk volna beszélgetni róla Miriam nővérrrel, tavaszig abba sem bírtuk volna hagyni.

Ám mivel lassan véget ért a délelőtt, hét bodach ólalkodott a játszószobában, egy élő csontváz kísérelt odakint a viharban és a Halál csalogatott, hogy menjek vele szánkózni, nem volt rá idő, hogy elmeséljem szomorú gyermekkorom szánalmas történetét. Sem időm nem volt rá, sem hajlandóságom.

- Nos, én mindig itt vagyok - mondta Miriam nővér. - Ha bármikor ki akarja önteni a lelkét, nem kell visszafognia magát.

Mosolyogtam.

- Ön jó reklámja volna ennek a hivatásnak.

- Ön pedig - mondta - még mindig itt áll, ugyanabba a rejtélyfelhőbe burkolózva.

Ahogy elfordultam a pulttól, valami mozgásra lettem figyelmes a folyosó másik végén. Egy csuklyás alak állt a lépcsőházba vezető ajtónál, s bizonyára engem figyelt, ahogy Miriam nővérrrel beszélgetek. Amint rájött, hogy észrevettem, visszavonult és becsapódott mögötte az ajtó.

A kapucni eltakarta az arcot, és hajlottam rá, hogy azt higgyem, Leopold testvért, a szeplős novíciust rejti, ám ennek ellentmondani látszott, hogy a reverenda fekete volt és nem szürke, valamint az, hogy arca mintha egyáltalán nem is lett volna a titokzatos figurának. Odasiettem, beléptem a lépcsőházba, és visszatartottam a lélegzetemet. Csend volt.

Bár a harmadik emeleten lévő zárda tiltott hely volt számomra, ahogy mindenki másnak is az apácákon kívül, felmentem az utolsó lépcsőfordulóig, és meglestem a legfelső lépcsőfokot is. Minden kihalt volt, a szívem mégis majd' kiugrott a helyéből. A szám kiszáradt. Hideg veríték folyt a nyakamon.

Kettesével szedve a lépcsőfokokat, lesiettem a földszintre. Zoknim rettentően csúszott a sima kövön. Kinyitottam a lépcsőház ajtaját és benéztem a folyosóra, de nem láttam senkit.

Lementem az alagsorba is, de ugyanez volt az eredmény. Sok időbe telt volna, hogy átkutassam az összes lenti helyiséget: a KitKat katakombát, a garázst, a műszaki szobákat és raktárakat. Ráadásul kevés eredménnyel kecsegtetett. Amikor az iménti alak ott állt fent a lépcsőház ajtajában, egy mennyezetről lógó lámpa egyenesen rávilágított. A szerzetesek kapucnija nem olyan drámai, mint a középkori csuklya. Az anyag nem lóg túl a homlokon, nem rejti el teljesen a viselője arcát. A rejtélyes alakét viszont elrejtette, sőt úgy tűnt, mintha valójában nem is lenne arca. A fényben semmi más nem látszott a kapucni alatt, csak sötét üresség.

23. Fejezet

Attól, hogy vélhetőleg magával a Halállal találkoztam, hirtelen nagyon megéheztem.

Nem is reggeliztem, úgyhogy semmiképp nem járja, hogy a Halál ebéd előtt ragadjon magával. Azonkívül nem is tudtam rendesen koncentrálni korgó gyomorral. Nyilván leesett a vércukrom, azért nem fogott az agyam rendesen. Teli gyomorral talán még Jacob szavait is jobban értettem volna.

A zárda konyhája nagy, hombárszerű, de barátságos helyiség volt, főleg mert mindig ínycsiklandó illatok terjengtek benne. Mikor beléptem, fahéj, barna cukor, sült hús, alma és más kellemes aromák csapták meg az orromat.

A nyolc ügyeletes konyhásnővér ragyogó, mosolygó arccal tüsténkedett a kondérok körül. Tunikájuk ujját feltűrték, néhányuknak lisztes volt az arca, és mindegyikük kék kötényt viselt. Ketten még énekeltek is.

Úgy éreztem magam, mint aki egy régi filmbe csöppent, és Julie Andrews bármikor beléphet közénk apácának öltözve, és énekelni kezdet a tenyerében tartott édes kiségernek.

Megkérdeztem Regina Marie nővért, hogy csinálhatok-e magamnak egy szendvicset, de ragaszkodott hozzá, hogy ő készítse el nekem. Fürge mozdulatokkal és látható élvezettel két nagy szeletet kanyarintott a kenyérből, s az egyiket majonézzal, a másikat mustárral kente meg. Vékony szelet hideg sült húst vágott közéjük, majd svájci sajtot, salátát, paradicsomot, olajbogyót tett mellé. Aztán a szendvicset felnegyedelte, tányérra tette és elém rakta, s mindezt annyi idő alatt, amíg én kezet mostam a mosogatónál.

Épp a konyhapult melletti székek felé indultam, gondoltam, ott nem leszek láb alatt, amikor Rodion Romanovichba botlottam.

A mackószerű orosz egy hosszú pultnál dolgozott, amelyen tíz tepsi sütemény állt. Épp cukormázzal kenegette őket.

Nem messze tőle az a bizonyos, mérgekről és híres méregkeverőkről szóló könyv feküdt. Körülbelül az ötvenedik oldalnál könyvjelző.

Amikor meglátott, morcosan a pultja mellett álló székre mutatott. Mivel nem szeretek senkit megbántani, leültem.

- No, hogy halad a szellemi felfrissülése? - kérdezte Romanovich.

- Lassan, de biztosan.

- Mivel itt Sierrában nincsenek kaktuszok, mire fog lövöldözni, Mr. Thomas?

- Nem minden szakács választja a meditációnak ezt a formáját, uram.

Beleharaptam a szendvicsbe. Isteni volt.

- Néhányan inkább agyonverni szeretnek dolgokat - folytattam.

- Jómagam a sütéstől nyugszom le - mondta, miközben lassan végzett az első tepsi sütemény bevonásával.

- Szóval maga csinálta a süteményt is, nem csak a cukormázat?

- Úgy van. Ez a legjobb receptem... narancsos-mandulás süti, csokoládédarabokkal,

- Jól hangzik. Ez idáig hány embert ölt meg vele?

- Már rég nem követem, Mr. Thomas. De mindannyian boldogan haltak meg.

Regina Marie. egy pohár Coca-Colát hozott nekem, s két csepp vaníliaaromát is tett bele, mert tudja, hogy így szeretem.

Megköszöntem, s amikor a nővér elment, Romanovich így szólt:

- Önt mindenki szereti.

- Nem hinném. Ők apácák. Nekik mindenkivel kedvesnek kell lenniük.

Romanovich homloka elborult.

- Általában gyanúsak nekem azok az emberek, akiket mindenki szeret.
- Ön meglehetősen komoly és gyanakvó, ahhoz képest, hogy indianapolisi.
- De orosz származású vagyok. Komoly, fajta.
- Erről folyton megfeledkezem. Annyira nincs már akcentusa, hogy az emberek akár azt hihetnék, eredetileg Jamaicából való.

Romanovich végzett az első tepsivel, arrébb tolta, és maga elé húzta a következőt.

A szendvicsem remek volt. Reméltem, hogy Romanovich nem cseppentett bele valami halálos mérget. Mindegy, már késő. Újabb hatalmasat haraptam a kenyérbe.

- Indianapolisnak hatalmas könyvtárhálózata van - mondtam teli szájjal.
- Így igaz. És az egyetemeknek és főiskoláknak mind saját könyvtára is van. - Majd anélkül, hogy felnézett volna a munkából, hozzátette: - Nincs Önön cipő, Mr. Thomas.
- Így jobban tudok emberek után osonni. Ennyi könyvtárban rengeteg munkaerőre lehet szükség.
- Így van, mégis nagy verseny folyik a helyekért.
- És ön melyik könyvtárban dolgozott?
- Az Állami Könyvtárban, szemben a parlamenttel, a North Senate Avenue negyvenegyben. Több mint harmincnégyezer kötet van nálunk Indiana államról, vagy onnan származó íróktól. A könyvtár és a genealógiai osztály hétfőtől péntekig reggel nyolctól fél ötig van nyitva, szombaton fél kilenctől négyig. Igény szerint van idegenvezetés is.
- Én is így tudom, uram.
- Hát persze.
- Szerintem május harmadik szombatja, a Shelby megyei vásár az év legizgalmasabb napja Indianapolisban, nem gondolja?
- Nem. Május harmadik szombatján a Shelby megyei Cimbalomfesztivált tartják.

Egy kis ideig hallgattam, és kivégeztem a szendvicsemet.

Miközben az ujjamat nyaldostam, Rodion Romanovich megkérdezte:

- Ugye tudja, mi az a cimbalom, Mr. Thomas?
- A cimbalom egy trapéz alakú citeraféle, fém húrokkal, melyeket könnyű ütőkkel szólaltatnak meg.

Ezen Romanovich úgy tűnt, igen jól szórakozik.

- Fogadok, hogy szó szerint ugyanez a leírás szerepel a szótárban.

Nem mondtam semmit, csak tovább nyaltam az ujjamat.

- Mr. Thomas, tudta ön, hogy egy olyan kísérlet során, amelyben emberi megfigyelő is részt vesz, a szubatomi részecskék máshogy viselkednek, mint ha a folyamatot nem figyeli senki, csak a végeredményt vizsgálják?

- Természetesen. Ezt mindenki tudja.

Az orosz felemelte egyik szemöldökét.

- Akkor nyilván tisztában van azzal, mit jelent ez.
- Azt, hogy - legalábbis ezen, az atomoknál is kisebb részecskéknek a szintjén - az emberi elme némiképp befolyásolni képes a valóságot - mondtam.

Romanovich olyan arcot vágott, amit szívesen lefényképeztem volna.

- De hogy jön ez most ide? - kérdeztem.

- A kvantumelmélet arról beszél, Mr. Thomas, hogy az univerzum minden pontja kapcsolatban áll az univerzum összes többi pontjával, tekintet nélkül a látható távolságra. Valami misztikus módon egy távoli galaxis bármely pontja ugyanolyan közel van hozzám, mint most maga.

- Nem akarom megbántani, uram, de nem igazán érzem ezt a közelséget.

- Ez azt jelenti, hogy az információk és tárgyak, vagy akár az emberek is, elvileg képesek kell, hogy legyenek azonnali helyváltoztatásra innen New Yorkba vagy akár egy távoli galaxisba.

- Hűha!

- Csak még nem értjük eléggé a valóság kvantumszerkezetét, hogy ilyen csodákra legyünk képesek.

- Legtöbbünk még egy videót sem tud beprogramozni, úgyhogy valószínűleg nagy utat kell még bejárnunk ezekhez a helyváltoztatós csodákhoz.

Romanovich közben végzett a második tepsi cukormázba vonásával is.

- A kvantumelmélet alapján joggal feltételezhetjük, hogy valójában az univerzum minden pontja ugyanaz a pont. A szája sarka majonézes!

- Köszönöm, uram - töröltem meg a szám.

- Az univerzumban annyira összefügg minden, hogy egy Spanyolországban szárnyra kapó madárraj által keltett légörvények megváltoztathatják az időjárást Los Angelesben.

Nagyot sóhajtottam:

- Csak azt nem értem még mindig, hogy jön ez ide, a sütemények birodalmába.

- A süteménynek semmi köze mindehhez - mondta Romanovich. - Önhöz és hozzám van köze.

Meglepődtem. Megfejthetetlen tekintete mintha belém fúródott volna.

- Nos - mondtam -, zavarba hozott.

- Isten vezette önt ide, Mr. Thomas?

Vállat vontam.

- Legalábbis nem akadályozta meg, hogy idejöjjek.

- Én úgy gondolom, engem Isten küldött ide - mondta Romanovich. - És fontos lenne tudnom, hogy önt is ő vezette-e ide vagy sem.

- Arról biztosíthatom, hogy nem a sátán küldött.

Felálltam a székről, átnyúltam a sütemények fölé, és kézbe vettem a könyvét.

- Ez nem is a méregkeverős könyv - állapítottam meg, bár a kötet címe egyáltalán nem volt megnyugtató: Gyilkos pengék - Szűrő- és vágófegyverek, melyek nagy szerepet játszottak a történelemben,

- Sok minden érdekel - mondta Romanovich.

A könyv borítója ugyanolyan volt, mint azé, amit a könyvtárban tartott a kezében. Semmi kétségem nem volt, hogy ez ugyanaz a kötet.

- Kér egy szelet süteményt? - kérdezte.

Letettem a könyvet.

- Talán majd később.

- Lehet, hogy később már nem lesz. Mindenki imádja a narancsos-mandulás süteményemet.

- Csalánkiütésem lesz a mandulától - állítottam, és figyelmeztettem magam, hogy mindenképp beszámoljak majd Angela nővérnek erről a hazugságomról, csak hogy lássa, én sem vagyok különb, mint más.

Az üres poharamat és tányéromat a mosogatóhoz vittem, hogy előblítsem, de Regina Marie nővér abban a pillanatban ott termett, mintha egy csodalámpásból ugrott volna elő:

- Majd én megcsinálom, Oddie.

Miközben a nővér nekiesett egy habos szivaccsal a tányérnak, így szóltam:

- Szóval Mr. Romanovich csinálja a ma déli desszertet.

- Vacsorára készül - helyesbített Regina Marie nővér. - De olyan jó illata van, hogy félek, nem bírom ki addig.

- Nekem nem olyan embernek tűnt, aki örömét leli a konyhai munkában.

- Lehet, hogy nem olyanak tűnik, mégis imád sütni. És nagyon ügyes.

- Úgy érte, kóstolta már más süteményét is?

- Sokszor. Önnek is meg kellene kóstolnia.

- Nem hiszem.

- Az a citromkrémes sütemény a kókuszos öntettel múlt héten mennyei volt.

Azelőtt meg a mandulás-pisztáciás polenta.

- Ó - mondtam.

- És biztosan emlékszik a banános-citromosra is, azt is ő készítette.

Bólintottam.

- Persze, emlékszem. Finom volt.

Hirtelen hangos harangszó rázta meg az öreg épületet, mintha Rodion Romanovich gúnyolódna gyanakvásomon. Ilyenkor soha nem szoktak harangozni.

Regina Marie nővér felnézett a mennyezetre, aztán a zárda harangtornya felé, és homlokát ráncolva így szólt:

- Ó, szentséges ég. Gondolja, hogy megint Constantine testvér?

- Bocsásson meg, nővér - mondtam, és kisétem a konyhából, miközben zsebemben a kulcsom után kutattam.

24. Fejezet

Miután megépítették az új apátságot, a korábbi épület, a mostani iskola temploma sem maradt kihasználatlan. Naponta kétszer lejött egy pap, és istentiszteletet tartott; a nővérek fele az elsőn vett részt, fele a másodikon. A megboldogult Constantine testvér szinte mindig az új templomban és az új apátságban kísértett, hisz ott akasztotta fel magát. Az iskolába eddig csak két emlékezetes látogatást tett, de a harangot itt még soha nem kondította meg. A templom felé vettem az irányt. A sekrestye felől közelítettem, nem akaródzott kimenni a viharba. Amikor beléptem a boltozatos mennyezetű templomba, a harangok már kétszer olyan hangosan szóltak, mint addig. Dallamnak nyoma sem volt, a harangnyelv dühösen csapódott, a harang falához.

A festett üvegablakokon átszűrődő halvány fényben keresztülmentem a kórslépcsőn, majd áthaladtam a szentély kapuján, és a főhajó felé siettem.

Nem mintha annyira vágytam volna Constantine testvér szellemével találkozni. Körülbelül akkora élmény a vele való találkozás, mint egy torokgyulladás.

De mivel ez a zajos megjelenés itt történt és nem ott, ahol felakasztotta magát, azt gondoltam, talán köze van a veszélyhez, ami az iskolában lakó gyerekekre leselkedik. Mivel ez idáig semmi érdemlegeset nem sikerült megtudnom a közelgő eseményről, reméltem, hogy Constantine testvér majd némi segítséggel szolgál.

Felkapcsoltam a főhajóban a lámpát, jobbra fordultam és a harangtorony ajtajához mentem, amit zárva tartottak, nehogy véletlenül valamelyik kevésbé sérült gyerek betévedjen és felmásszon a toronyba.

Ahogy elfordítottam a kulcsot a zárban, tudatában voltam, hogy éppúgy veszélyben vagyok, mint egy esetleg erre csavargó gyerek. Csak engem nem az fenyeget, hogy leesem a lépcsőn. Nem bántam volna, ha meghalok - akkor újra találkozhatom Stormyval, akár a Mennyben, akár más, ismeretlen kalandok helyszínén, amelyeket ő „állomásnak” hívott -, de addig nem akartam meghalni, míg a gyerekeket biztonságban nem tudom.

Ha ezúttal is megbuknék, és nem tudnám mindannyiukat megmenteni, nem lenne többé hely, ahol békét lelhetek.

A toronyban nem fűtöttek. A gumival borított lépcsőfokok - főleg így zokniban - hidegek voltak, de legalább nem csúsztak.

A harangok őrült zúgásától úgy rezonáltak a falak, mint a dobot borító hártya, amikor lecsap rá a dobverő, a vakolat szinte remegett a kezem alatt, ahogy a falat tapogatva fölfelé haladtam a szűk lépcsőn.

Mire felértem, már úgy vacogtak a fogaim, mintha 32 hangvilla lenne a számban. Viszketett az orrom és fáj a fülem. A kongást szinte a csontjaimban éreztem.

A fanatikus heavy metál rajongók valószínűleg fél karjukat adnák egy ilyen hangorkánért. Ez a torony szélesebb volt, mint az új épületé, s kétszintes, öt hatalmas harangból álló szerkezet állt benne. Talán régebben nagyobb jelentőséggel bírt a szerzetesek számára a harangszó.

Constantine testvérnek nem kellett kötél, hogy megszólaltassa ezeket a bronz behemótokat; meglovagolta őket, mint egy rodeó bajnok, s egyik a másikra ugrált.

Anyagtalan jelenségként nem volt súlya vagy ereje, nyughatatlan szellemének őrjöngő dühe hozta mozgásba a nehéz harangokat. A kísértet vad energiájának láthatatlan, csak általam érzékelhető lüktetése betöltötte a tornyot, a bronzmonstrumok vadul csapódtak ide-oda. Egyébként egy kísértet sem érintéssel, sem a kisugárzásával nem képes élő embernek ártani.

De ha az egyik harang a nagy ingás közepette leszakad, az bizony agyonnyom.

Constantine testvér szelíd volt, míg élt, tehát halálában sem lehet gonosz. Ha véletlenül kárt tenne bennem, sosem bocsátaná meg magának. De attól én még nem élednék fel.

A halott szerzetes továbbra is ide-oda ugrált a harangokon, de nem démoni volt, inkább a tébolyodott szót éreztem találónak rá.

Óvatosan, a falhoz simulva körbesétáltam a harangtartó állványt.

A fal itt csak derékmagasságú volt, azon a tetőt tartó oszlopok sorakoztak. Tiszta napokon az oszlopok közt az új apátságra, a sierrai lankákra és a hatalmas erdőkre lehetett látni.

Most azonban csak az iskola palatetejét és a közvetlenül alattunk elhelyezkedő belső udvart láttam.

A harangok elnyomták a vihar zúgását. A szél keresztülüldözte a tornyon a menekülő hópelyheket.

Ahogy lassan körbejártam, Constantine testvér észrevette, hogy itt vagyok. Mint egy köpönyegbe burkolózó kobold, fél szemével engem figyelt, de tovább folytatta az őrült ugrálást a harangok között. Szeme kidülledt, ami nem is csoda egy akasztott embernél.

Hátamat az egyik oszlopnak támasztottam, felemeltem a kezem és az ég felé fordítottam, mintha azt kérdezném: Miért csinálod ezt testvér? Mi a jó neked ebben?

Bár értette, mit szeretnék tudni, nem szándékozott abbahagyni a dühöngést. Elfordította a fejét, és még eszelősebben ugrált tovább.

Zsere dugtam a kezem, és ásítottam. Amikor újra rám nézett, ismét ásítottam, annyira eltúlozva a mozdulatot, mint egy színész, aki a hátsó sorokban ülőknek játszik.

Elég komikusnak éreztem, hogy itt állok csontig fagyva egy harangtoronyban, és őrült harangkongás közepette egy kísértetnek pantomimezek. Kis idő elteltével aztán Constantine testvér végre megnyugodni látszott. A belőle áradó energia koncentrikus körei lassan eltűntek, a harangok egyre kisebb ívet írtak le a levegőben.

Bár a zoknim vastag volt, a jeges hideg akadálytalanul áradt át rajta a lábamba. A fogaim hangosan kocogtak, de továbbra is unalmat mímeltem.

A harangok már csak mélabús, lágy dallamot kongattak, de a fülem még tele volt az imént abbamaradt fülsiketítő zajjal.

Constantine testvér olyan légies könnyedséggel csusszant le a harangokról, mint egy keleti harcművész, egyenesen mellém.

A szeme már nem dülledt ki, olyan volt az arca, mint mikor még élt, talán csak búbánatosabb. Már épp készültem megszólítani, amikor mozgásra lettem figyelmes a harangtorony távolabbi végében. Egy sötét jelenés hunyorgott az elcsendesedett bronzóriások között.

Constantine testvér követte a tekintetemet, és úgy tűnt, fölismerte az újonnan érkezőt, amitől - bár már semmi e világon nem tehet kárt benne - ijedtében hátrahőkölt. Az alak megkerülte a harangokat, így közém és az egyetlen kijárat közé férkőzött.

A fekete ruhás szerzetes volt az, akit a lépcsőház nyitott ajtajában láttam, amikor elfordultam Miriam nővértől.

Most közelebb voltam hozzá, mint akkor, de most is csak sötétséget láttam a kapucnija alatt. A szél meglebegtette a reverendája alját és ujját, s alattuk nem látszott sem láb sem kar. Most láttam csak, hogy a ruházata hosszabb, mint amit a szerzetesek viselnek, s hogy nem vászonból készült; hanem selyemből.

A lény emberi fogakból álló nyakláncot viselt, közepén három ujjcsonttal.

Textilöv helyett emberi hajnak tűnő fonott kötél tartotta össze a reverendát.

Felém lebegett. Bár nem akartam mozdulni, mégis ösztönösen hátraleptem.

25. Fejezet

Ha a talpamat nem marta volna úgy a hideg, mintha ezer tűvel szurkálnák, s ha nem kezdtek volna a lábujjaim teljesen megmerevedni, talán azt gondoltam volna, hogy álmodom.

A környezet elég álomszerű volt: az óriási bronzharangok, a mennyezet árnyai, s háttérben a vad vihar szűzies fehérsége.

Mégis kétségtelen volt, hogy ébren vagyok, s hogy maga a Halál jelent meg előttem. Nem rohadó hullaként testesült meg, nem tekeregték férgék a testében, mint a rémfilmeken. Olyan tiszta volt, mint a sötét sarki szél, s olyan valóságos, mint a Kaszás Bergman A hetedik pecsét című filmjében. Félelmetes volt és lenyűgöző, amorf és megfejthetetlen.

A Halál felemelte jobb karját, és a reverenda ujjá alól sápadt kéz villant, nem csontváz, hanem igazi hús-vérnek látszó kar. Bár a csuklya alatt továbbra is üresség volt, a kéz felém nyúlt, és rám mutatott.

Most Charles Dickens Karácsonyi éneke jutott eszembe. Íme, az utolsó szellem a három közül, akik meglátogatják a fukar üzletembert. Bár Scrooge a jövő karácsonyok szellemének nevezte látogatóját, de az több volt annál. Mert akárhová vezet is a jövő, a végállomás mindig a halál, s ez a vég mindig ott van a jelenünkben is. Az enyémben éppúgy, mint a tiedben.

A Halál most bal kezét is előhúzta: egy hurkolt végű kötelet tartott benne.

A hurkot a harangokat működtető, fogaskerekekkel teli szerkezet egyik fémrúdja dobta. Akasztófára illő hurkot kötött a másik végére, olyan könnyedséggel, hogy látszott, nem alkalmi hóhérral van dolgom, hanem gyakorlott kezű gyilkossal.

Olyan volt ez a némajáték, mint a japán kabuki színház. Szürreális jelenetek, aprólékosan kidolgozott kosztümök, csupasz maszkok, parókák, széles, melodramatikus gesztusok. Furcsa, hogy ezek alapján a kabuki viccesnek is tűnhetne, mégis olyan tiszteletet parancsoló, pontos és éles, mint egy szamuráj kard.

A harangok hallgattak, csak a vihar üvöltött, mintegy jelezve, hogy ő is itt van, miközben a Halál rám mutatott, és én tudtam, hogy a hurkot az én nyakamba szánja.

Megpróbáltam munkára bírni zsibbadt agyamat. A szellemek nem tudják bántani az élőket. Ez a mi világunk, nem az övék.

A Halál valójában nem egy kosztümös alak, aki végigvándorolja a világot, hogy lelkeket gyűjtsön be. Márpedig ha ez a két állítás igaz, akkor ez a fenyegető külsejű csuklyás alak nem tehet kárt bennem.

Ám mivel a képzeletem pont olyan gazdag, mint amilyen üres a bankszámlám, csak elképzelttem, ahogy a hurok durva rostjai a torkomnak feszülnek és az ádámcsutkám porrá zúzódik.

Ekkor, talán bátorságot merítve a tényből, hogy ő már halott, Constantine testvér előrébb lépett, mintha el akarná terelni a Halál figyelmét, hogy én addig elszökhessek.

A szerzetes ismét a harangokon termett, de már nem volt képes ugyanazt a dühöt produkálni, mellyel az imént megszólalta őket. Úgy tűnt, az értem való aggodás blokkolja energiáját. A kezét tördelte, és hangtalan sikolyra tátotta a száját.

Abbéli bizodalمام, hogy egyetlen szellem sem tud kárt tenni bennem, kissé megrendült, mert azt láttam Constantine testvér arcán, hogy nekem végem.

Bár a Kaszás egyszerűbb alak volt, mint a kaleidoszkópszerű csontváz, ami a viharban üldözött, mégis hasonlóan éreztem őket egymáshoz. Mindkettő teátrális volt és magabiztos, ami a földön rekedt szellemekre nemigen jellemző. Még a legdühödtebb kísértet sem az élőkön tombolja ki magát, nem szándékozik senkit ijesztgetni, csak ki akarja adni a feszültségét, a dühét, amiért két világ között ragadt.

A csontszörny az ablak előtt hiú volt: Csodálj, tisztelj és félj engem! A Kaszás is hasonlóan viselkedett. Úgy mozgott, mint egy táncos a színpadon, tetszelegve, mintha csak a tapsra várna.

Márpedig a hiúság szigorúan emberi gyengeség. Az állatok nem képesek rá. Még a macskák sem, akiket pedig gyakran ér ez a vád. Pedig ők nem hiúk, csak dölyfösek. Biztosak a felsőbbrendűségükben, ezért nem is vágnak a csodálatra, mint az emberek. A Kaszás egy gúnyos, „gyere csak ide” intést eresztett meg felém, mintha annyira rémültnek kellene lennem az ő félelmetes megjelenésétől és nagyságától, hogy magamtól a nyakamba kellene vetnem a hurkot, és megkímélni őt a velem való fáradozástól.

Még nem tudtam, hogy mit kezdjek a felismeréssel, hogy ez a két túlviláginak tetsző jelenés nagyon is emberi tulajdonságokkal bír.

Válaszul az intésére én hátraléptem, mire ő dühösen felém repült.

Mielőtt magam elé kaphattam volna a karom, hogy megvédjem magam, jobbjaival megragadott, és emberfeletti erővel, egyetlen kézzel felemelt a földről.

Karja olyan természetellenesen hosszú volt, hogy nem tudtam elérni őt, hogy legalább megpróbáljam megütni. Bár a karja húsból valónak látszott, nem fakadt belőle vér, ahogy belekarmoltam. Ahogy körmöm belévájt, olyan hang hallatszott, mint mikor a kréta a táblához ér.

Egy oszlopnak vágott, fejem nekiütődött a kőnek. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy a hóvihar utat talált a koponyámba, mert valami fehér gomolygás a szemem mögött az örökös télbe hívott.

Levegőért kapkodtam. Csak tartott engem, nem fojtogatott, talán azért, hogy amikor rám találnak majd itt a harangtoronyban, az egyetlen nyom a torkomon a kötél nyoma legyen.

Ahogy elhúzott az oszloptól, a bal keze is fölemelkedett és arrébb lökte a hurkot, mely úgy lebegett körülöttem, mint egy fekete füstkarika. Elrántottam a fejem. A kötél az arcomnak csapódott, majd visszalendült a kezébe.

Felhagytam a karja karmolásásával, és amikor újra a nyakamba akarta keríteni a hurkot, a kötelet ragadtam meg.

Miközben a hurokért viaskodtunk, belenéztem a csuklyája alatti ürességbe, s magamat hallottam, ahogy ezt mondom rekedten: - Én, ismerlek téged, ugye?

Az ösztönösen föltett kérdés csodát művelt, mintha varázsige lett volna. Mintha valami formálódni látszott volna ott, ahol az imént még csak üresség ásított. Egyre lankadtabb lett a hurokért vívott harcban.

Felbátorodva folytattam: - Ismerlek téged!

A kapucni alatt egy arc kezdett kirajzolódni. Még nem volt felismerhető, inkább csak olyan, mint egy arc tükörképe a tavon egy holdfény nélküli éjszakán.

- Isten az Atyám, én, ismerlek téged - ütöttem tovább a vasat, bár fogalmam sem volt, ki áll velem szemben.

Arca egyre élesebb lett, mintha szavaim ellenállhatatlan vágyat ébresztettek volna benne arra, hogy felfedje kilétét.

A Kaszás elfordult tőlem. Arrébb hajított, majd a kötelet is eldobta, s az pont rám esett.

Egy feketén örvénylő mozdulattal felugrott a mellvédre két oszlop közé, majd némi habozás után a viharba vetette magát.

Felpattantam a padlóról, és utána hajoltam a mellvéd fölé.

A reverendája szétnyílt, mintha szárnyai lennének, vitorlázott a levegőben, majd egy balett táncos kecsességével landolt a templom tetején, ahonnan azonnal az apátság tetejére lendült át.

Ahogy repült, mintha darabjaira hullott volna, mint egy agyaggalamb, amit puszkagolyó talál el. Milliónyi hópehely és a Kaszás milliányi részecskéje repült különös fekete-fehér mintában, a levegőben, mintha kaleidoszkópba néznék...

Ám a képet az égbolton a szél csak egy pillanatig tisztelte, aztán szétkavarta.

26. Fejezet

A földszinti aulában leültem a fotel karfájára, hogy belebújjak a csizmámba, ami mostanra már megszáradt.

A lábam még mindig merev volt a hidegtől. Legszívesebben a fotelbe kuporodtam volna egy meleg köntösben, fogtam volna egy jó kis regényt, s sütit eszegetve és forró kakaót szürcsölgetve vártam volna meg, míg teljesen átmelegszem. Bárcsak volna, egy tündér keresztanyám, aki már hozná is a meleg bögrét!

Ha lett volna, Angela Lansburyre, a színésznőre hasonlított volna. Elképzelttem, hogy feltétel nélkül szeretne, ellátna mindennel, amire vágyom, este betakargatna, s jó éjt, puszit nyomna a homlokomra. Mindig tudná, mit kell tenni, mert Disneylandben képezték volna ki, és letette volna a keresztanyák esküjét Walt Disney holtteste előtt.

Felálltam, és kinyújtóztattam félig megfagyott lábujjaimat.

Csontvázszörny ide vagy oda, előbb-utóbb ki kell mennem a viharba.

Akármilyen erő is munkálkodik a Szent Bertalanban, még soha nem találkoztam hozzájuk hasonlóval. Ha nem sikerül megfejtennem, mi leselkedik ránk, akkor egy bátor szívre és egy erős kézre lesz szükségem, aki segít megvédenem a gyerekeket. Szerencsére tudtam, hogy hol találok ilyet.

Angela nővér közeledett felém fehér egyenruhájában, oly kecsesen és méltóságteljesen, mintha ő volna a hó istennő, aki épp kilépett égi kastélyából, hogy ellenőrizze, mit művel a vihar, amelyet ő zúdított Sierra tájaira.

- Nos, volt eredménye a körutadnak, Oddie?

Constantine testvér lejött velem a harangtoronyból, és most itt állt mellettünk. A zárdafőnöknő természetesen nem látta őt.

- Igen. Rájöttem, hogy George Washington rossz műfogsoráról volt híres - ugrattam a nővért -, bár Flannery O'Connor és Harper Lee fogazatáról nem sokat tudok...

- Én sem - vette a lapot. - És még mielőtt megkérdeznéd, nem is a frizurájuk a közös pont.

Elszántam magam, és a lényegre tértem.

- Constantine testvér nem lett öngyilkos - mondtam. - Megölték.

Angela nővér szeme tágra nyílt.

- Soha nem hallottam még hírt, ami ilyen jó és ilyen szörnyű egyszerre.

- Nem azért kísért, mert fél a végítéletől a másvilágon, hanem mert félti a testvéreit itt az apátságban.

Miközben az aulát fürkészte, Angela nővér megkérdezte:

- Most is itt van velünk?

- Itt áll mellettem - mutattam.

- Drága Constantine testvér - fordult arra a főnöknő, s hangja elcsuklott. - Minden nap imádkozunk érted, és nagyon hiányzol.

Könnyek jelentek meg a szellem szemében.

- Nem akart addig továbbállni, míg a testvérei azt hiszik, hogy megölte magát - mondtam.

- Hát persze. Félt, hogy az öngyilkossága miatt esetleg mások is elbizonytalanodnak a hitükben.

- Igen. De azt hiszem, azért is van itt, hogy tudassa a többiekkel: gyilkos van közöttük.

Angela nővérnek gyorsan fog az agya, a hosszú békés évek sem tompították el éleslátását, most mégis így szólt:

- Bizonyára arra gondolsz, hogy valami kívülálló járt erre annak idején, tele vannak a híradások pszichopatákkal, és Constantine testvér balszerencséjére pont keresztezte az útját.

- Ha így van, akkor a fickó visszajött Timothy testvérért, épp az imént pedig engem próbált megölni.

Angela nővér rémülten a karomra tette a kezét:

- Oddie, jól vagy?

- Még nem haltam meg - mondtam -, de a vacsora után járó sütemény még hátravan.

- Milyen sütemény?

- Elnézést kérek. Csak hozom a formám.

- Ki próbált megölni?

- Nem láttam az arcát... maszkot viselt. De meg vagyok győződve róla, hogy ismerem, és nem egy idegen.

Angela nővér odanézett, ahol a szellemet sejtette.

- Constantine testvér nem tudja beazonosítani?
- Nem hiszem, hogy ő látta volna a gyilkos arcát. Egyébként meg lenne lepve, milyen keveset tudnak segíteni a kóborló szellemek. Inkább ők várnak segítséget tőlem. Hogy igazságot szolgáltatassak. Nem tudnak beletörődni, hogy nincs hatásuk a világra, mert már nem tartoznak bele.
- És nincs tipped? - kérdezte Angela nővér.
- Úgy tudom, Constantine testvér álmatlanságban szenvedett, és amikor nem tudott aludni, gyakran felmászott az új apátság templomtornyába, hogy a csillagokat tanulmányozza.
- Úgy van. Bemard apát nekem is így mesélte.
- Az a gyanúm, hogy egyszer, mikor odakint járt, meglátott valamit, amit nem kellett volna. Aminek nem maradhatott szemtanúja.
- Angela nővér fintorgott.
- Ez az apátság kezd elég hitvány fényben feltűnni.
- Eszemben sincs ilyesmire utalni. Hét hónapja lakom itt, és tudom, milyen tisztességesek és elkötelezettek az itt élő szerzetesek. Nem hiszem, hogy Constantine testvér bármi megvetendőt látott volna. Talán csak valami... rendkívülit.
- És Timothy testvér szintén valami rendkívülit látott, aminek nem maradhatott szemtanúja?
- Attól tartok.
- Egy pillanatig töprengett az elhangzottakon, majd levonta a következtetést.
- Akkor te magad is tanúja voltál valami rendkívülinek.
- Úgy van.
- Mégpedig?
- Nem szívesen mesélnék róla addig, míg magam meg nem értem, hogy mit is láttam valójában.
- Akármit is láttál, gondolom ezért kellett minden ablakot és ajtót jól bezárnunk.
- Úgy van, asszonyom. És a gyerekek védelme érdekében újabb óvintézkedéseket is fogunk tenni.
- Megtesszük, amit meg kell tennünk. Mire gondolsz?
- Meg kell erősítenünk az iskola védelmét.

27. Fejezet

A három plakátfigura úgy mosolygott rám, mint akik kigúnyolnak, amiért nem tudom megfejteni, mi bennük a közös.

Angela nővér az asztalánál ült és engem figyelt az orra hegyére csúszott olvasószemüveg fölül. Egy tollat tartott a kezében.

Constantine testvér nem kísért fel minket ide, talán végre továbbállt erről a világról.

- Gondolom, a testvérek többsége szívesen harcolna egy ártatlan élet megmentéséért, még ha szelídséget is fogadtak.
- Isten megkívánja tőlünk, hogy ellenálljunk a gonosznak.

- Igen, asszonyom. De a harcra való hajlandóság kevés. Olyanokra lesz szükségem, akik tudják is, hogy kell harcolni. Kérem, Knuckles testvért tegye a lista élére.

- Salvatore testvért - javított ki Angela nővér.

- Igen, asszonyom. Knuckles testvér tudni fogja, mit kell tenni, amikor ez az egész szarság... - Gyorsan elhallgattam, és kissé elpirultam.

- Befejezhetted volna, Oddie, semmi baj.

- Ne haragudjon, nővér!

- Apáca vagyok, nem szent. Kit írunk még föl Salvatore testvéren kívül?

- Victor testvér huszonhat évet töltött a tengerészetnél.

- Hiszen ő hetven éves.

- Igen, asszonyom, de mégiscsak tengerész volt. De Semper Fi tényleg annak látszik, akire szükségünk van.

- Gregory testvér is szolgált a hadseregben - gondolkodott hangosan a nővér.
A betegszoba felügyelője soha nem beszélt katonai múltjáról.

- Biztos benne? - kérdeztem. - Azt hittem, ápolói képzettsége van.

- Úgy is van. De katona is volt sok éven keresztül, még hozzá a történések sűrűjében. A szanitécnek ugyanolyan lélekjelenlétre van szükségük, mint a harcosoknak.

- Természetesen szükségünk van Gregory testvérré - jelentettem ki.

- Mi a helyzet Quentin testvérral?

- Ő rendőr volt, ugye?

- Azt hiszem.

- Tegyük a listára!

- Mit gondolsz, hány emberre van szükségünk? - kérdezte Angela nővér.

- Tizennégy, tizenhat.

- Négy van eddig.

Az ablakhoz mentem, és csendben töprengtem egy darabig.

- Fletcher testvér - jutott eszembe hirtelen.

Ez a felvetés eléggé meglepte Angela nővért.

- A kántor?

- Igen, asszonyom.

- Egész életében zenész volt.

- Az kemény világ, asszonyom - mondtam.

- Tényleg érdekesen viselkedik néha - válaszolt kissé kétkedőn.

- A zenészek furák alakok. Ismertem egyszer egy szaxofonost, aki a koncert közepén kitépte a gitárt zenésztársa kezéből, és ötször belelőtt a hangszerbe. Szép kis baleset volt.

- Miért tesz valaki ilyet? - kérdezte a nővér.

- Felhúzta magát, mert a gitáros rosszul váltott akkordot.

Angela nővér rosszallóan húzta össze a szemöldökét.

- Ha ennek az egésznek vége, a barátodnak talán el kéne töltenie egy kis időt itt az apátságban...

- Ebben teljesen igaza van, asszonyom.

Angela nővér felnézett Flannery O'Connor képére, majd bólintott, mintha egyetértene azzal, amit az író az imént súgott neki.

- Oké, Oddie. Szóval azt gondolod, hogy Fletcher testvér képes harcolni.

- Igen, azt hiszem a gyerekekért képes volna rá.

- Akkor már öt emberünk van.

Visszaültem a székemre.

- Öt - sóhajtott a nővér.

A karórámra néztem, ő pedig témát váltott.

- Ha harcra kerül a sor, mivel fognak harcolni?

- Például baseballütővel.

A testvérek rendszeresen baseballoztak. Minden évben három csapatot alakítottak, és nyári estéken jó kis körmérkőzéseket játszottak.

- Igen, az van - mondta a nővér.

- Kár, hogy a testvérek nem szoktak szarvas- vadászatra járni.

- Most bizony én is fájlalom - helyeselt Angela nővér.

- A testvérek maguk aprítják a fát a kandallókba, ugye? Tehát vannak fejszék.

Angela nővérnek ez már egy kicsit sok volt.

- Talán a megerősítésre kellene elsősorban koncentrálnunk.

- A fejszék remekül fognak jönni hozzá - helyeseltem.

Majd' minden szerzetesrendnek van olyan külön- leges terméke, amelynek eladásával az apátság kiadásait segítenek fedezni. Vannak, akik sajtot, bort, csokoládét vagy valamilyen különleges süteményt készítenek, mások kutyát tenyésztenek, és árulnak.

A Szent Bertalan szerzetesei gyönyörű kézzel faragott bútorokat készítenek. Mivel a Heineman-i alapítványnak köszönhetően pénzre nemigen van szükségük, a bútorokat egy olyan szervezetnek ajándékozzák, akik szegények otthonait segítenek berendezni.

Arra gondoltam, a műhelyben dolgozó testvérek biztosan meg tudnák erősíteni az ajtókat-ablakokat, szerszámuk, faanyaguk van hozzá.

Angela nővér a névlistát kocogtatta tolla hegyével:

- Öt.

- Asszonyom, talán legjobb lenne, ha szólna, Bemard apátnak, aki megbízhatná Knuckles tervért a továbbiak megszervezésével.

- Salvatore testvért.

- Igen, asszonyom. Üzenje meg Knuckles testvérnek, hogy megerősített védelemre van szükségünk, és hogy beszéljen a listán szereplő többi négy szerzetessel. Ők jobban ismerik egymást, mint mi őket. Nekik biztos lesznek még jelöltjeik.

- Rendszerben, ez jó ötlet. Bárcsak meg tudnám mondani nekik, hogy ki ellen védekezünk!

- Annak én is örülnék, nővér.

A nővérek és szerzetesek összes járműve az iskola alatti garázsban állt.

- Mondja meg Knuckles...

- Salvatore.

- ... testvérnek, hogy az egyik terepjáróval felmegyek értük, és idehozom őket, aztán...

- De azt mondtad, hogy az ellenséges emberek valahol odakint vannak - szakított félbe a nővér.

Én nem mondtam, hogy emberek. De jelenleg nem szándékoztam kijavítani a zárdafőnöknőt.

- Igen, ott vannak.

- Nem veszélyes akkor, amire vállalkozol?

- Muszáj néhány erős férfit idehozni a gyerekek védelmére.

- Értem. Ha jól sejtem, legalább kétszer kellene fordulnod, hogy áthozz ennyi embert és szerszámot. Tehát én megyek egy autóval, te egy másikkal, és így egy körrel megoldjuk a dolgot.

- Asszonyom, semmire sem vágyom jobban, mint hogy versenyezhessek önnel a hóban - csikorgó kerekek, felhördülő motorok, eldurranó startpisztoly -, de most azt szeretném, ha Rodion Romanovich vezetné a másik autót.

- Itt van?

- Fent van a konyhában, nyakig elmerülve a süteményei díszítésében.

- Azt hittem, hogy gyanúsna találod őt.

- Tudja, ha arra kerül a sor, hogy meg kell védenünk az iskolát, nem szeretném, ha Mr. Romanovich a védők között lenne. Megkérem, hogy vezesse az egyik autót az új apátságig. Ha beszél Knuck... alvatore testvérel...

- Knuckalvatore? Nem ismerem Knuckalvatore testvért.

Míg Angela nővérral nem találkoztam, sosem hittem volna, hogy egy apáca ilyen üdítően szarkasztikus tud lenni.

- Feltételezem, hogy Mr. Romanovich nem fogja tudni, hogy csak odafelé kell vezetnie.

- Nem, asszonyom. Ezt bízza csak rám. Akármit is gondol rólam, én egy dörzsölt, gyakorlott hazudozó vagyok.

- Ha még szaxofonoznál is, egyenesen félnék tőled.

28. Fejezet

Ahogy közeledett az ebédidő, a konyhasók egyre jobban sűrögtek-forogtak. Mind a tíz tepsi süteményen rajta volt már a máz. ínycsiklandóan néztek ki.

Miután befejezte egy nagy tál narancsos krém kevergetését, Rodion Romanovich egy habzsák segítségével míves dekorációt készített az első tepsi sütemény tetejére.

Mikor megjelentem, nem nézett föl, de így szólt:

- Hát itt van, Mr. Thomas. Látom, felvette a cipőjét.

- Olyan halk voltam a zoknis lábammal, hogy megijesztettem a nővéreket.

- És tanulmányozta azóta a cimbalom történetét?

- Mostanság jobban érdekel a szaxofon. Járt valaha John Diliinger sírjánál, uram?

- Mint bizonyára tudja, a Crown Hill-i temetőben nyugszik, az én szeretett Indianapolisomban. Láttam a sírját, amikor a regényíró Booth Tarkington sírjánál róttam le tiszteletemet.

- Booth Tarkington Nobel-díjas, ha jól tudom - mondtam.

- Nem, Mr. Thomas. Pulitzer-díjat nyert.

- Bizonyára ön tudja jól, hiszen az ön könyvtárának specialitása az indianai írók.

- Igen, és erre nagyon büszkék vagyunk. Reméljük, jövőre elérjük a témában a harmincötödik kötetet.

- Hú. Ez aztán jó alkalom lesz egy nagy ünneplésre.

- Bizonyára rengeteg süteményt fogok készíteni e jeles napra.

Miközben beszéltünk, lenyűgöző aprólékossággal folytatta a díszítést.

Ha nem lett volna olyan a kisugárzása, mint egy kaméleonnak, aki faágnak álcázva magát ártatlan pillangókra vár, szinte kételkedni kezdtem volna rossz szándékaiban.

- Mivel ön indianapolisi, bizonyára nagy gyakorlata van a téli vezetésben.

- Igen, meglehetősen sokat vezettem hóban, Indianapolisban és Oroszországban is.

- Két terepjáró áll a garázsban. Fel kellene mennünk az apátságba és áthozni néhány testvért.

- Arra kér, hogy vezessem az egyik autót, Mr. Thomas?

- Igen, Uram. Ha megtenné, nagyon hálás lennék. Megspórolna nekem egy utat.

- Milyen célból jönnek az iskolába a testvérek?

- Hogy segítsenek a nővéreknek a gyerekek körül, ha véletlenül áramszünet lenne a vihar miatt.

Romanovich egy tökéletes miniatűr rózsát rajzolt az egyik sütemény sarkába.

- Nincs az iskolának pótgenerátora?

- De van, uram, ám az nem tudja ugyanazt a szolgáltatást biztosítani. A világítást lejjebb kell venni. A fűtést is le kell kapcsolni néhány helyiségben és befűteni a kandallókat. Angela nővér arra is fel akar készülni, ha véletlenül a generátor csődöt mondana.

- Megtörtént már valaha, hogy a fő energiaforrás és a pótgenerátor egyszerre mondott csődöt?

- Nem tudom, nem hiszem. De tapasztalatom szerint az apácák szeretnek minden eshetőségre felkészülni.

- Nincs kétségem, Mr. Thomas, hogy ha apácák tervezték és működtették volna a csernobili erőművet, nem történt volna meg a katasztrófa.

Ez érdekes fordulat volt.

- Ön Csernobilból való, uram?

- Talán lát rajtam valami különös elváltozást?

- Nem uram, bár nagyon fel van öltözve.

- Ha valaha együtt fogunk napozni a tengerparton, felhatalmazom rá, hogy alaposan szemügyre vegyen, Mr. Thomas. Befejezhetem a sütemények díszítését, vagy most azonnal kell indulnunk?

Knuckles testvérnek és a többieknek legalább háromnegyed órára lesz szüksége, hogy összeszedjék a dolgaikat. Így szóltam:

- Fejezze be, uram. Szenzációsan néznek ki. Mit szólna hozzá, ha tizenkettő negyvenötök a garázsban találkoznánk?

- Számíthat rám.

- Köszönöm.

Már indultam volna, de visszafordultam.

- Tudta, hogy Cole Porter indianai volt?

- Igen. Csakúgy, mint James Dean, David Letterman, Kurt Vonnegut és Wendell Willkie.
- Szerintem Cole Porter az évszázad talán legnagyobb dalszerzője.
- Egyetértek.
- „Night and Day”, „Anything goes”, „In the still of the night”, „I get a kick out of you”, „You are the top”. Sőt Indiana állam hivatalos dalát is ő írta.
- Ha Cole Porter hallaná, hogy neki tulajdonítja az „On the banks of the Wabash, Far away”- t, biztos, hogy kimászna a sírjából, hogy leszámolhasson önnel.
- Ó, ezek szerint ezt rosszul tudtam.
Romanovich súlyos, ironikus pillantást vetett rám.
- Kétlem, hogy ön bármit is rosszul tudna, Mr. Thomas.
- Nem, uram, téved. Én őszintén belátom, hogy semmiről nem tudok semmit. Bár Indianáról azért megjegyeztem néhány dolgot.
- Ma reggel körülbelül hány órakor tört önre ez az Indiana-mánia?
Nem semmi a fickó.
- Nem ma reggel - hazudtam. - Ez a téma egész életemben foglalkoztatott.
- Talán előző életében ön is indianai volt.
- Talán én voltam James Dean.
- Biztos vagyok benne, hogy nem az volt.
- Miért mondja ezt, uram?
- Mr. Dean annyira vágyott az elismerésre, és ugyanakkor olyan undok volt, hogy azt nem lehet egyetlen inkarnáció alatt levetkőzni.
Kissé eltöprengtem.
- Uram, nekem nincs semmi kifogásom a néhai Mr. Dean ellen, de nem tudom máshogy értelmezni, amit mondott, mint dicséretként.
Rodion Romanovich haragosan nézett.
- Ön is megdicsérte a süteményeimet, nemde? Akkor most egálban vagyunk.

29. Fejezet

Dzsekimmal a kezemben lementem az alagsorba. Hálás voltam, hogy nincsenek odalent katakombák meg oszló holttestekkel teli sírok, mert amilyen az én formám, az egyik biztos Cole Porteré lett volna.

Azokat a testvéreket, akik szerették volna, ha az apátság földjébe temetik el őket, az erdő szélén, egy árnyas, békés kis temetőben helyezték végső nyugalomra. Az ott nyugvók lelke már mind tovaszállt erről a világról.

Kellemes órákat töltöttem e sírkövek között, s Boo sokszor elkísért. Szerette nézni a temető fáin élő mókusokat meg a nyulakat, akik ide tévednek a mezőről, miközben én a nyakát és a fülét vakargatom. Néha utánuk veti magát, de azok nem ijednek meg tőle; még amikor élesek voltak a fogai, akkor sem gyilkolt soha.

Mintha a gondolataim megidéztek volna, Boo várt rám, amikor kifordultam az egyik folyosóról a másikra.

- Hé, haver, mit csinálsz te itt?

Boo a farkát csóválta, közelebb jött, leült a földre, majd a hátára fordult, négy mancsát az égnek dobva. Ilyen kérésnek csak egy kőszívű tudna ellenállni.

Mindig úgy gondoltam, a kutyák valamiképpen segítenek megélni a jelen pillanatot. Ha velük foglalkozunk, nem aggódunk sem a múlt, sem a jövő miatt, nem vágyunk semmire, megszáll minket a nyugalom, s felismerhetjük létünk igazi valóságát.

Vagy két percig vakargattam Boo hasát, de aztán folytatnom kellett a dolgomat. A nagy garázs olyan volt, mint egy bunker, beton, amerre a szem ellát. A ritkásan elhelyezett mennyezeti lámpák erős fényük ellenére sem tudtak minden árnyat legyőzni.

Hét jármű állt itt: négy sedan, egy öles pick-up és két hólánccal felszerelt terepjáró.

Rámpa vezetett a garázskapuig, ami alatt süvített a szél.

Egy üveges szekrényke lógott az egyik falon, mindegyik autóhoz két kulcs volt benne felakasztva. A kampók fölött kis matricákra írt rendszámok jelölték, minek hol a helye. A kulcsokon lógó bilétákat is feliratozták.

Belebújtam a kabátomba, beültem az egyik terepjáró kormányára mögé, beindítottam a motort, és kicsit próbálgattam a gázpedált.

Amikor kiszálltam, láttam, hogy Boo fejét felszegve néz rám. Hegyezte a fülét, és mintha ezt kérdezte volna: Mi baj az orroddal, haver? Nem érzed ugyanazt a bajt, amit én?

Boo elindult, visszapillantott, és amikor látta, hogy követem őt, kivezetett a garázból egy folyosóra. Egy csukott ajtó előtt állt meg, a folyosónak ugyanazon a pontján, ahol az imént a hasát vakargattam.

Lehet, hogy az imént is azért állított meg épp itt, hogy az én legendás megérzéseim működésbe léphessenek. Engem azonban hajtott a kényszer, a garázsba akartam menni, annyira lefoglalt az előttem álló út gondolata, hogy nem vettem észre semmit.

Most azonban, hogy már éberebb lettem, éreztem valamit. Egy gyengéd, de állandó húzást, mintha horgász lennék, akinek kapása van.

Boo bement a gyanús helyiségbe. Némi habozás után én is követtem, de az ajtót nyitva hagytam, mert ilyen esetekben soha nem tudhatom, hogy én a horgász vagyok vajon, vagy a hal, kampóval a szájában.

A kazánházba jutottunk. Négy hatalmas cirkogejzír állt benne, mindenhol a lángok sziszegése és a pumpák morajlása hallatszott, termelték a forró vizet, hogy az aztán eljusson a radiátorokig. A fűtéssel egybeépített hűtőrendszer központi egysége is itt volt. A falakon kijelzők, amik ahhoz a biztonsági szerkezethez tartoztak, amely a hatalmas épület legtávolabbi sarkában is érzékeli az esetleges gázszivárgást, és azonnal kikapcsolja a rendszert. Ez tökéletes védelmet kellett, hogy jelentsen egy esetleges robbanással szemben. Egyik kijelző sem mutatott bajt. A propán színtelen és szagtalan gáz, ha az érzékeimre hagyatkozva akarnék felfedezni egy esetleges szivárgást, egészen addig nem vennék észre semmit, míg el nem ájulnék, az oxigénhiánytól vagy fel nem robbanna minden.

Mindegyik kijelző le volt zárva és plombálva, rajtuk a legutolsó ellenőrzés időpontjával. Megvizsgáltam az összes zárat és plombát, de nem láttam, hogy babráltak volna rajtuk.

Boo a szoba távolabbi sarkába ment, s én követtem.

A hűtőrendszerhez tartozik egy úgynevezett hűtőtorony, ide vezetik a rendszerben keringő vizet, az a szükségtelen hőt gőzzé alakítja, és a levegőbe lövelli; majd a vizet visszavezeti az épületbe. A torony az apátságtól keletre elterülő erdőben állt.

A mennyezethez közel négy darab, kb. húsz centiméter átmérőjű műanyag cső kanyarodott kifelé a kazánházból. Boo megszaglászott egy nagy, rozsdamentes acéllemezt, ami kb. tizenöt centivel a padló felett, négy csavarral volt a falba rögzítve. Letérdeltem hozzá.

A kezemenél volt egy villanykapcsoló. Felkattintottam, de semmi nem történt, hacsak nem valamelyik másik helyiségben gyulladt fel a lámpa. Egy közeli kampón ott lógott egy csavarhúzó.

Miután eltávolítottam a csavarokat, leemeltem a lemezt és bekukucskáltam a mögötte feltáruló szűk járatba, ahol Boo már el is tűnt. Egy kivilágított alagutat láttam. Kissé félve, de én is keresztülmásztam a lyukon, és a nagy fehér kutya után indultam.

A járat hamarosan kitágult, s már fel tudtam állni. Egy négyszögletes folyosó nyúlt el előttem, két és fél méter magas és másfél méter széles.

A négy cső, ami a kazánházból ide futott, egymás mellett haladt a plafonon, az alagút bal oldalán. Kis lámpácskák világították meg őket.

A talaj mentén, baloldalon réz- és acélcsövek meg kábelek. Valószínűleg víz, gáz és áram futott bennük.

Néhol salétromfoltok látszottak a falon, bár a helyiség nem volt nyirkos. Tiszta beton- és mészellata volt. A csőben futó víz halk csobogásán kívül csend volt.

A karórámra néztem. Fél óra múlva a garázsban kell lennem, hogy találkozjak az indianáival.

Boo céltudatosan haladt előre, én pedig céltalanul követtem őt.

Olyan halkan mentem, amilyen halkan csak csizmáimtól telt, de a dzsekim erősen susogott. Levettem hát, és ledobtam a földre. Mentünk tovább.

30. Fejezet

Nem szeretem a földalatti folyosókat. Egyszer meghaltam egy ilyen helyen. Legalábbis meglehetősen biztos vagyok benne, hogy meghaltam, vagy valami, a halálnál is furcsább dolog történt velem, írtam is erről a második kéziratomban, de még az írás sem segített megértenem, hogy mi történt.

Úgy másfél méterenként kijelzők függtek a jobb oldali falon, de ezeken sem látszott matatás nyoma.

Ha a folyosó a hűtőtoronyhoz vezet, és biztos voltam benne, hogy oda vezet, akkor úgy háromszáz méter hosszú lehet.

Kétszer is azt hittem, valamit hallok a hátam mögül, de semmit nem láttam.

Harmadszorra már ellenálltam a kísértésnek, hogy visszanezzek. Az okatlan félelem könnyen elhatalmasodik az emberen.

A trükk az, hogy meg kell tudni különböztetni az irracionális félelmet a jogos félelemtől. Ha eltiprod a jogos félelmet és mész tovább rettenthetetlenül és eltökélten, annak valószínűleg csúnya vége lesz.

Boo és én kb. százötven métert haladtunk előre, amikor jobbról újabb folyosó nyílt. Felfelé tartott, de csak egy kanyart lehetett belátni. A keresztfolyosó mennyezetén is négy cső futott, majd rákanyarodtak a mi folyosónkra, úgy vezettek tovább a hűtőtorony felé.

Ez a folyosó csak az új apátságából nyílhatott.

Talán ezen az úton is idevezethetnénk a testvéreket, akkor nem kéne megkockáztatni az autótutat a vihar ismert és ismeretlen veszedelmei közepette! Fel kell fedeznem ezt az új folyosót, de úgy döntöttem, nem most azonnal teszem.

Boo ugyanis egyenesen haladt tovább. Bár a kutya nagy segítség lenne, ha megtámadna valami hátulról, mégis jobban éreztem magam, ha a közelemben van, úgyhogy utána siettem.

Képzetelemben rémes teremtmény ólalkodott mögöttem. Teste emberi, de három nyakkal, viszont csak két fejjel. Prérifarkas fejekkel. Azt hiszem, az én fejemet akarta a középső nyakára tenni.

Talán kíváncsiak vagytok rá, hogy honnan származhat egy ilyen barokkos, irracionális rémkép. Egy haverom Pico Mundóban, egy ötvenes panamint indián, Tommy Cloudwalker mesélte nekem, hogy egyszer találkozott egy ilyen háromfejű teremtménnyel. Túrázni és sátorozni ment a Mojave sivatagba, olyantájt, ahogy ő mondta: amikor a homályos, téli ezüstnap, az Ősi Indiánasszony megadta magát a tavaszi arany napnak, a Fiala Menyasszonynak, s amikor még jócskán van idő a Csúnya Feleség, a mindent kiegészítő nyári nap, tikkasztó, árnyéktalan uralmáig. Nem tudom, hogy ezek az elnevezések valóban Tommy törzsének hagyományából származtak, vagy csak ő találta ki az egészet. Nála sosem lehet tudni. A homloka közepén például van egy stilizált sólyom, amiről azt állítja, hogy anyajegy. A féllábú Truck Boheen viszont, aki egy rozsdásodó lakókocsiban lakik a város szélén, szilárdan kitart a mellett, hogy ő tetoválta a sólymot Tommy homlokára 25 évvel ezelőtt, ötven dollárért. Ami kicsit valószínűbben hangzik. Persze Truck szavahihetőségében sem bíznék meg vakon. Abban az állításában például erősen kételkedem, hogy az Egyesült Államok öt legutóbbi elnöke mind meglátogatta őt a lakókocsijában az éj leple alatt, hogy tetoválást készíttessenek vele. Egyet még el is hinnék, de ötöt...

Szóval Tommy ült a sivatagban egy tavaszi estén, az égbolton az Ősök Bölcs Szemei pislogtak - vagy csillagok, ha a tudósok törzsének elnevezéseit használjuk -, amikor a teremtmény megjelent a tábortűz túloldalán.

Három nyaka közül a középsőn szótlan emberfej, az oldalsó prérifarkas fejek viszont angolul veszekedtek. Azon ment a vita, hogy vajon Tommy feje jobban illene-e a köztük lévő nyakra, mint az, ami most van rajta. Az egyik határozottan mellette érvelt, főleg Tommy fitos orra tetszett neki, de a másik fanyalgott, hogy ez az ábrázat inkább olaszos, semmint indiános.

Tommy, akitől nem volt idegen a sámánszerep sem, hamar rájött, hogy ez a teremtmény mindössze szokatlan manifesztálódása a Szélhámosnak, mely sok indián törzs folklórájának része. Három cigarettát kínált fel neki, a lény meg

elfogadta. A három fej mindegyike csendes elégedettséggel elpöfékelte a cigijét, majd a teremtmény a csikket a tűzbe dobva felállt és távozott, meghagyva Tommy fejét.

Másnap barátom folytatta az útját, s nemsokára egy másik túrázó lefejezett holttestére bukkant. A halott zsebében található jogosítványból kiderült, hogy a férfi neve Curtis Hobart, s a fényképből az is megállapítható volt, hogy a közelben heverő levágott fej nem az övé. Tommy tudta, hogy az a fej tegnap este még a szörny középső nyakán helyezkedett el.

Cloudwalker értesítette a mobiltelefonján a seriffet, s a hatóság hamarosan ott is volt. A halottkém megerősítette, hogy a test és a fej nem tartoznak össze. Soha nem találták meg Curtis Hobart fejét, és azt a testet sem, amiről az a fej származhatott, melyet Hobart teste mellé dobtak a homokba.

Vajon miért jutott eszembe ez a valószínűtlen történet itt, ezen a földalatti folyosón? Nem illett a jelenlegi helyzetemhez. Reméltem, később minden kiderül. Szorgos tudatalattim gyakran túlórázik, hogy megmentse a bőrömet, még ha egyébként olyan tompa vagyok is, mint egy kacsa, akin átment az úthenger.

Közben megérkeztünk a toronyhoz. Kinyitottam a vészkijáratot univerzális kulcsommal, és Boo után beléptem a fluoreszkáló fényben úszó helyiségbe.

Az építmény aljában voltunk. Úgy nézett ki, mint egy James Bond film díszlete, remek helyszín lett volna ahhoz, hogy megmérkőzzenek egy aranyfogú gazfickóval, aki duplacsövű, tizenkét kaliberű puskát visel.

Két darab kilenc méteres fémtorony magasodott fölöttünk. Vízszintes átjárók, piros függőhidak kötötték össze őket, különböző szinteken. A tornyon belül hangos dobolás és suhogás hallatszott, talán nagy ventilátorok lapátjainak hangjai. A meghajtott levegő úgy sziszegett, mint egy durcás macska.

A falakon legalább negyven hatalmas, szürke fémdoboz volt, mindegyiken egy ki-be kapcsoló gomb és két jelzőlámpa: egyik piros, másik zöld. Most csak a zöld lámpák világítottak. Remek. Klassz.

Az épület rengeteg remek búvóhelyet kínált, és a hatalmas zaj is kedvezett volna egy esetleges támadónak; a zöld lámpákat azonban jó jelnek véltem.

Bár a legtöbb dolgot, ami fontos volt számomra az életben, elvesztettem már, mégis optimista maradtam. Hiszen bármennyi megpróbáltatáson is mentem keresztül, itt vagyok egészben, nem vesztettem el sem a kezem, sem a lábam, sem a humorérzésem.

Boo és a mágnesesség idevonzott, és amikor aggódva beléptem a nagy helyiségbe, rögtön meg is tudtam, miért.

Két szürke fémdoboz között ott lógott Timothy testvér.

31. Fejezet

A szerzetes lába negyven centivel a föld fölött himbálózott. Feje fölött, félkörívben elhelyezve tizenhárom különös, fehér pecek fúródott a betonfalba. Ezekről a peckekről három centi szélességű, fehér textilből sodort kötelek lógtak, ezekre volt felfüggesztve Timothy testvér.

A tizenhárom kötel egyike a hajában tűnt el, két másik a nyaka mögött a csuklyájánál, a maradék pedig a testén, például vállainál, két tenyerénél és a lágyékánál végződött. A kötelek rögzítése azonban egyik ponton sem látszott.

Ahogy széttárt karja felett előrecsuklott a feje, nyilvánvaló volt a keresztre feszítésre való gúnyos utalás.

Bár sérülés nem volt rajta, egyértelműen halottnak látszott. Mindig pirospozsgás arca sápadt, szeme alatt szinte szürke. Ernyedt arcizmain nem látszott semmiféle érzélem.

Nem tudom mi lelt, miféle őrülséggel határos optimizmus tört rám, amikor hirtelen a nevén szólítottam Timothy testvért.

A gépek zúgása-dohogása ismét felidézte bennem a mögöttem ólalkodó háromfejű szörny képzetét, de én nem voltam hajlandó hátrafordulni. Ez az irracionális félelem. Senki nincs mögöttem.

Ezúttal hangosabban szóltam:

- Timothy testvér!

A bőre olyan élettelen volt, mint a por, szemcsés, akár a papír, mintha nemcsak elszállt volna belőle az élet, hanem egyenesen kiszívták volna belőle az utolsó cseppig.

A helyről, ahol álltam, egy nyitott csigalépcső vezetett a fenti átjárókhöz és a torony bejárati ajtajához. A rendőrség nyilván azon az ajtón jött be, amikor ellenőrizték a tornyot, és nem a föld alól, a vészkijáraton, mint én. Vagy nem vették észre a szerzetest, vagy itt sem volt még, amikor átkutatták a helyet.

Timothy testvér jó ember volt, és velem is mindig kedves. Nem lett volna szabad itt lógnia, ráadásul ilyen pózban, amely Istent gúnyolja, akinek ő az életét szentelte.

Talán le tudnám vágni...

Óvatosan megcsipdestem az egyik kötelet, próbálgatva az erősségét. Nagyon furcsa anyagból volt, nem emlékeztetett sem pamutra, sem más anyagra, amit valaha tapintottam.

Sima volt, mint az üveg, száraz, mint a kő, mégis rugalmas. És feltűnően hideg. Szinte hozzáfagytak az ujjaim ettől az apró érintéstől.

A tizenhárom fehér pecék is furcsa módon volt rögzítve. Feltételeztem, hogy valahogy úgy verték be őket, ahogy a hegymászó a kampóit a sziklába. A betonfalon azonban nem látszott repedés. Megvizsgáltam a hozzám legközelebbi kapcsot, kifehéredett csonthoz hasonlított, de hiába néztem, nem tudtam megállapítani, hogyan van a betonfalba ágyazva. Mintha onnan nőtt volna ki, vagy összeolvadt volna vele. Ugyanúgy azt sem tudtam azonosítani, hogy a kötelek hogyan kapcsolódnak a kampókhoz. Az egész egyetlen egységnek látszott.

Ha most itt lenne mögöttem a háromfejű Szélhámos, a tolvajok főnöke, elkérhetném a kését, hogy levágjam Timothy testvért. Cigaretta ugyan nincs nálam, de rágóval megkínálhatnám.

A kötelek rendkívül feszesnek bizonyultak, legalább, mint a hegedű húrjai. Nem véletlenül ez a hasonlat jutott eszembe, ugyanis ahogy az egyikhez hozzáértem, a többi tizenkettő is vibrálni kezdett, és hátborzongató zene hangzott fel, mintha egy tereminen játszana valaki.

A koponyám zúgott, forró, bűzös leheletet éreztem a nyakamon, az oktalan félelem hatalmába kerített, hiába tudtam, hogy mindez csak annak a hatása, hogy ilyen szörnyű állapotban látom Timothy testvért, és szól ez a rettenetes zene. Mégis hátrafordultam, bosszúsan, amiért ilyen könnyen a képzeletem befolyása alá tudok kerülni. A Szélhámos természetesen nem volt mögöttem. Csak Boo állt ott, és értetlen pofával bámult engem, amitől csak még inkább zavarba jöttem.

Ahogy a hűvös zene halkulni kezdett, visszafordultam Timothy testvér felé, és felnéztem az arcára. A szeme nyitva volt.

32. Fejezet

Pontosabban: Timothy testvér szemhéja felnyílt, de a szemét nem nyithatta ki, mert nem volt. Szemgödreibben egyforma, apró, csontszerű formákból álló Kaleidoszkopikus mintázat látszott. A bal szemgödörben lévő minta most átrendeződött, a jobb követte, majd együtt, összhangban alakultak tovább.

Úgy éreztem, jobban teszem, ha hátralépek kicsit.

A szerzetes fogatlan és nyelv nélküli szája kinyílt. A hangtalan sikolyra nyílt szájüreg mélyén egy rétegekből álló csontformáció látszott, amelyet szinte lehetetlen körülírni. Nyúlt, forgott és egyre beljebb ette magát, mintha megpróbálna lenyelni egy sereg keménypáncélú pókfélét, melyek éltek és nem akartak zsákmánnyá válni.

Aztán Timothy testvér bőre felszakadt a szája sarkában egészen a füléig. Egyetlen csepp vér nélkül a felső ajka a homlokáig szakadt, mint ahogy a szardíniás doboz nyílik föl, arca alsó fele pedig az állához kunkorodott.

Olyan volt most a falon lógó test, mint egy báb, melyből egy pillangó készül kiemelkedni.

Az arc felszíne alatt teljes valójában ott volt, amit már megleshettem a szemgödörben és a kítátott szájban: csontos formák kavalkádja, melyeket csuklós pánt, vagy forgócsapszerű, kötetlen pályán mozgó ízületek kötöttek egymáshoz, és amelyekről csak annyit tudhattam, hogy biztosan nem e világból valók.

A jelenés elsőre szilárd csonttömegnek látszott, melyben a részek oly szorosan kapcsolódtak egymáshoz, hogy szinte egybeolvadtak. Nem lehetett volna helyük mozogni, mégis forogtak és nyúltak, oly különösen, mintha háromnál több dimenzióban tennék, s olyan fürgeséggel, mely megdöbbenett és lenyűgözött.

Képzeld el, hogy az egész univerzum, időstül-mindenestül egyetlen elemként működik, és tökéletes egyensúlyban mozog valami apró irányítóegység hatása alatt. Képzeletben nézz bele ebbe a bonyolult szerkezetbe, és meg fogod érteni az értetlenségemet, félelmemet és rémületemet, s azt is, miért voltam lenyűgözve, ahogy ott álltam a csontváz előtt, mely tekergett; nyújtózott, kattogott, miközben lehámozta a maradék bőrt Timothy testvér testéről.

Valami élénken mozgolódott a halott szerzetes reverendája alatt.

Azt hiszem, akkor sem néztem volna tovább ezt a bizarr mozit, ha kényelmes széket tolnak alá, valamint kólát és pattogatott kukoricát

nyomnak a kezembe. Ráadásul találkozóm van az indianai könyvtáros-cukrászmesterrel az iskola garázsában, és nem akartam elkésni.

Egy pecek kiesett a falból. A furcsa kötél berántotta az éket a Kaleidoszkopikus csontformáció közepébe, mely egy szempillantás alatt elnyelte azt. Újabb pecek lazult meg, majd az is beesett a csontok közé. A szörnyeteg születőben volt. Éles, fehér pengék hasították át a tunikát belülről.

Eljött az idő, hogy meggyúljanak a fekete gyertyák és áhítatos ének csendüljön - vagy, hogy felrobbanjon az egész torony.

Boo már eltűnt. Én is elkostródtam.

Becsuktam magam mögött a vészkiárat ajtaját, és matattam egy ideig a kulcsommal, de aztán rájöttem, hogy feleslegesen erőlködöm, a zár csak az embereket tartja távol.

Az iskoláig tartó távolság a földalatti folyosóban kilométereknek tűnt.

Boo már nem látszott. Talán lerövidítette az utat.

Azt kívántam, bárcsak a farkába kapaszkodtam volna.

33. Fejezet

Amikor már vagy háromszáz métert futottam, hallottam, ahogy mögöttem kicsapódik a torony ajtaja. Visszhangzott a folyosó, mintha lövés dördült volna el.

Tommy Cloudwalker sivatagi cimborája, a háromfejű szörny jelenleg sokkal elképzelhetőbb dolognak tűnt, mint ez a csontvázszerű rém, amely épp az én csontjaimat akarja. Csakhogy ő valóságos volt, s a tőle való rettegés jogos félelem.

Timothy testvér kedves volt és hitében elkötelezett; és lásd, mi történt vele. Akkor mire számíthat egy magamfajta gyámoltalan, munkanélküli csodabogár, aki soha nem élt a szavazati jogával, és aki James Dean kontójára elfogadott egy dicséretet.

Hátrapillantottam.

Üldözőm szépen haladt előre az árnyak és fények között, de helyváltoztatási módját nem lehetett tisztán látni. Bár az biztos, hogy nem tánclépésekben sasszézott. Mintha számtalan csontos lábön masírozott volna, de ezek a lábak nem lennének egyformák. Egymástól függetlenül mozogtak, néha egymásnak nyomódtak, amitől a teremtmény tántorogva haladt.

Nem vizsgálgattam soká, nem most volt itt az ideje, hogy elmés feljegyzéseket készítek a szörnyről, én is haladtam tovább, de közben azért folyamatosan pillantgattam hátrafelé. Visszagondolva azt hiszem, hogy a rémületem okozhatta, hogy csak jó idő múlva vettem észre, hogy a szörny nem a padlón halad, hanem a mennyezet és a jobb oldali fal találkozásának mentén. Tehát mászni tud, és ebből az következik, hogy nehezebb lesz megvédeni a második emeleten lévő gyerekeket, mint reméltem.

Sőt mi több, ahogy jött előre, konstatáltam, hogy az egész szerkezet mintha folyamatosan forogna, akár egy hatalmas fúrógép. Lám, újra a gép szó jutott eszembe.

Üldözőm ekkor hibázott, elvesztette az egyensúlyát és lecsúszott a fal mentén a földre, ám a kattogó csontok rögtön fel is egyenesedtek, s a szörny jött tovább elszántan, bár kissé bizonytalanul.

Talán most próbálgatta a képességeit, mint ahogy minden újszülött teszi. Lehet, hogy fényképre kívánczolt volna ez a pillanat; a baba első lépései.

Mire elértem azt a helyet, ahol az új apátságba vezető másik folyosó becsatlakozott, már majdnem biztos voltam benne, hogy le fogom tudni rázni ezt a valamit, hacsak a fejlődési görbéje nem túl meredek.

Hátrapillantottam újból, és láttam, hogy nemcsak ügyetlen lett, hanem átlátszó is. A mennyezeti lámpák fénye áthatolt rajta, mintha tejüvegéből készült volna.

Egy pillanatig azt hittem, mindjárt anyagtalanná válik, mint egy szellem. Ám az átlátszóság megszűnt, újra tömör lett, és folytatta az útját.

Egy ismerős érzés a csatlakozó folyosó felé vonzotta a figyelmemet. Ismerős hangot hallottam, ugyanazt, mint fenn a dombtetőn, a viharban. Ugyanilyen teremtmény adta ki, mint amilyen a sarkamban van, s őszinte vágyát fejezte ki arra nézve, hogy közelebbről megismerhessen.

Ekkora távolságból nem lehettem biztos a méreteiben, de az volt a gyanúm, hogy ez, aki a mellékfolyosóból közeleg, jóval nagyobb, mint amelyik Tim testvér holttestéből bújt elő. Aztán meg is láttam. Bátran mozgott, kecsesen, lábai hibátlan ritmusban csörögtek és egy százlábú fürgeségével.

Így hát azt tettem, ami az egyik erősségem: futottam, mint akit puskából lőttek ki.

Nekem csupán két lábam volt, nem száz, de a vad kétségbeesés és Regina Marie húsos szendvicse energiával töltöttek fel. Már majdnem elértem a kazánházat anélkül, hogy idősb és ifjabb Sátán utolértek volna, amikor valami a bokám köré fonódott. Felkiáltottam, elestem, majd rögtön talpra ugrottam és a támadóm felé hadonásztam, míg rá nem jöttem, hogy a saját dzsekimben estem el, amit odafelé, a földre hajítottam, mert túl hangosan susogott.

Mintha egy csontvázkórus dobolta volna a show főszámának utolsó ütemeit, üldözőm kattogó hangja fokozatosan erősödött.

Megfordultam, és ott volt közvetlenül mögöttem.

Ügyetlen zörrenéssel állt meg, majd a bütykös, bordázott, inas, soklábú jelenség első fele elegánsan felemelkedett a padlóról.

Szemtől szemben álltunk egymással, vagy legalábbis álltunk volna, ha nem én lettem volna az egyetlen, akinek szeme, vagy egyáltalán arca van.

Barokkos csontminták virágoztak majd sorvadtak el a lény belsejében, hogy aztán higanyszerű némasággal újabb formákat alkossanak.

E hangtalan bemutató olyan volt, mint egy erődemonstráció. Meg akart félemlíteni. Mint amikor az ablakon keresztül néztem, most is egyfajta gőgös hiúságot éreztem előadásában, hátborzongatóan emberi arroganciát, dicsekvést, sőt szinte beképzeltséget.

Hátraléptem kettőt.

- Nyald ki a seggem, te randa szörny!

Dühödten és könnyörtelenül rám vetette magát.

Megszámlálhatatlan állkapocs tépett felém, sarkantyús sarokcsontok hasítottak, pengeéles ujjpercek karmoltak, az ostorszerű gerinc kampós és éles bordáival felhasította testem az ágyékomtól a torkomig, majd kitepte a szívemet és szétszaggatta, úgyhogy ezután csak, mint itt ragadt szellem tudok segíteni a Szent Bertalan gyerekeinek.

Igen, így is történhetett volna, de bevallom, hazudtam. Az igazság ez esetben különösebb volt, bár kétségkívül kevésbé nyomasztó.

Odáig minden igaz, hogy azt mondtam a csont- gyűjteménynek, hogy nyalja ki a seggemet. Miután kimondtam ezt a szívből jövő vulgáris mondatot, még kettőt hátraleptem.

Mivel azt hittem, semmi veszténivalóm nincs, mert az életemnek már úgylis vége, vakmerően hátat fordítottam a jelenésnek, és a kazánház felé rohantam. Arra számítottam, hogy ez a csontos valami rögtön megragadja a lábamat és visszaránt magához. Ám legnagyobb csodálkozásomra sértetlenül elértem a folyosó végét. Hogy szemmel tarthassam a lényt, hátrálva bújtam be a szűkülő járaton át a helyiségbe, és eliszkoltam a nyitva álló lyuktól.

Egyelőre sem támadás, sem visszavonulás hangja nem hallatszott a falon túlról, bár a pumpák zúgása elnyomta a zörejeket.

Szívem vadul lüktetett, én pedig örültem, hogy még megvan.

Tudván, hogy a sétáló sírkert bármilyen alakúra képes változtatni magát, nem láttam okát, miért ne követne a kazánházba. Még a jelenlegi formájában sem jelentene neki gondot, hogy átférjen a bejáraton.

Kéne valami fegyver, amivel visszatarthatom. Ha elfutok, akkor szabad utat nyitnék neki az iskolába, ahol a gyerekek többsége épp most ebédel a földszinten.

Érezvén, hogy elég komikus és értelmetlen, amit teszek, felkaptam egy tűzoltó készüléket, és készenlétbe helyezkedtem, mintha meg tudnám ölni ezt a temérdek csontot némi habbal. Mint a gyatra sci-fikben, ahol a hősök hajlamosak az utolsó pillanatban rádöbbeni, hogy a dühöngő és látszólag legyőzhetetlen szörny megsemmisíthető valami olyan földi eszközzel, mint a só, a hipó, vagy levendula-illatú hajlakk.

Még abban sem lehettem biztos, hogy ez a valami él, legalábbis abban az értelemben, ahogy az emberek, az állatok vagy a növények élnek. Nem találtam rá magyarázatot, hogyan élhetne egy háromdimenziós csontkollekció, függetlenül attól, hogy milyen meghökkentően bonyolult szerkezet, ha egyszer nincs húsa, vére és látszólag szervei sem. Viszont ha nem él, nem lehet megölni sem.

Mitologikus magyarázatot sem leltem. Egy vallást, mondát vagy mítoszt sem ismerek, amiben említés történne ilyen jellegű lény létezéséről.

Boo tűnt elő a kazánok mögül. Alaposan szemügyre vett a poroltóval a kezemben, majd leült, felszegte a fejét és vigyorgott.

Néhány percig ott álltam még készenlétben, de semmi nem mozdult a fal mögött, semmi nem kaparászta a küszöböt hústalan lábujjaival.

Félretettem a tűzoltó készüléket.

Elhátráltam az alacsony bejárattól, és négykézlábra ereszkedtem, hogy ki tudjak lesni a folyosóra. Az üresen kongó, kanyargó betonfalak között semmi olyat nem láttam, ami miatt a szellemirtók után kiáltottam volna.

Boo közelebb, mert menni a bejárathoz, mint én, ő is kilesett, majd értetlenül rám nézett.

- Nem tudom, nem értem - mondta a tekintete.

Visszaemeltem a helyére az acéllemezt, és sietve odacsavaroztam, rettegve a pillanattól, amikor majd valami nekicsapódik az acél másik felének, és beszakítja.

De semmi ilyen nem történt.

Nem tudom, milyen okból nem tette velem is azt a csontszörny, amit Timothy testvérral. Pedig biztos vagyok benne, hogy el akart kapni. Akkor pedig édeskevés védekezés felszólítani, hogy nyalja ki a seggem.

34. Fejezet

Rodion Romanovich csinos medvebőr sapkában, fehér selyemsálban, fekete, háromnegyedes, szőrmegalléros kabátban és térdig érő gumicsizmában érkezett a garázsba. Úgy nézett ki, mint aki épp a cárral készül lovas szánózni.

Én a csontszörnyel való találkozásomat kipihenendő a padlón feküdtem, és a mennyezetet bámultam. Próbáltam visszanyerni erőmet, megnyugodni, és vártam, hogy alábbhagyjon a lábam remegése.

Romanovich megállt fölöttem, és így szólt:

- Különös fiatalember ön, Mr. Thomas.

- Igen, uram, tisztában vagyok vele.

- Mit csinál ott lent?

- Próbálok megnyugodni.

- Mi izgatta fel?

- Hogy hirtelen rádöbbsenem a halandóságomra.

- Ezelőtt nem tudott róla?

- Dehogynem, csak valahogy most hatalmába kerített az ismeretlen érzése.

- Miféle ismeretlen, Mr. Thomas?

- A nagy ismeretlen, uram. Edzett vagyok, a kis ismeretlenektől meg sem rezzenek.

- És megnyugtató a garázs padlóján feküdni?

- A víznyomok a mennyezetten csodásak. Jó hatással vannak rám.

Felpillantott.

- Szerintem rondák.

- Nem, nem. Nézze a szürke, a fekete és a rozsdá lággy árnyalatait, meg ott, ahol egybeolvadnak egy csipetnyi zölddel, szétfolyó képeket alkotva. Nem pedig tömöreket és körülhatárolhatókat, mint egy csont.

- Csontot mondott?

- Igen, uram. Ez egy medvebőr sapka önön?

- Igen. Tudom, hogy manapság nem illik szőrmét viselni, de nem vagyok hajlandó senkitől bocsánatot kérni emiatt.

- Fogadjunk, hogy ön ölte meg a medvét!

- Ön talán lelkes állatvédő, Mr. Thomas?

- Szeretem az állatokat, de általában túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy az érdekükben buzgólkodjak.

- Akkor bevallhatom, hogy igen, én öltem meg a medvét, akinek a bőréből ez a sapka készült, és aminek a szőre a kabátom ujját és gallérját díszíti.

- Ez nem sok egy egész medvéből.

- Van más szőrme holmim is a szekrényben, Mr. Thomas. Kíváncsi lennék, honnan tudta, hogy én öltem meg a medvét.

- Nem szeretném megbántani, de nekem úgy tűnik, a szőrmén kívül a medve szelleméből is kapott valamit, mikor megölte.

Innen alulnézetből homlokának ráncai szablya ejtette sebéknek tűntek.

- Ezt mintha nem is egy katolikus mondta volna.

- Csak vicceltem, nem kell szó szerint érteni.

- Én az ön korában nem engedhettem meg magamnak azt a luxust, hogy viccelődjek. Fölkel végre onnan?

- Egyébként nem is tudtam, hogy Indianapolis csodás parkjaiban medvék is vannak.

- Nagyon vicces. Nyilván önnek is egyértelmű, hogy még fiatal koromban, Oroszországban lőttem a medvét.

- Folyton elfelejtem, hogy ön Oroszországból való. Hej, az orosz könyvtárosok keményebb fickók, mint az itteniek. Medvéket lőnek, meg ilyenek.

- Mindenki kemény volt akkoriban. Ez még a szovjet éra alatt volt. És ott nem könyvtáros voltam.

- Magam is szakmaváltást tervezek. Mivel foglalkozott?

- Temetkezési vállalkozó voltam.

- Komolyan? Embereket balzsamozott meg ilyesmi?

- Felkészítettem az embereket a halálra, Mr. Thomas.

- Érdekes megfogalmazás.

- Így mondtuk annak idején. De ez már rég volt. Most - mint azt már betéve tudja - könyvtáros vagyok az Indianapolisi Állami Könyvtárban.

Egy pillanatig csendben feküdtem. Majd így szóltam:

- Ön tréfás ember, Mr. Romanovich.

- De remélem, nem groteszk.

- Azon még gondolkodom.

A második terepjáróra mutattam.

- Azt fogja vezetni. A kulcsokat megtalálja ott, a falon lévő kis dobozban.

- A meditációja enyhített valamit a nagy ismeretlentől való félelmén?

- Némiképp. Szeretne ön is meditálni egy kicsit?

- Nem, köszönöm, Mr. Thomas. Engem nem izgat a nagy ismeretlen.

Odament a kulcsokért. Lábra álltam, és éreztem, hogy jobb a helyzet, mint néhány perccel ezelőtt.

Ozzie Boone, egy bestseller író, aki a barátom és mentorom Pico Mundóban, folyton gyözköd rőla, hogy könnyed hangvételen írjam meg az életemről szóló beszámolóimat. Szerinte szomorú vagy melankolikus könyvet írni azzal jár, hogy az ember természetellenesen sokáig dédelgeti a sötétséget a szívében, és a végére sokkal rosszabbul fogja magát érezni, mint előtte.

Nem állítom, hogy Rodion Romanovich klassz fickó, de intelligens, és be kell vallanom, felderített a sok szörnyűség közepette.

Manapság már csupán annyit kérek a sorstól, hogy az emberek, akiket az utamba sodor, akár gonoszak akár jók, legalább egy kicsit legyenek szórakoztatóak. Remélem, nem nagy kérés. A legtöbb jó embernek van humorérzéke, míg a rosszindulattal, a gonosszággal ez kevésbé fér össze. Bár persze a filmekben majdnem mindig ők kapják a legjobb mondatokat.

A nagydarab, szőrmesapkás, komor tekintetű orosz visszatért, kezében a terepjáró kulcsával.

- Mr. Thomas, bármelyik tudós elmagyarázná önnek, hogy a természetben rengeteg minden tűnik kaotikusnak, de ha közelebbről megnézi, a káosz mögül mindig ott sejlik a rend.

- Hogy jön ez ide?

- A hóvihár, amelybe nemsoká kimegyünk, kaotikusnak fog látszani - az erős szél, a kavargó a hópelyhek, a vakító fehérség -, de ha nem időjárási jelenségként nézi, hanem mint a részecskék, vagyis az energia táncát, akkor egy szépen megszótt anyaghoz hasonló egységet fog látni.

- Sajnos a szobámban hagytam a nagytálcát.

- Ha atomi szinten vizsgálná a vihart, akkor káoszt látna, de szép lassan feltárulna az atomoknál kisebb részecskék világa is, s megmutatná kifinomult mintázatát. Ha káosznak tűnik is, a rend csak arra vár, hogy feltáruljon.

- Maga még nem látta a zoknis fiókomat.

- Látszólag véletlen, hogy most mi ketten egy időben és egy helyen vagyunk, de bármelyik becsületes tudós vagy hívő ember azt mondaná önnek, hogy nincsenek véletlenek.

Megcsóváztam a fejem.

- Jó mélyen szántó gondolatokat ültettek a fejébe a temetkezési vállalkozók iskolájában.

Romanovich ruháján egyetlen folt vagy gyűrődés sem volt, a gumicsizmája pedig úgy csillogott, mintha új lenne. Higgadt, ráncos, komor arca tökéletes lelki egyensúlyról árulkodott.

- Ne is kérdezze az iskola nevét, Mr. Thomas. Nem jártam temetkezési iskolába.

- Akkor ön az első olyan ismerősöm, aki végzettség nélkül balzsamozott holttesteket.

A szeme még nagyobb belső rendet sejtetett, mint az arca és a ruházata.

- Anélkül tanultam meg, hogy iskolába jártam volna. Született tehetség vagyok ebben a szakmában.

- Néhány gyereknek a matematikához van érzéke, ön pedig úgy született, hogy tudta, hogyan készítse elő az embereket a halálra?

- Pontosan így van, Mr. Thomas.

- Érdekes génállománya lehet.

- Az a gyanúm, hogy az ön családja ugyanúgy eltér a konvencionálistól, mint az enyém.

- Meglehet. Például én ugyan soha nem találkoztam anyám nővérével, Cymry nénémmel, de apám azt mondja, hogy egy veszélyes mutáns, akit el kellett zárni valahová.

Az orosz vállat vont.

- Látja? Lehet, hogy igazam van a családjainkat illetően. Menjek én előre, vagy kövessem önt?

- Uram, én még soha nem vezettem hóban, úgyhogy nem vagyok biztos benne, hogy egyáltalán az utat képes lennék megtalálni az apátságig. Az ösztöneim kell, hogy vezessenek - nekik köszönhetően nemigen szoktam eltévedni.

- Minden tisztelem ellenére azt kell, mondjam, Mr. Thomas, hogy tapasztalattal itt többre megyünk, mint az ösztönökkel. Oroszország a hó birodalma, és magam is egy hóvihar idején születtem.

- Egy halottasházban?

- Nem. Egy könyvtárban.

- Az édesanyja könyvtáros volt?

- Nem - mondta. - Merénylő volt.

- Merénylő...

- Pontosan.

- Idézőjelben mondja, vagy szó szerint értsem, uram?

- Mindkettő, Mr. Thomas. Amikor mögöttem halad, kérem, tartsa be a követési távolságot.

A négy kerék meghajtás és a hólánc ellenére is előfordulhat, hogy megcsúszunk.

- Óvatos leszek.

- Ha csúszni kezd, fordítsa a csúszás irányába a kormányt. Ne próbálja meg ellenkező irányba kormányozni az autót. És óvatosan pumpálja a féket.

Odament az autóhoz, de mielőtt még beszállt volna, utána szóltam:

- Zárja be az ajtót belülről. És ha bármi szokatlant látna a viharban, ne álljon meg, hogy közelebbről is megnézhesse, csak hajtsen tovább.

- Szokatlant? Mint például?

- Ó, hát bármit. Mondjuk egy háromfejű hóembert vagy valakit, aki Cymry nénémre hasonlít.

Romanovichnak olyan éles volt a tekintete, hogy képes lett volna vele meghámozni egy almát.

Beszálltam az autómba, ő is az övébe, aztán elém hajtott a rámpára, én meg követtem.

A távirányítóval kinyitotta a garázkaput.

Odakint barátságatlan homály, süvítő szél és szűnni nem akaró havazás fogadott minket.

35. Fejezet

Ahogy kihajtottunk a garázból a hóviharba, felkapcsoltam a fényszórókat. Szükség volt rájuk ebben a cudar időben.

Ahogy a fénysugarak megvilágították a sűrű, fehér hó szőnyeget, Elvis is megjelent az első ülésen, mintha őt is bekapcsoltam volna. Abban a békaember jelmezben volt, amiben a Kalifornia kincsében. Talán fel akart vidítani.

A fekete neoprén ruha szorosan a fejére simult, és a szemöldökéig eltakarta az arcát. Furcsán festett; nem is bűvárhoz hasonlított, inkább egy édes kis görbeszájú játék babához, akít valami perverz rabszolgajelmezbe öltöztetett.

- Hú, haver, az a film - mondtam. - Azzal a filmmel új jelentést adtál a nevetséges szónak.

Hangtalanul nevetett, és azt imitálta, mintha lelőne egy szigonypuskával, majd átváltoztatta a ruháját arra az arab jelmezre, amit a Meggondolatlanban viselt.

- Igazad van - helyesletem -, az még rosszabb volt.

Elvis zenéje őrült jó volt, de a filmjei gyakran olyan rosszak, hogy az ember szinte zavarba jött tőlük. Colonel Parker, a menedzsere, aki a forgatókönyveket kiválasztotta számára, kevésbé jól szolgálta Elvist, mint Raszputyin Miklós cárt és Alexandrát.

A távirányítóval becsuktam magam mögött a garázkaput.

A visszapillantó tükörbe nézve megvártam, hogy a kapu teljesen becsukódjon, felkészülve arra, hogy ha Valami rémet látok, aki be akar hatolni a garázsba, visszatolassak és elgázoljam.

Romanovich remekül és pontosan számította ki az útvonalat, és óvatosan kanyarogva hibátlanul haladt a cél felé.

Lejjebb engedtem a kocsim elejére szerelt hóékét, és némileg megtisztítottam az utat mögötte. Tartottam a kért távolságot, egyfelől mert hittem a tapasztalatának, másfelől meg nem akartam, hogy beáruljon gyilkos hajlamú édesanyjának.

A szél úgy süvített, mintha tucatszámú skót temetés zajlana egy időben. Néha egy-egy erősebb szélököcs oldalba is kapta az autót, szerencsére a nagy és nehéz járművet nem tudta megingatni. A hó olyan száraz volt és a szél oly szüntelenül fúj, hogy semmi nem tapadt a szélvédőre. Be sem kapcsoltam az ablaktörlőt.

A tájat fürkésztem oldalt, majd a tükörben figyeltem, feltűnik-e valamelyik csontszörny a hóvihárban. A kavargó hópelyhek majdnem annyira átlát hatatlanok voltak, mint egy homokvihar a Mojave sivatagban, de a rémek határozott, geometrikus vonalai még így is fel kellene, hogy tűnjenek.

A terepjárókon kívül semmi mozgást nem lehetett észlelni. Még az út menti fákat is annyira beborította a hó, hogy a szél ellenére sem hajladoztak az ágaik.

A jobb oldali ülésen Elvis szőkévé változott, és gumicsizmát, trapézfarmert és skótkockás pólót öltött, mint az Unokatestvéri csókokban. Ebben a filmben két szerepet is játszott: egy sötét hajú repülő fisztet és egy szőke hegylakót.

- Nem sok valódi szőke hegylakót láthat az ember az életben - mondtam -, főleg nem tökéletes fogsorral, fekete szemöldökkel és ondolált hajjal.

Elvis előretolta felső fogsorát és bandzsított, hogy hitelesebbé tegye a figurát. Felnevettem:

- Haver, te aztán megváltoztál. Régebben nem voltál képes ilyen jóízűen nevetni a saját rossz választásaidon.

Egy pillanatig eltöprengett azon, amit mondtam, aztán rám mutatott:

- Mi az? - értetlenkedtem.

Grimaszolt és bólintott.

- Úgy érted, hogy vicces vagyok?

Ismét bólintott, majd megrázta a fejét, mintha azt akarná mondani, hogy bár viccesnek tart, de most nem erre gondolt. Komoly arcot vágott, és megint rám mutatott, majd magára.

Ha arra utalt, amire gondoltam, az igazán hízelgő.

- Engem Stormy tanított meg nevetni a bolondságaimon - mondtam, és figyeltem, erre gondolt-e.

Megnézte szőke haját a visszapillantó tükörben, megrázta a fejét, és halkán nevetett.

- Ha az ember képes magán nevetni, azzal új távlatok nyílnak számára. Akkor rájössz, hogy a hibák, amiket elkövettél, megbocsáthatók. Persze másokat bántani már más eset.

Egy pillanatig elgondolkodott azon, amit mondtam, majd feltartott hüvelykujjával okét mutatott.

- Tudod mit? Aki átjut a túlvilágra, sok mindent megért, amit addig nem. Például meglátja, hány ezerszer volt bolond, hányszor hibázott életében. Éppen ezért a túlvilágiak jobban megértenek minket, mint mi egymást, és megbocsátják a bolondságainkat.

Tudta, hogy ez alatt azt értem, hogy szeretett édesanyja mosollyal üdvözlé őt a túlvilágon, és nem csalódottan vagy szégyenkezve. Könnyes volt a szeme.

- Csak gondolkodj el rajta - kértem.

Beharapta az alsó ajkát, és bólintott. Hirtelen valami mozgást éreztem a viharban.

A szívem kalimpálni kezdett, de csak Boo volt az. Szinte fölkorcsolyázott a dombon a hóesésben. Megkerültük a templomot, és a vendégház bejáratához hajtottunk, ahol a testvérek már vártak ránk.

Elvis gondosan fésült hegylakóból orvossá változott. Fehér köpenyt viselt, és egy sztetoszkóp lógott a nyakában.

- Tényleg! Volt egy filmed, amiben orvost játszottál. Mary Tyler Moore volt az egyik nővérke. Nem egy halhatatlan film, de nem volt hátborzongatóan hülyeség sem.

Jobb kezét a szíve fölé tette, és dobolni kezdett a mellkasán, gyors szívverést imitálva.

- Szeretted Mary Tyler Moore-t?

Amikor bólintott, így folytattam:

- Mindenki szerette őt. De valójában csak barátok voltak, igaz?

Bólintott, majd ismét dobolt a szíve felett. Csak barátok, de ő szerelmes volt belé.

Rodion Romanovich megállt, én meg lassan mögé kanyarodtam. Elvis a fülébe tette a sztetoszkópot, korongját a mellkasomhoz nyomta, mintha a szívverésemet hallgatná. Tekintete sokatmondó volt és szomorú. Leparkoltam.

- Haver, ne aggódj miattam! Hallod? Akármilyen is történik, rendben leszek. Tedd, amit tenned kell, és miattam ne aggódj!

Még mindig a mellkasomon tartotta a műszert.

- Áldás voltál számomra a nehéz időkben - mondtam neki -, és semmi nem okozna nagyobb örömet, mint ha én is áldás lehetnék a te számodra.

Egyik kezét a nyakamra tette, és gyengéden megmarkolta, úgy, ahogy egy testvér fejezné ki magát, ha nem találná a megfelelő szavakat. Kinyitottam az ajtót, és kiszálltam az autóból a hideg szélbe.

36. Fejezet

Most már inkább hódara esett, ami cudarul csípte az arcomat, ahogy próbáltam eljutni Rodion Romanovichhoz, aki szintén kiszállt az autóból. Járva hagyta a motort és égve a fényszórókat, ahogy én is.

- Segítenünk kell a testvéreknek a szerszámok kicipelésében. Szóljon nekik, hogy itt vagyunk. Nálam le vannak hajtva a hátsó ülések a kocsiban, visszahajtom őket, aztán megyek én is - próbáltam túlüvöltetni a szelet.

Az iskola garázsában ez a merénylőpalánta egy kissé teátrálisnak tetszett a medvebőr sapkájában és a szőrmegalléros bőrkabátjában, de itt, a viharban királynak tűnt. Mintha ő lenne a tél ura, aki egy intéssel megállíthatná a havazást, ha úgy akarná.

Nem görnyedt előre, nem szegte le a fejét, hogy védekezzen a széltől. Egyenes háttal és olyan fesztelenül lépett be a vendégházba, ahogy az ember el is várná olyan valakitől, aki valaha embereket készített elő a halálra.

Amint belépett, kinyitottam a terepjárója ajtaját, lekapcsoltam a fényszórókat, leállítottam a motort és zsebre tettem a kulcsot. Visszasiettem a sajátomhoz, hogy ugyanígy tegyek vele. Amikor követtem kedvenc oroszomat a vendégházba - aki még mindig nem sejtette, hogy nem jön velünk vissza -, tizenhat testvért találtam ott, készen a harcra.

Praktikus okokból a reverendát viharálló öltözetre cserélték. Persze nem olyasmire, mint amiket Aspen és Vail lejtőin lát az ember. Nem voltak hivalkodók, nem simultak testre, és nem díszítette őket semmiféle ríktó minta.

A szerzetesek reverendáit, az ünnepi öltözeteket és minden egyebet az apátságban négy, szabómesterséget tanult testvér varrt. Ők készítették ezeket a viharálló öltözeteket is.

Egyszerű szürkés-kék, kapucnis overallok voltak, és nylon cipővédő tartozott hozzájuk: tökéletes öltözet hólapátoláshoz és más, viharos időben teljesítendő feladathoz.

Amikor Romanovich megérkezett, a testvérek belebújtak sokszobú termomellényeikbe. Szokatlan egyenruhájukban úgy néztek ki ezek a kedves arcú emberek, mint tizenhat úrhajós, akik most tértek vissza egy nagyon kellemes bolygóról.

Viktor testvér, az egykori tengerész körbejárta a csapatát, hogy meggyőződjön róla, minden szükséges felszerelés megvan.

Kicsit beljebb megpillantottam Knuekles testvért. Összeesküvő módjára intett a fejével, és elvonultunk kissé a fogadóhelyiség egy csendesebb sarkába.

Ahogy odaadtam neki Romanovich autójának kulcsait, Knuekles így szólt:

- Mi ellen kell az erősítés, fiam? Ki ellen védekezünk? Ha az ember a harcba megy, a legkevesebb, hogy tudja, kivel kell harcolnia.

- Amolyan gonosz fickók ellen, uram. Most nincs idő, de ha az iskolába értünk, mindent el fogok mondani. Az egyetlen problémám, hogy nem tudom, a

testvéreknek hogyan magyarázzuk majd el, ugyanis elég bizarr, mondhatnám természetfeletti.

- Én hitet teszek melletted, kölyök. És ha Knuekles azt mondja, hogy egy fickó szava aranyat ér, akkor nem lesznek kételkedők.

- Most lesznek.

- Jobban teszik, ha nem lesznek.

Vonásai megkeményedtek, mint egy kőbálványé, aki nem állja a hitetleneket.

- Jobb, ha nem kételkednek benned. Mindamellet, ha nem is tudják, hogy Isten keze a fejeden van, szeretnek téged és érzik, hogy van benned valami különleges.

- És megőrülnek a palacsintámért.

- Az nem számít.

- Megtaláltam Timothy testvért - szóltam halkán.

A kőarc megtört egy kissé.

- Úgy van, ahogy gondoltuk, igaz?

- Nem pontosan úgy, uram. De igen, már Istennel van.

Keresztet vetett és elmormolt egy imát Timothy testvérért, majd így szólt:

- Most már van bizonyítékunk - hogy Tim nem Renóba ment rumot inni és rulettezni. A seriffnek tudnia kell az igazságot, és meg kell védenie a gyerekeket.

- Bárcsak megtenné, de nem fogja. Nincs meg a holttest.

- Lehet, hogy nem hallok jól? Mintha úgy értettem volna, hogy megtaláltad Tim testvér testét.

- Igen, uram. Megtaláltam a testét, de mostanra már nem sok maradhatott belőle.

A szemembe nézett, fontolgatta a szavaimat:

- Ennek semmi értelme, fiam.

- Így van. Mindent elmondok, ha odaértünk az iskolába, de ha meghallja az egész történetet, még kevesebb értelme lesz.

- És azt gondold, hogy az orosz fickó valahogy benne van a dologban?

- Nem tudom, de hogy nem könyvtáros, arra megesküdnék, és ha volt is valaha temetkezési vállalkozó, akkor sem várt az üzletre, hanem ment és szerzett magának.

- Ezt sem teljesen értem. Hogy van a vállad a tegnap este óta?

- Még mindig érzékeny kicsit, de nem vészes.

A fejem rendben van, uram. Biztosíthatom, hogy nincs agyrázkódásom.

A szerzetesek fele már kivitte szerszámaikat a kocsiba, a másik fele épp indult, amikor Saul testvér, aki nem volt a csapat tagja, azzal a hírral érkezett, hogy az apátság telefonvonalja megszakadt.

- Sokszor tönkremennek a telefonvonalak ilyen időben? - kérdeztem.

Knuckles testvér a fejét rázta.

- Talán eddig egyszer fordult elő, úgy emlékszem.

- A mobiltelefonok még mindig ott vannak - derültem föl.

- Az a gyanúm, fiam, hogy azok sincsenek.

A mobilszolgáltatás ezen a környéken még jó időben sem volt igazán megbízható. Kivettem a zsebemből a telefonomat, bekapcsoltam, és vártuk, hogy a képernyőjén megjelenjen a rossz hír. Nem vártuk hiába.

Ha a baj megérkezik, nagyon megnehezíti majd a dolgunkat, hogy nem tudunk kapcsolatot teremteni az apátság és az iskola között.

- Amikor annak idején a Tojásverőnek dolgoztam, volt egy mondásunk arra az esetre, ha túl sok szerencsétlen véletlen történt.

- Nincsenek véletlenek - idéztem.

- Ebben nem az a lényeg. Azt mondtuk: „Valamelyikünk biztosan megengedte az FBI-nak, hogy poloskát tegyen a fenekébe”.

- Nem rossz. Bárcsak az FBI lenne most a legfőbb gondunk!

- Nos, én akkor a rossz oldalon álltam. Jobb, ha megmondod az oroszoknak, hogy a visszaútra nem szól a jegye.

- Önnél vannak a kulcsok.

Egyik kezében egy szerszámosládával, másikban egy baseballütővel, az utolsó overallos testvér is átevickélt az ajtón. Az orosz nem volt a szobában.

Ahogy kiléptünk Knuckles testvérrel a hóba, Rodion Romanovich épp elhajtott az első terepjáróval, mely tele volt szerzetesekkel.

- Ó, legyenek átkozott!

- Ajjaj! Óvatosan az ilyenekkel, fiam.

- Mindkét kulcsot levette a fogasról ott a garázsban!

Romanovich a templom vonaláig hajtott, majd megállt, mintha azt várná, hogy kövessem.

- Ez így nem jó - mondtam.

- Talán ez Isten keze, csak még nem látod, hogy mi jó származik belőle.

- A megingathatatlan hit, vagy a hercegnőt megmentő egér optimizmusa beszél önből?

- A kettő nagyjából ugyanaz, fiam. Akarsz vezetni?

Odaadtam neki a kulcsokat, és válaszoltam:

- Nem. Csak némán akarok ülni, és rágódni a hülyeségemen.

37. Fejezet

A piszkosfehér égbolt úgy tűnt, kevesebb fényt ad, mint maga a hólepte, táj, mintha a nap haldokolna, és a hideg föld venné át a szerepét.

Knuckles testvér vezetett, biztos távolságból követve a fondorlatos könyvtárost. Nyolc testvér és a szerszámaik foglalták el a második, harmadik és negyedik ülésort.

Nyilván mindenki arra számította, hogy a szerzetesek néma csendben, magukban imádkozva utaznak, főleg, hogy ilyenkor kora délután a csendes elmélkedésen lett volna a sor.

De a testvérek beszédes kedvükben voltak. Aggódtak az eltűnt Timothy miatt, és megrémisztette őket a lehetőség, hogy valami idegen az iskolában tartózkodó gyerekekre tör.

Egyszerre tűntek rémültnek és izgatottnak a lehetőségtől, hogy esetleg szükség lehet rájuk, hogy megvédjék az ártatlanokat.

Alfonse testvér megkérdezte:

- Mondd, Odd, mindannyian meg fogunk halni?
- Remélem, hogy egyikünk sem fog meghalni - válaszoltam.
- Ha mindannyian meghalunk, a seriffet biztos lefokozzák.
- Nem igazán értem - szólt közbe Rupert testvér -, hogyan függne össze a mi halálunk a seriff lefokozásával.
- Biztosítalak - tréfált Alfonse testvér -, hogy nem arra akartam utalni, hogy egy tömeges haláleset megérné, ha a seriff elbukna a legközelebbi választáson.
- Quentin testvér, aki valaha egyszerű járőrként kezdte, de később gyilkossági és rablási ügyekben illetékes nyomozó lett, így szólt:
- Kik ezek a gyerekgyilkos akárkik, Odd?
- Nem tudjuk még biztosan - fordítottam hátra a fejemet. - De tudjuk, hogy valami rossz közeledik.
- Mi a bizonyíték? Nyilvánvalóan valami olyasmi, ami nem elég konkrét ahhoz, hogy meggyőzze a seriffet. Fenyegető telefonok, vagy ilyesmik.
- A telefonok süketek - tértem ki.
- Kitérsz a válasz elől, ugye? - kérdezte Quentin testvér.
- Hát mi tagadás, igen, uram.
- Nagyon rosszul csinálod.
- Pedig nagyon igyekszem.
- Tudnunk kell az ellenség nevét - mondta Quentin testvér.
- Alfonse testvér válaszolt:
- Tudjuk a nevét. A neve sokaság.
- Nem a végső ellenségét - intette le Quentin. - Legalábbis remélem. Odd, ugye nem a sátán ellen sorakoztunk fel ezekkel a baseballütőkkel?
- Ha a sátán is az, mindenesetre én nem éreztem kényszagot.
- Megint kikerülsz a választ.
- Augustine testvér a harmadik sorban megszólalt:
- Miért kellene eltitkolnod, hogy a sátán-e az vagy sem? Úgyis tudjuk, hogy nyilván nem ő maga személyesen, hanem valami hittagadó fanatikus vagy valami ilyesmi, igaz?
- Harcos ateisták - javasolta valaki a jármű hátuljában.
- Iszlám fasiszták - vélte egy újabb hang. - Irán elnöke például azt mondta: „A világ tisztább lesz, ha nem lesznek olyanok, akik szombaton tartják az istentiszteletet. És ha már mind halottak, akkor a vasárnapi tömeget is kiirtjuk.”
- Knuckles testvér megszólalt a kormány mögül:
- Nincs értelme behergelnetek magatokat ezen.
- Elmegyünk az iskolába, és Bemard atya mindent el fog nektek mondani.
- Velük van az apát? - kérdeztem meglepetten, az előttünk haladó terepjáróra mutatva.
- Knuckles vállat vont:
- Ragaszkodott hozzá. Hiába nem nyom többet egy vizes macskánál, még sincs semmi e világon, ami megrémiszthetné az atyát.
- Azért talán mégis van - mormoltam.
- Quentin testvér a második sorból egyik kezét a vállamra tette, és visszatért a fő témához. Egy gyakorlott rendőr elszántságával folytatta a „kihallgatást”.
- Egyszerűen csak azt mondom, hogy tudnunk kell az ellenség nevét. Mi nem egy kiképzett kommandós csapat vagyunk. Ha jön a támadás, és nem tudjuk,

kik az ellenfeleink, olyan idegesek leszünk, hogy a végén egymást gyepáljuk majd a baseballütőkkel.

Augustine testvér finoman megdorgálta:

- Ne becsülj le minket, Quentin testvér.
- Talán az apát megáldja az ütőket - szólalt meg Kevin testvér a harmadik sorban.
- Kétlem, hogy az apát helyesnek találná, hogy megáldjon egy baseballütőt. Még azért sem tenné, hogy megnyerjünk vele egy meccset, azért meg főleg nem, hogy jobban kupán tudjunk csapni vele valakit.
- Nagyon remélem, hogy senkit nem kell majd leütnünk - mondta Kevin testvér. - Rosszul vagyok a gondolattól.
- Majd alacsonyán hadonássz - tanácsolta Knuckles testvér. - És a térdére célozz. Ha valakinek elcsapják a térdét, az egy időre harcképtelenné válik, de mégsem okozunk vele maradandó sérülést. Többnyire nyomtalanul gyógyul.
- Mély dilemma ez - elmélkedett Kevin testvér. - Természetesen meg kell védenünk a gyerekeket, de a térdek elkaszálása akkor sem nagyon illik bele a keresztényi hitvallásba.
- Krisztus - emlékeztette Augustine testvér - ténylegesen kidobta a kufárokat a templomból.
- Ez igaz, de olyan részre nem emlékszem a Bibliából, hogy közben bármelyiknek eltörte volna a térdét.
- Talán tényleg mindannyian meghalunk - szorongott Alfonse testvér.

Quentin testvér keze még mindig a vállamon volt:

- Nem csupán egy fenyegető telefonhívás rémisztett meg téged. Talán... megtaláltad Timothyt? Igen? Elve vagy holtan?

Azt igazán nem mondhattam, hogy élve is és holtan is találtam egyszerre, és hogy hirtelen Timből valami nem Timmé változott. Ehelyett ezt válaszoltam:

- Nem, uram. Nem élve vagy holtan.

Quentin szeme összeszűkült.

- Megint nem adsz egyenes választ.
- Honnan tudja?
- Látok egy árulkodó jelet.
- Egy mit?
- Minden alkalommal, amikor ki akarod kerülni a választ, a bal szemed egy kissé megrándul.

Ahogy megfordultam, hogy cáfoljam Quentin testvér állítását a bal szememről, megláttam Boo-t, ahogy vidáman ugrál lefelé a hóban. Mögötte Elvis szökdécselt, mint egy gyerek, ám nyomot nem hagyott maga után. Kezét a feje fölé emelte és úgy integetett, mint egy elhivatott evangélista, aki a Halleluját énekli.

Boo lefordult a némileg letisztított útburkolatról, és fürgén keresztülszaladt a mezőn. Elvis ujjongva és nevetgélve a nyomában, majd eltűntek a láthatáron.

Sokszor kívánom, bárcsak sosem kaptam volna különleges képességeket. Vagy ha már kaptam, bárcsak kitörölhető lenne a szívemből a sok fájdalom, amit ennek köszönhetek. Azt szeretném, ha ez a sok természetfölötti élmény kitörlődne a memóriámból, és az lehetnék, aki e képességek nélkül valóban

vagyok. Semmi különleges, csak egy lélek a lelkek tengerében, aki a végső, fájdalom és félelem nélküli szentély felé úszik napról napra.

Egyszer-egyszer azonban előfordul, hogy úgy érzem, érdemes e terhet viselnem: ritka örömek, kifejezhetetlen szépségek és az elmét elvarázsoló csodák pillanatai, vagy amikor a világ igazabbnak tűnik, mint amilyen valójában, és bepillantást enged abba, hogy milyen is lehetett az édenkert.

Bár Boo velem maradna a hátralévő napokra, Elvis, azt hiszem, nem marad már soká. De a kép, ahogy elragadtatott vidámsággal szökdecselnek a viharban, örökre velem marad, míg élek, sőt talán azután is.

- Fiam? - szólalt meg Knuckles testvér kíváncsian.

Ráeszméltem, hogy mosolyogtam, ami nem nagyon illett a pillanathoz.

- Azt hiszem, a Király készen áll arra, hogy elhagyja ezt a világot a Lonely Street végén.

- Ez remek! - ragyogott fel Knuckles arca.

- Remek bizony - helyeseltem.

- Bizonyára jó érzés, hogy kinyitottad neki a nagy ajtót.

- Nem nyitottam ki, csak megmutattam, hol a kilincs.

- Miről beszéltek ti ketten? Nem tudom követni - érdeklődött Quentin testvér.

- Ha eljön az idő, uram, akkor követni fogja. Mindannyian követni fogjuk.

- Kit fogunk követni?

- Elvis Presley-t, testvér.

- Fogadok, hogy most is rángatózik a bal szeme - morgott Quentin testvér.

- Nem hiszem - mondtam.

Knuckles a fejét rázta.

- Tényleg nem rángatózik.

Az új apátság és az iskola közötti távolság kétharmadánál jártunk, amikor a viharból egy örvénylő csontszörnyeteg tűnt elő.

38. Fejezet

Bár Timothy testvért megölték, szerettem volna hinni, hogy a holttestéből létrejött állandóan mozgó csontmozaik, amelynek hasonmása az iskola ablakában is ijesztgetett már, csupán kísértet. Jelenés, amely félelmetes ugyan, mégis jobb, mint egy felfegyverkezett pszichopata vagy egy új ötlettel előálló amerikai szenátor.

Elvakultan optimista felem azt remélte, hogy csakúgy, mint a bolyongó halottakat és a bodachokat, ezeket a jelenségeket is csak én látom, és hogy mivel természetfeletti jelenések csupán, végül is nincs hatalmuk kárt tenni az élőkben.

E reményteljes lehetőség azonban pillanatok alatt szertefoszlott, amikor a csontszörnyeteg megjelent, és láttam Knuckles és a többi testvér reakcióját.

A folytonos mozgásban lévő Kaleidoszkopikus figura, mely olyan hosszú volt, mint két ló az orrától a farka végéig, a fehér semmiből tűnt elő, és áthaladt az első terepjáró előtt az úttesten.

Dante Pokol című művében, a pokol legmélyebb bugyrának jeges, fagyos párájába bebörtönzött sátán hatalmas szél kíséretében jelent meg a

költőnek. Maga kavarta három pár, bőrszerű szárnyával. A valaha szépséges bukott angyal átoktól, nyomortól és gonoszagtól bűzlött.

Itt is nyomor és átok áradt a csontokból, és a jelenség gonosz szándékaihoz nem fért kétség.

Egyik testvér sem egyszerű félelemmel vagy hitetlenkedéssel reagált a lény látványára. Kivétel nélkül mindannyian undorral tekintettek a csontszörnyre, olyan irtózással, mintha annak ellenére, hogy először látják, felismertek volna benne valami ősi, végső ellenséget.

Az autóban hangzavar támadt. Krisztust és Szűz Máriát emlegették, és a démon szó hangzott mindenhol. Knuckles testvérből elsőként az bukott ki: „Mamma mia!”

Rodion Romanovich megállította az autót, ahogy a fehér démon áthaladt előtte. Knuckles is fékezett, a láncba burkolt kerekek döcögni kezdtek a havon, de nem csúsztak meg, sikerült megállni.

A csontos lábak hófelhőket kavartak maguk körül, miközben a jelenség vonult tovább keresztbe az úton, mintha észre sem venne minket. A nyomok, amelyeket a hóban hagyott, semmi kétséget nem hagytak afelől, hogy valóság, amit látunk.

Biztos voltam benne, hogy a szörnyeteg csupán tettet, hogy nem érdekeli, és vissza fog térni, ezért így szóltam Knuckleshoz:

- Gyerünk! Menjünk! Be kell jutnunk a házba.

- Nem tudok addig menni, míg az el nem indul - intett az előttünk álló autó felé. - Nem lehet kikerülni.

A csontkollekció jobb felé sietett, déli irányba, egy meredek töltés felé. Az északi mező homályos fénye körbeölelte a nyughatatlan alakját.

Rodion Romanovich még mindig nyomta a féket, és a féklámpa piros fényében a hulló hópelyhek vérszínűre váltak. Bal kézre volt egy kis hely, arra talán kikerülhettük volna az orosz, de nem volt értelme kockáztatni.

- Megőrült ez? Még egyszer meg akarja nézni? Dudáljon rá! - mondtam.

Knuckles megnyomta a dudát, mire Romanovich féklámpájának fénye megremegett. A második dudaszóra az orosz elindult, de már fékezett is újra.

Észak felől ismét megjelent a szörny, ezúttal lassabban, mint az előbb, kimért lépései még baljóslatúbbá tették.

Ámulat, félelem, kíváncsiság, döbbenet: akármilyen is bénította le Romanovicht, most végre megtört a jég. A terepjáró elindult.

Ami előtt még Romanovich gyorsíthatott volna, a szörny odaért, felgyorsult, széttárta a karjait, megragadta az autót és az oldalára borította.

39. Fejezet

Az autó a jobb oldalán feküdt. Balról a még forgó kerekek hiába próbáltak megkapaszkodni a havas levegőben.

Az orosz és a nyolc szerzetes csak a csomagtartón vagy az ég felé forduló bal oldali ajtókon keresztül szabadulhattak volna, ami nem ígérkezett gyors megoldásnak.

Feltételeztem, hogy a szörny vagy feltépi az ajtót és benyúl az utasokért, vagy akkor kapja el őket, amikor megpróbálnak kimászni. Hogy azt tervezi-e

velük, amit Timothy testvérrel, azt nem tudhattam, de biztos voltam benne, hogy mindannyiukat elragadja, egytől-egyig.

Aztán mi jövünk. Talán mind a tizenharcunkat a hűtőtoronyban gyűjt össze, hogy keresztre feszítsen.

Ám a rém ahelyett, hogy buldogként haladt volna tovább, hátrébb húzódott a felborított autótól és várt, megtartva alapvető formáját, csak újabb és újabb mintákat hajtogatva magán.

Egy tapasztalt sofőr hidegvérével Knuckles testvér bekapcsolta a biztonsági övét, felemelte az acél hóékét az útról, hátramenetbe tette az autót, és tolatni kezdett.

- Nem hagyhatjuk őket cserben - néztem rá, és a mögöttem ülő testvérek hangos egyetértésükről biztosítottak.

- Nem hagyunk cserben senkit - nyugtatott meg Knuckles. - Csak reménykedem, hogy eléggé meg vannak rémülve ahhoz, hogy nyugton maradjanak.

A csontkupac az út szélén őrködött, mint egy motorizált, hátborzongató szobor, melyet sírrablók készítettek, és talán arra várt, hogy a felborított autó ajtajai kinyíljanak.

Körülbelül ötven métert tolattunk hátra, a felborult autó már alig látszott, és a havazás szinte teljesen elrejtette előlünk a támadót is.

Magam is becsatoltam a biztonsági övemet, és hallottam, hogy a mögöttem ülő szerzetesek is így tesznek. Még ha Isten is valakinek a segédpilótája, akkor is érdemes ejtőernyőt vinnie magával,

Knuckles testvér megállt. Egyik lábát a féken tartva előremenetbe kapcsolt.

A szerzeteseknek csupán a lélegzetvétele hallatszott, majd Alfonse testvér megszólalt:

- Libera nos a malo. Szabadíts meg a gonosztól!

Knuckles a gázpedálra lépett. A motor felhördült, a hóláncok ritmusosan csörögni kezdtek, mi pedig száguldottunk, azzal a szándékkal, hogy elsuhanjunk a felborított autó mellett, és elkaszáljuk a rémet.

Célpontunk az utolsó pillanatig nem vett rólunk tudomást, vagy egyszerűen csak nem félt tőlünk. Nekicsattantunk a teremtménynek, és azonnal elvesztettük lendületünk nagy részét. Dühödt hang hallatszott. A szélvédő megrepedt, betört, és üvegszilánkkal vegyes csontok zuhantak ránk.

Egy nagy adag az én ölemben kötött ki, a darabkák úgy vonaglottak, mint egy összetört rák. Úgy sikítottam, mint egy iskolás lány, aki megijedt egy szőrös póktól, és pánikszerűen lesöpörtem magamról a csontokat. Hidegnek és simának éreztem őket, az életnek semmi melege nem érződött rajtuk.

A ledobott csontok a lábamnál vergődtek, akár egy lefejezett kígyó. Bár nem volt valószínű, hogy így bántani tudnának, azért gyorsan felhúztam a lábam az ülésre, és ha lett volna, bizonyára az alsószoknyámat is szorosan magam köré tekerem.

Tíz méterrel a felborult autón túl álltunk meg, így most visszatolattunk. A kerekek alatt hangosan recsegték a csontok.

Kiszálltam az autóból és láttam, hogy a rém tekergő csontmaradványai mindent beborítanak. Némelyik darab akkora volt, mint egy porszívó, mások

kisebbség, de mind nyújtózkodtak és hajlongtak, mintha egy varázsló parancsainak engedelmeskednének.

Félrerugdostam a törmelékeket, a felborult autóhoz mentem, és felmásztam az oldalára. Odabentről a szerzetesek döbbsent arccal bámultak ki rám.

Kinyitottam az ajtót, és Rupert testvér segítségével hamarosan mindenkit kihúztunk az autóból.

Néhányukon kisebb sérülések látszottak, és mindannyian reszkettek, de más bajuk nem volt.

Közben kiderült, hogy a második autó összes kerekét kilyukasztották a csontszilánkok. A maradék száz métert gyalog kellett megtennünk.

Senkinek nem kellett mondani, hogy ha létezik egy ilyen Kaleidoszkopikus csontszörny, akkor létezhet több ilyen is. Bizonyára emiatt is volt, hogy nagyrészt némán szedelőzködtünk.

Mindenki azon igyekezett, hogy mielőbb kimenekítsük a szerszámokat az autókból.

A csontváltörmelékek reszkető zörgése lassan elhalkult, és a darabkák különböző méretű kockákká kezdtek alakulni.

Ahogy elindultunk az iskola felé, Rodion Romanovich levette a sapkáját, megállt, és egyik kesztyűbe bújtatott kezével néhány kockát a medvebőr sapkába tett.

Felnézett és látta, hogy figyelem. Egyik kezével összefogta a sapkát, mintha az egy kincsekkel teli zacskó lenne, másik kezébe egy szerszámot ládát fogott, és az iskola felé fordult.

Körülöttünk a szél mintha dühös szavakat suttogott volna valami szennyes nyelven, átkozódásra, istenkáromlásra, fenyegetőzésre való szavakat.

A borult ég szinte összeért a földdel, és a horizont eltűnését hamarosan a táj minden elemének eltűnése követte. Mintha még az a kevés fény is, ami volt, inkább sötétített, mint világított volna. Minden kontúr eltűnt szem előtt, teljes fehérség vett minket körül, csak a lábunk alatti földet érzékeltek.

Az ösztöneimnek köszönhetően még soha nem tévedtem el, de néhány testvér örökre eltűnt volna, ha nem maradunk szorosan egymás mellett. Ilyenkor elég, ha csak néhány méterrel letér valaki a keréknyomról, máris elvéti az iskolát, márpedig az bebizonyosodott, hogy nem lenne sok esélye annak, aki kint éjszakázik.

Két lépéssel azelőtt, hogy nekimentem volna a garázsajtónak, megálltam. Mikor a többiek körém gyűltek, gyorsan megszámláltam őket, hogy mind a tizenhatan megvannak-e. Tizenheten voltak. És nem az orosz számláltam köztük véletlenül.

Mikor kulcsom segítségével bejutottunk a garázsba, gondosan bezártam magunk mögött a kaput. A testvérek a földre dobták nehéz szerszámjaikat, leverték magukról a havat, és hátratolták kapucnijukat.

A tizenhetedik szerzetes az újonc Leopold testvér volt. Szeplős arca most nem tűnt annyira egészségesnek, mint általában, és szokásos ragyogó mosolya sem volt az arcán.

Leopold az orosz mellett állt, és nekem valami, talán a viselkedésük vagy a testtartásuk, egyértelműen azt sugallta, hogy ők ketten valahogy szövetségesek.

40. Fejezet

Romanovich fél térdre ereszkedett a garázspadlón, és medvebőr sapkájából a betonra öntötte a fehér kockagyűjteményt.

A nagyobb úgy három és fél, a kisebbek másfél centisek lehetnek. Olyan csiszoltak és simák voltak, hogy akár pöttyök nélküli dobókockák is lehetnek volna. Nem természeti képződménynek, sokkal inkább olyasvalaminek látszottak, amit kézzel készítettek.

Úgy tekeregtek és zörögtek egymás mellett, mintha még mindig lenne bennük élet. Talán annak emléke mozgatta őket, hogy valaha csontok voltak, talán arra voltak programozva, hogy újjáépítsék magukat, csak az erő hiányzott hozzá.

Ugráló babokra emlékeztettek engem, vagy a mexikói kutyatej magjára, mely a benne lévő lepkelárvák mozgása miatt „kel életre”.

Ahogy a testvérek összegyűltek, hogy jobban szemügyre vegyék a kockákat, az egyik nagyobb erős rázkódásba kezdett, majd négy kisebb, egyforma kockára esett szét.

Mintha példát vett volna az előbbiről, most egy kisebb kocka fordult át párszor és esett szét négy apró másolattá.

Romanovich felpillantott az önosztódó alakzatokról, és Leopold testvérré nézett:

- Sokszorozódik - mondta a fiú.

Az orosz egyetértően bólintott:

- Mi folyik ott? - kérdeztem.

Romanovich, ahelyett hogy válaszolt volna, ismét a kockákra figyelt, és szinte magának mondta:

- Hihetetlen. De hol van a hő?

Mintha megrémisztette volna ez a kérdés, Leopold testvér két lépést hátrált.

- Legalább harminc kilométerre kellene lenned innen, ha jót akarnál magadnak - mondta Romanovich Leopoldnak. - De most már kicsit késő.

- Önök ismerték egymást, még mielőtt idejöttek - állapítottam meg.

A kockák egyre gyorsabban törtek kisebb és kisebb darabokra.

A testvérek felé fordultam, remélve, hogy velem együtt követelik majd Romanovich válaszát, de az ő figyelmük nem az oroszra vagy Leopoldra irányult, hanem félig rám, félig pedig a különös tárgyakra a padlón.

Alfonse testvér törte meg a csendet:

- Odd, amikor az autóban ültünk, és ez a valami előbukkant a hóból, te voltál az egyetlen, aki nem döbbent meg.

- Én is megdöbbentem.

- Rángatózik a szemed - mutatott rám vádlón

Quentin testvér, miközben úgy ráncolta a homlokát, mintha a gyilkossági osztályon vallatna egy gyanúsítottat.

A kockák folytatták az osztódást, és drámai ütemben sokasodtak. Ha logikusan gondolkodunk, a közös súlyuk ugyanannyi kellett volna, hogy maradjon. Ha fölszeletelsz egy almát, a szeletek ugyanannyit fognak nyomni együtt, mint az egész gyümölcs nyomott egyben. De itt mintha eltűnt volna a tömeg.

Ez azt sugallta, hogy a szörny végül is természetfeletti volt, mely jól látható, mégis kevés fizikai valósággal bíró anyagban testesült meg. De sajnos sok probléma volt ezzel a teóriával. Először is Timothy testvér halott, és nyilvánvalóan nem egy kísértet ölte meg. A terepjárót sem ilyesmi borította fel.

Leopold testvér halottsápadt arcát nézve, melyről minden mosoly és kisiús derű eltűnt, látható volt, hogy ő valami sokkal szörnyűbb magyarázatra számít egy kísértetnél.

Közben a padlón olyan aprók lettek a kockák, mint a só szemek, majd a beton üres lett, mintha az orosz soha nem is öntött volna semmit ki a sapkájából...

Leopold testvér megkönnyebbülten felsóhajtott.

Romanovich felállt, és mesterien rám irányította a figyelmet maga helyett, s megerősítette a testvérek abbéli hitét, hogy én többet tudok a történetekről, mint ők.

- Mr. Thomas, mi volt ez az előbb odakint?

Az összes testvér engem nézett, és rájöttem, hogy mindenhová illő kulcsommal és rejtélyes viselkedésemmel, sokkal misztikusabb figura vagyok számukra, mint mondjuk az orosz.

- Nem tudom, mi volt az - sóhajtottam. - Bárcsak tudnám!

- Most nem rángatózott a szemed. Megtanultad uralni, vagy most tényleg nem beszélsz mellé? - kérdezte Quentin testvér.

Mielőtt válaszolni tudtam volna, Bemard apát szólalt meg:

- Odd, szeretném, ha mesélnél a testvéreknek a különleges képességeidről.

Miközben a szerzetesek arca felragyogott a kíváncsiságtól, én így szóltam:
- Csupán feleennyi ember van az egész világon, akik tudják a titkomat, uram. Nem szeretném közhírré tenni.

- Utasításom szerint - mondta az apát -, titkod felfedését gyónásnak fogják tekinteni. És mint a gyóntatóid, szent titokként kezelik majd, amit itt elmondasz.

- Nem mindenki szerzetes itt - válaszoltam Romanovichra célozva.

- Nem megyek el - mondta az orosz, miközben a fejére tette a sapkát, mintegy hangsúlyt adva a kijelentésének.

Tudtam, hogy úgyis ragaszkodni fog ahhoz, hogy hallja, amit a többieknek mondok, de azért megkérdeztem:

- Nem kell még néhány mérgezett süteményt feldíszítenie?

- Nem, Mr. Thomas, már végeztem minddel.

Miután még egyszer végignéztem a szerzetesek kíváncsi arcán, így szóltam:

- Látom a kóborló halottakat.

- Ez a fickó - mondta Knuckles - lehet, hogy kikerül néhány kérdést, amikor muszáj, de nem tud jobban hazudni, mint egy kétéves.

- Köszönöm - mondtam.

- Előző életemben, úgy értem, mielőtt Isten magához hívott - folytatta Knuckles -, hazugságok mocskos tengerében éltem, és ugyanolyan jól úsztam benne, mint a többi szélhámos. Odd nem olyan, mint ők, nem olyan, mint én voltam valaha. Igazság szerint senkihez sem hasonlít, akit eddig ismertem.

Ez után a kedves és szívmengető bevezető után elmondtam a történetemet olyan tömören, ahogy csak lehetett, még azt is, hogy évekig Pico Mundo rendőre mellett dolgoztam, aki hitet tett mellettem Bernard apátnak.

A szerzetesek feszült figyelemmel hallgattak, és nem mutatták kétkedés jelét. Bár szellemek és bodachok nem szerepeltek vallási tanaikban, olyan emberek voltak, akik teljes meggyőződéssel hittek az Isten által teremtett univerzumban és annak szent működésében. Megrendítette őket, hogy Constantine testvér, gyilkosság áldozata lett. Az arctalan Halál megjelenésének előadásától azonban nem ijedtek meg igazán, inkább kíváncsivá tette őket. Mindannyian egyetértettek abban, hogy egy hagyományos ördögűzés valószínűleg hatásos lenne a toronybéli fantom ellen, de a csontvázszörny ellen, aki képes volt felborítani egy terepjárót, nem érne sokat.

Nem tudtam, hogy Leopold testvér és Rodion Romanovich hittek-e nekem, de nem tartoztam nekik magyarázattal vagy számadással.

Így szóltam Leopoldhoz:

- Én nem hiszem, hogy az ördögűzés bármelyik esetben működne. Mit gondolsz?

Az újonc a padló felé fordította a tekintetét, oda, ahol nemrég még a kockák nyüzsögtek, és idegesen megnyalta a száját.

Az orosz kisegítette:

- Mr. Thomas, én készséggel elhiszem, hogy ön a mi világunk és a túlvilág közötti határon él, és hogy látja, amit mi nem látunk. És hogy ezúttal olyan jelenéseket látott, amelyeket azelőtt még soha.

- Ön sem ismerte őket azelőtt? - kérdeztem.

- Én egy egyszerű könyvtáros vagyok, Mr. Thomas, nincs hatodik érzékem. De hívó ember vagyok, ha elhiszi nekem, ha nem. És most, hogy hallottam a történetét, ugyanannyira aggódom a gyerekekért, mint ön. Mennyi időnk van még? Mikor történik meg az a valami, akármi is az?

A fejemet ráztam.

- Csupán hét bodachot láttam ma reggel. Ha a veszély már a közvetlen közelben lenne, többen volnának.

- Ez ma reggel volt. Nem gondolja, hogy újra meg kellene néznünk, így délután fél kettő körül?

- Hozzátok a szerszámaitokat és a... fegyvereiteket - utasította Bernard apát a többieket.

A hó közben leolvadt a csizmámról. Jól letöröltem a garázs és az iskola alagsora közötti átjárónál a lábtörlőbe, miközben a többiek, ahogy kell, levették a csizmáikat, és ott hagyták.

Ebéd után a legtöbb gyerek a rehabilitációs vagy a játszószobában volt, mindkettőbe benéztünk Bernard apáttal, néhány testvérral és Romanovichcsal.

A helyiségben fekete árnyak kerengtek, reszketve a várakozástól, mikor láthatják már, amint ezek az ártatlan gyerekek a kintől és félelemtől elgyötörten segítségért kiabálnak majd. Hetvenkét bodachot számoltam meg, és tudtam, hogy még a folyosón és a második emeleten is lenniük kell.

- Hamarosan - mondtam az apátnak. - Hamarosan itt lesz.

41. Fejezet

A tizenhat harcos szerzetes és a novícius azon dolgoztak, hogy megerősítsék a két lépcsőházat, amely az iskola második emeletére vezetett. Angela nővér is jelen volt, aki korábban biztosította őket, hogy ha bármire szükségük van, szóljanak, ő és nővérei mindenben segíteni fogják őket.

Ahogy az északnyugati nővérpult felé tartottam, mellém lépett:

- Hallom, hogy valami történt ide úton.
- Igen, asszonyom. Történt. Nincs most időm belemenni a részletekbe, pedig nyilván az autó biztosítója is szeretné majd tudni.
- Vannak nálunk bodachok?

Benéztem a szobákba, amelyek mellett épp elhaladtunk.

- Csak úgy nyüzsögnek.

Rodion Romanovich a nyomunkban volt, azzal a tekintélyt parancsoló légkörrel maga körül, amelyet bizonyára a könyvtárban is remekül hasznosított. Egy szigorú pillantásától helyére kerülnek a könyvek, és egy éles sziszegésétől elhallgatnak a hangoskodó olvasók.

- Mr. Romanovich mit segít?- kérdezte Angela nővér.
- Nem segít, asszonyom.
- Akkor mit csinál?
- Bizonyára valami rosszban sántikál.
- Kidobjam? - kérdezte.

Magam előtt láttam, amint a zárdafőnöknő, mint egy keleti harcos, hátracsavarja az orosz kezét, lelökdösi a konyhába, és egy hokedlire ülteti a sarokba.

- Valójában jobban szeretem, ha inkább körülöttem lődörög, mint hogy azon kelljen aggódnom, hogy hol van, és mit csinál.

Még mindig Miriam nővér állt a pult mögött.

- Drágám, a maga körül vevő misztikum kezd olyan vastaggá válni, hogy ön lassan már nem is látszik.

- Asszonyom, szükségem van a segítségére. Ismeri Justine-t a harminckettes szobából?

- Kedvesem, én nemcsak hogy ismerem az összes gyermeket itt, de úgy szeretem őket, mintha a sajátjaim volnának.

- Amikor négyéves volt, az apja megpróbálta a kádba fojtani, de nem sikerült neki. A kislány anyját viszont sikerült megölnie. Jól mondom?

Miriam nővér szeme összeszűkült.

- Nem is akarok belegondolni, hol rohadhat épp a lelke.

A főnöknőre pillantott, és némi büntudattal a hangjában így folytatta:

- Igazából elég gyakran gondolok erre, és mi tagadás, kicsit élvezem.

- Azt kellene tudnom, elképzelhető-e, hogy Justine néhány percig úgymond halott volt, mielőtt a mentősök kiértek és újraélesztették.

- Igen, Oddie - mondta Angela nővér. - Ellen- őrizhetjük az aktáját, de azt hiszem, így volt.

A hosszú oxigénhiánytól agykárosodást szenvedett, és ha jól emlékszem, amikor a rendőrség és a mentők betörték a házba, valóban nem mutatott semmilyen életjelet.

Ezért szolgálhatott a kislány összekötő hídként a mi világunk és a túlvilág között: volt már egyszer odaát, még ha rövid ideig is, de visszarángatták az emberek, akiket a puszta jó szándék vezérelt. Stormy azért tudott kapcsolatba lépni velem Justine-on keresztül, mert a kislány inkább a túlvilághoz tartozott, mint ide.

- Vannak más gyerekek is, akik oxigénhiánytól szenvedtek agykárosodást?

- Néhány - mondta Miriam nővér.

- Van köztük olyan, aki éberebb, mint Justine? Nem, nem is ez a fontos. Tud valamelyikük beszélni?

Rodion Romanovich is mellénk lépett a pulthoz, és olyan átható tekintettel nézett rám, mint egy temetkezési vállalkozó, aki tudja, hogy hamarosan az én testemet fogja balzsamozni.

- Igen - gondolkodott Angela nővér. - Legalább kettő.

- Három - helyesbített Miriam.

- Hármuk közül volt bármelyik a klinikai halál állapotában?

Miriam nővér homlokát ráncolva nézett a zárdafőnöknőre.

- Ön szerint?

- Meg kell nézmem a kartotékokat - mondta Angela nővér fejét csóválva.

- Mennyi időbe telne átnéznie őket, asszonyom?

- Fél óra? Negyven perc?

- Megtenné, hogy átnézi őket, nővér, amilyen gyorsan csak lehet? Szükségem lenne egy gyerekre, aki volt már halott, de tud beszélni.

Hármuk közül csak Miriam nővér nem tudott a hatodik érzékemről, és most csodálkozva bámult rám.

- Drágám, maga kezd teljesen megbolondulni!

- Mindig is bolond voltam, asszonyom.

42. Fejezet

A 14-es szobában Jacob épp befejezte a legújabb portrét édesanyjáról, és befújta fixálóval. Aztán gondosan kihegyezte számtalan ceruzáját, hiszen újabb üres papír várta a rajztáblán.

Az asztalon ott volt még ebédről a tálca, rajta a szennyes edény.

Bodach nem volt a közelben, csak az a sötét szellem, aki Rodion Romanovichnak hívta magát álldogált a nyitott ajtóban. Kabátja a karján, sapkája még mindig a fején. Megtiltottam neki, hogy bejöjjön a szobába, mert robusztus külseje megrémisztethetné a félénk, fiatal művészt.

Ha az orosz mégis belépne, lerántanám a fejről a sapkát, ráülnék, és megfenyegetném, hogy bebüdösítem, ha nem megy azonnal ki. Kegyetlen tudok lenni.

Leültem az asztalhoz, Jacobbal szembe.

- Én vagyok az megint. Odd Thomas.

Nagy volt a csend, akár előző találkozásunk vége felé.

- Ez a kép is nagyon jól sikerült édesanyádról. Sőt talán ez az egyik legjobb. Reméltem, hogy hamarosan beszédesebb hangulatba kerül, de ennek egyelőre nem volt jele.

- Bizonyára nagyon büszke lett volna a tehetségedre.

Jacob végzett az utolsó ceruza kihegyezésével, és most készenlétben tartotta az üres papírlap felett.

- Mióta utoljára itt jártam - kínlódtam tovább -, ettem egy remek húsos szendvicset...

Úgy látszott, eldöntötte, hogy mi legyen a következő rajz, mert látszott, hogy koncentrál, és kidugta vastag nyelvét.

- ... aztán az a csúnya fickó majdnem kilógatott a harangtoronyból. Az alagúton keresztül pedig egy nagy, ronda, ijesztő dolog üldözött, és egy havas kalandban is részem volt Elvis Presley-vel.

Halvány vonalakat kezdett húzni a papírra, valaminek a vázlatát, amit így fejfelé nem ismertem fel rögtön.

Romanovich türelmetlenül sóhajtott az ajtóban.

Anélkül, hogy ránéztem volna, így szóltam:

- Sajnálom. Tudom, hogy az én kérdezős technikám nem olyan hatékony, mint egy könyvtárosé.

Tovább beszéltem Jacobnak:

- Miriam nővér azt mondja, hogy tizenhárom éves korodban vesztetted el az édesanyádat, több mint tizenkét évvel ezelőtt.

Egy úszó hajót rajzolt.

- Én nem tudtam elveszíteni az anyámat, mert tulajdonképpen soha nem is volt. De elvesztettem a lányt, akit szerettem, és aki mindennél fontosabb volt nekem.

Néhány vonallal felskiccelte a lágyan hullámzó tengert.

- Gyönyörű lány volt, és csodaszép volt a lelke is. Kedves volt, édes, határozott és okos. Sokkal okosabb, mint én. És vicces.

Jacob megállt egy kicsit, hogy szemügyre vegye, amit eddig rajzolt.

- Nem volt könnyű élete, de annyi bátorság volt benne, mint egy hadseregnyi férfiban.

Visszahúzta a nyelvét, és beharapta az alsó ajkát.

- Soha nem szeretkeztünk. Egy rossz dolog miatt, ami kislánykorában történt vele. Várni akart, amíg összeházasodunk.

Jacob közben egyre élet hűbbé varázsolta a hajót.

- Néha úgy gondoltam, hogy már nem tudok tovább várni, de aztán mindig tudtam. Annyi minden mást adott nekem, ezer lány sem adhatott volna többet. Csupán annyit kért, hogy tisztelettel szeressem, ez nagyon fontos volt neki, és én ezt könnyedén teljesíteni tudtam. Igazából nem tudom, mit látott bennem.

A ceruza halkán sustorgott a papíron.

- Négy golyót kapott. A hasába és a mellkasába. Ez a drága lány, aki soha senkit nem bántott.

Jacobon látszott, hogy a mozgó ceruza, az alkotás megnyugvást hoz számára.

- Megölttem azt az embert, aki végzett velem, Jacob. Ha két perccel előbb érek oda, talán megelőzhetem, hogy lelője a szerelmemet.

A ceruza megállt egy pillanatra, majd továbbfutott.

- Az a végzetünk, hogy örökre együtt legyünk, a barátnőm és én. Volt egy jóskártyánk, ami ezt ígérte nekünk. És együtt is leszünk... örökké. Itt ez csupán... szünet az első és a második felvonás között.

Jacob talán Istenben bíz, hogy az majd vezeti a kezét és megmutatja neki a hajót és a pontos helyét az óceánon, ahol a harang szól.

- Az ő hamvait nem szórták a tengerbe. Odaadták nekem egy urnában. Most egy barátom vigyáz rá.

A ceruza sístergése közepette Jacob ezt motyogta:

- Tudott énekelni.

- Ha a hangja ugyanolyan szép volt, mint az arca, akkor csodásan énekelhetett. Mit énekelt?

- Nagyon szépet. Csak nekem. Amikor eljött az este.

- Altatódalt?

- Amikor felébredtem, és még nem múlt el a sötétség, és minden olyan nagynak tűnt. Akkor énekelt, és a sötétség összement.

Ez a legtöbb, amit tehetünk egymásért: kisebbé tehetjük a sötétséget.

- Jacob, korábban meséltél nekem valakiről, akit úgy hívtak: „Sohasemvölt”.

- Ő a Sohasemvölt, és nem törődünk vele.

- Azt mondtad, eljött meglátogatni téged, és te tele voltál feketeséggel.

- Jacob tele volt sötétséggel, és a Sohasemvölt azt mondta: „Hagyjuk meghalni!”

- Az jutott eszembe, hogy az, hogy tele voltál sötétséggel, azt jelenti, beteg voltál. Nagyon beteg. A férfi, aki azt mondta, hogy hagyjanak téged meghalni, orvos volt?

- A Sohasemvölt volt az. És nem törődünk vele.

Néztem a kecses vonalakat, amelyek egy rövid, tömzsi kar és öt tömpe ujj által vezetett egyszerű ceruza nyomán születtek a papíron.

- Jacob! Emlékszel a Sohasemvölt arcára?

- Régen volt - mondta, és megrázta a fejét. - Régen volt.

Az ajtóban Romanovich egyik ujjával megkocogtatta a karórója üveglapját és felhúzta a szemöldökét.

Lehet, hogy kevés időnk maradt, de nem volt jobb ötletem, mint hogy itt töltssem el, ahová a halált megjárta Justine vezetett el.

A megérzésem hirtelen egy kérdést vetett fel bennem, amiről úgy éreztem, különös jelentőséggel bír.

- Jacob, te tudod a nevemet, a teljes nevemet.

- Odd Thomas.

- Igen. A vezetéknévem Thomas. Te tudod a vezetéknévedet?

- Az ő neve.

- Igen. Az édesanyád vezetéknéve is ugyanaz.

- Jennifer.

- Az a keresztnéve. Mint neked a Jacob.

A ceruza megállt a kezében, mintha az anyja emléke olyan élénken jelent volna meg, hogy nem is tudna tőle mást csinálni.

- Jenny. Jenny Calvino.

- Tehát te Jacob Calvino vagy.

- Jacob Calvino - helyeselt.

A megérezésem azt súgta, hogy ennek jelentősége lesz, bár per pillanat nekem semmit nem jelentett.

A ceruza továbbindult és a hajó, formát öltött, a lélekvesztőét, melyről Jenny Calvino hamvait szétszórták.

Mint előző látogatásom alkalmával, most is feküdt egy rajztömb az asztalon. Ahogy azon agyaltam, milyen kérdések segíthetnének beszédre bírni Jacobot, mindinkább a rajztömb vont a magára a figyelmemet.

Nem nézhettem meg engedély nélkül, az durva behatolás lett volna Jacob magánszférájába, amitől, csak megsértődhetne és visszahúzódhatna a csigaházába.

Másfelől ha kérnék rá engedélyt, de nem kapnék, akkor sosem tudnám meg, mi van benne.

Pedig ezúttal úgy gondoltam, nem csalhat a megérezésem. A tömb szinte világított, mintha a legélőbb tárgy volna a szobában.

Magam elé csúsztattam. Jacob vagy nem vette észre a műveletet vagy nem érdekelte.

Amikor felhajtottam a borítót, az első rajzon ennek a szobának az egyik ablakát találtam. Az üveghez nyomódva ott volt a tökéletes részletességgel ábrázolt Kaleidoszkopikus csontfigura.

Romanovich látta, hogy valami rémisztőt találtam, ezért tett egy lépést befelé a szobába.

Kezemmel megálljt parancsoltam neki, de feltartottam a rajzot, hogy ő is láthassa.

Lapoztam, és újabb rajzot találtam a szörnyről, ezen más mintát alkottak a csontok, mint az elsőt.

Nem tűnt valószínűnek, hogy a csontváz olyan hosszan tapadt az ablakhoz, hogy Jacobnak lett volna ideje lerajzolni. Ezek szerint jó memóriája van a fiúnak.

A harmadik rajz egy csuklyás figurát ábrázolt, akinek nyakában emberi fogakból és csontokból fűzött nyaklánc lógott: a Halál volt, ahogy a harangtoronyban láttam, sápadt kezekkel és arctalanul.

Épp megmutatni készültem a rajzot Romanovichnak, amikor három bodach osont be a szobába, én pedig gyorsan lefordítottam a táblát.

43. Fejezet

A három baljóslatú alak úgy gyűlt Jacob köré, mintha én ott sem lennék. A kezükön nem voltak ujjak, arcuk és más részeik is elnagyoltak.

Ahogy Jacob tovább dolgozott, a bodachok cirógatni kezdték az arcát. Izgatottságtól reszketve követték vastag nyakának, széles vállának vonalát.

A bodachok nem tudnak közvetlen hatással lenni az e világi dolgokra. Ha egyszerre százan rohannának keresztül a szobán, akkor sem hallanánk semmit, és a szél sem rezdülne.

Úgy tűnt, felvillanyozza őket Jacob kisugárzása, életereje vagy még inkább az a reményük, hogy hamarosan elveszik azt tőle. Mikor végül megtörténik a katasztrófa, mely idevonzotta őket, teljes ekstázisban fognak vonaglani.

Sokat gondolkodtam, mik is ők valójában. Még az is eszembe jutott, vajon nem időutazók-e, akik egy ilyen virtuális testben térnek vissza a múltba.

Ha a jelenlegi barbár világunk még tovább halad a brutalitás útján, leszármazottaink talán már annyira kegyetlenek és perverzek lesznek, hogy képesek lesznek csak azért átutazni az időn, hogy láthassanak minket szenvedni, hogy lássák azt a szennyet, amelyből az ő beteg civilizációjuk kifejlődött.

Hiszen már a ma emberét is csak a véres címlapok, katasztrófákról beszámoló híradások és a gyilkossági történetek izgatják föl. A bodachok hátborzongató megjelenése, ez a virtuális test talán a jövő emberének torz, elcsökevényesedett lelkét tükrözi.

A három bodach egyike négykézláb körbejárta a szobát, majd az ágyra ugrott, és mintha az ágyneműt szagolgatta volna.

Mintha csupán füst volna, amelyet egy apró szellő, mozgásba lendít, egy másik bodach átsiklott a fürdőszoba ajtaja alatti résen. Nem tudom, mit csinált odabent, de biztosra veszem, hogy nem vécéznie kellett.

Ők nem tudnak keresztül menni a falon vagy egy csukott ajtón, ahogy a halottak kóborló lelkei. Nekik kell egy rés, repedés, egy kulcslyuk. Bár a gravitáció nincs hatással rájuk, a bodachok nem repülnek. Inkább másznak, vagy könnyedén ugranak, de soha nem siklanak a levegőben, ahogy a filmbéli szellemek. Láttam már őket hatalmas csapatban száguldani, oly gyorsan, mint a párducok, de a körülöttük lévő akadályokat bizony le kellett küzdeniük.

Úgy tűnik, a mi világunk néhány szabálya őket is köti.

Romanovich megszólalt az ajtóból:

- Valami baj van?

Megráztam a fejem, és óvatosan csendre intettem.

Bár titokban a bodachokat néztem, úgy tettem, mintha Jacobot figyelném, ahogy a tengeren ringó hajót rajzolja.

Egész életemben egyetlen emberrel találkoztam eddig, aki rajtam kívül látta a bodachokat, egy hatéves angol kislíúval. Néhány pillanattal azután, hogy először beszélt ezekről a sötét jelenségekről, elütötte őt egy száguldó teherautó.

A Pico Mundó-i rendőrség szerint a teherautó sofőrjének infarktusa volt és nekidőlt a kormánynak. Igen, persze. Ahogy a nap is merő véletlenségből kel fel minden nap.

Miután a bodachok elhagyták a 14-es szobát, így szóltam Romanovichhoz:

- Néhány percig nem voltunk egyedül.

Visszatértem a rajtömb harmadik lapjára, az emberi fogakkal díszített arctalan Halál képéhez, aztán megállapítottam, hogy a következő lapok már üresek.

Mikor a tömböt Jacob felé fordítottam, majd letettem a keze mellé, rá sem pillantott. Csak a munkájára koncentrált.

- Hol láttad ezt az alakot, Jacob?

Nem válaszolt, és csak remélni mertem, hogy nem süllyedt vissza teljesen a saját világába.

- Jake, én is láttam ezt a valamit. Éppen ma. A harangtorony tetején.

Ceruzát váltott, és így válaszolt:

- Idejön.

- Ebbe a szobába, Jake? Mikor jött ide?

- Sokszor jön.

- És mit csinál itt?

- Jacobot nézi.

- Csak néz téged?

A tenger szinte folyt a ceruzából. Sötétnek és baljóslatúnak látszott.

- Miért néz téged? - kérdeztem.

- Tudod te azt.

- Gondolod?

- Azt akarja, hogy meghaljak.

- Korábban azt mondtad, hogy a Sohasemvölt akarja, hogy meghalj.

- Ő a Sohasemvölt, és mi nem törődünk vele.

- Ez a rajz, ez a kapucnis figura, ő a Sohasemvölt?

- Nem félek tőle.

- Ő jött meglátogatni téged, amikor beteg voltál, amikor tele voltál a feketeséggel?

- A Sohasemvölt azt mondta, „Hagyjátok meghalni!”, de Ő nem engedte, hogy Jacob meghaljon.

Jacob vagy látja a szellemeket, mint én, vagy ez a halálalak ugyanúgy nem szellem, mint a sétáló csontkollekció.

- Édesanyád látta a Sohasemvöltöt? - faggattam tovább.

- Ő szólt, hogy jöjjön, és ő azonnal jött is.

- Hol voltál, amikor jött?

- Ahol mindenki fehér ruhában volt és nyikorgott a cipője, és tűt használtak az orvosság beadásához.

- Szóval kórházban voltál, és a Sohasemvölt odajött. És ebben a fekete kapucnis köpenyben volt, meg ezt az emberi fogakból fűzött nyakláncot viselte?

- Nem. Akkor régen nem. Csak most.

- És akkor arca is volt, igaz?

Jacob megint a rajzra figyelt.

- Jacob! Régen volt arca?

- Volt arca és keze is, és anyám azt kérdezte: „Mi a baj?”, és a Sohasemvölt elmondta, és erre anyám jajgatott, hogy „Ó Istenem, ó Istenem, félsz hozzáérni!” mire ő: „Egy lyukas garast nem adnék érte”.

Jacob felemelte a ceruzát, mert remegni kezdett a keze.

A hangja tele volt érzellemmel, enyhe beszédhibája felerősödött.

Féltem, hogy ha túl erőszakosan faggatom, ismét magába zárkózik, ezért hagytam neki időt, hogy megnyugodjon.

Amikor már nem remegett a keze, ismét nekiállt rajzolni.

- Rengeteget segítesz nekem, Jake. Igazi barátom vagy, és tudom, hogy ez számodra nehéz, úgyhogy szívből köszönöm.

Lopva rám pillantott.

- Jake, megtennéd, hogy rajzolsz valamit csak nekem? Lerajzolnád nekem a Sohasemvolt arcát, ahogy annak idején kinézett?

- Nem tudom - mondta.

- Biztos vagyok benne, hogy olyan a memóriád, mint egy fényképezőgép. Mindenre emlékszel, amit valaha láttál, még ha olyan régen is volt, mint az óceán és a harangok. Mint az édesanyád arca. Igazam van, Jake? Ugye, hogy úgy emlékszel mindenre még nagyon régről is, mintha néhány órával ezelőtt láttad volna?

- Fáj - csak ennyit mondott.

- Mi fáj?

- Az egész. Olyan tiszta.

- Tudom, hogy így van. Az én kedvesem tizenhat hónapja halt meg, de napról napra tisztábban látom az arcát.

Jacob várt és tovább rajzolt.

- Tudod, hogy hány évesen voltál a kórházban?

- Hét. Hétéves voltam.

- Szóval lerajzolnád nekem a Sohasemvolt arcát abból az időből, amikor kórházban voltál hétévesen?

- Nem tudom. A szemem viccesen működött akkor. Mint az eső áztatta ablak, amin keresztül alig látszik valami.

- Homályosan láttál?

- Homályosan.

- Biztos a betegségtől.

Visszalapoztam egyet a tömbben a második rajzhoz, az ablak előtt ábrázolt Kaleidoszkopikus csontfigurához.

- Milyen gyakran láttad ezt a valamit, Jake?

- Nem csak egy valami. Különbözőek.

- Milyen gyakran voltak az ablakodnál?

- Háromszor.

- Csak háromszor? Mikor?

- Tegnap kétszer. Aztán mikor felébredtem.

- Amikor ma reggel felébredtél?

- Igen.

- Én is láttam őket - mondtam neki. - De nem tudom kitalálni, mik lehetnek. Szerinted mik ezek?

- A Sohasemvolt kutyái - vágta rá habozás nélkül. - Nem félek tőlük.

- Kutyák? Én nem láttam kutyákat.

- Nem kutyák, de olyanok, mint a kutyák - magyarázta. - Mint az igazi vad kutyák, akiket megtanít ölni, és elküldi őket, és azok ölnek.

- Harci kutyák - töprengtem.

- Nem félek tőlük és nem is fogok.

- Te egy nagyon bátor fiatalember vagy, Jacob

Calvino.

- Anyám azt mondta... ő azt mondta, hogy ne félj, mert nem azért születünk, hogy állandóan féljünk. Azért születünk, hogy boldogok legyünk. A csecsemők mindenben nevetnek. Arra születünk, hogy boldogok legyünk és jobbá tegyük a világot.

- Bárcsak ismertem volna az édesanyádat!

- Azt mondta mindenkin... akár gazdag, akár szegény, akár valami nagy ember vagy egy senki, akkor is mindenkin áldás van.

Béke és nyugalom áradt szét a fiú meggyötört vonásain, ahogy kimondta az áldás szót.

- Tudod, hogy mit jelent az, hogy áldás? - kérdezte tőlem.

- Igen.

- Az áldást Istentől kapod, és arra használod, hogy jobbá tedd a világot. Vagy nem arra, ez a te választásod.

- Mint a művészeted - mosolyogtam. - A csodás rajzaid.

- Vagy mint a palacsintáid - tette hozzá.

- Á, szóval tudod, hogy én sütöm a palacsintát?

- Azok a palacsinták igazi áldások.

- Köszönöm, Jake. Ez igazán kedves tőled.

Becsuktam az írókönyvöt, és felálltam.

- Most mennem kell, de szeretnék majd még visszajönni, ha nem bánod.

- Rendben.

- Minden rendben?

- Minden - nyugtatott meg.

Odamentem hozzá, és egyik kezemet a vállára tettem, miközben az ő szemszögéből tanulmányoztam a rajzát. Tökéletesen vissza tudta adni a valóságot.

Az ablakban, bár a téli alkony még néhány órával odébb volt, a fény nagy részét elfojtotta a hóvihár. Tulajdonképpen szürkület volt.

Jacob korábban figyelmeztetett, hogy a sötétség a sötétséggel jön el. És én azt feltételeztem, hogy ez az álszürkület is elég lesz neki.

44. Fejezet

Kiléptem a 14-es szobából, Rodion Romanovich ott várt az ajtó előtt:

- Mr. Thomas, meg kell, hogy mondjam, hogy én nem így faggattam volna ki ezt a fiatalembert.

- Bizonyára, de az apácák nevelési elvei tiltják a vonalzóval adott körmöst.

- Nos, az apácáknak sincs mindenben igaza, mindazonáltal nem erre akartam célozni, hanem arra, hogy maga nagyon jól csinálta. Le vagyok nyűgözve.

- Köszönöm, de még nem vagyunk a végén. Még nála van a kulcs. Azért is küldtek hozzá.

- Ki küldte?

- Egy halott, aki Justine-on keresztül próbált meg segíteni nekem.

- A fojtogatott kislányon keresztül, akit korábban említett? Aki meghalt, aztán újraélesztették?

- Igen, uram.

- Igazam volt önnel kapcsolatban - mondta Romanovich. - Összetett, bonyolult, szinte már zavaros.

- De ártalmatlan - nyugtattam meg.

Angela nővér jött oda hozzánk, nem is sejtve, hogy egy csapat szétrebbenő bodach között haladt el.

Beszélni kezdett, de én csendre intettem. Kék szeme összeszűkült, mert bár értette, miért teszem, nem volt hozzászokva, hogy csendre intsek.

Amikor a rosszindulatú szellemek eltűntek a különböző szobákban, így szóltam:

- Asszonyom, remélem, tud nekem segíteni. Mit tud Jacob apjáról?

- Az apjáról? Semmit.

- Azt hittem, mindegyik gyerekről vannak adatai.

- Vannak. De Jacob anyja soha nem volt házas.

- Valóban, ezt Miriam nővér is említette. Szóval a Jenny Calvino a lánykori neve.

- Igen. Mielőtt meghalt rákban, elhelyezte Jacobot egy másik templom által működtetett otthonban.

- Tizenkét évvel ezelőtt.

- Igen. Nem volt családja, akik magukhoz vehették volna, és a nyomtatványra, ahová az apa nevét kellett volna írni, sajnálatos módon azt írta, hogy ismeretlen.

- Soha nem találkoztam a hölgygel, de abból a kevésből, amit tudok róla, nem feltételezném, hogy olyan könnyűvérű lett volna, hogy ne tudja, ki a gyereke apja.

- Ki tudja.

- Valamit megtudtam Jacobtól. Nagyon beteg volt hétéves korában, ugye?

Angela nővér bólintott.

- Szerepel a kórtörténetében. Nem vagyok benne biztos, de szerintem... valami vérmérgezés vagy hasonló. Majdnem meghalt.

- Azok alapján, amiket Jacob mondott, azt hiszem, hogy Jenny odahívta Jacob apját a kórházba. Nem volt egy szeretetteljes és vidám családgyesülés. De ez a név; talán ez lenne a kulcs mindenhez.

- Jacob nem tudja a nevét?

- Nem hiszem, hogy az anyja valaha elárulta volna neki. Viszont azt hiszem, hogy Mr. Romanovich tudja.

Angela nővér meglepetten fordult az orosz felé:

- Valóban tudja, Mr. Romanovich?

- Ha tudja is - közöltem -, nem fogja elárulni.

A nővér a homlokát ráncolta.

- Miért nem árulja el, Mr. Romanovich?

- Mert - magyaráztam - nem az a fecsegő fajta. Pont az ellenkezője.

- De Mr. Romanovich - mondta Angela nővér - bizonyára rengeteg információt szolgáltat könyvtárosként.

- De nem könyvtáros - mondtam. - Azt állítja, de ha faggatni kezdik, csak Indianapolisról hajlandó beszélni.

- Mit árthat az - kérdezte Mr. Romanovich -, ha megtud ezt-azt az én szeretett Indianapolisomról? Igazság szerint pedig ön is tudja a nevet.

Angela nővér meglepetten fordult felém.

- Tényleg tudod Jacob apjának a nevét, Oddie?
- Gyanítja - állapította meg Romanovich -, csak magának sem akarja elhinni.
- Igaz ez, Oddie? Miért nem akarod elhinni?
- Mert Mr. Thomas csodálja azt az embert, akire gyanakszik. És mert ha a gyanúja beigazolódná, egy olyan erővel találhatja szemben magát, amit nem tud felbecsülni.
- Van olyan erő, amit te nem ismersz, Oddie? - kérdezte Angela nővér.
- Ó, hosszú lenne a lista, asszonyom. Az igazság az, hogy először biztosnak kellene lennem a névben. És meg kell értenem a motivációt. Veszélyes lenne úgy közelednem hozzá, hogy nem teljesen értem.

Angela nővér az orosz felé fordult, és így szólt:

- Ugye, uram, ha valóban tudja ennek az embernek a nevét vagy ismeri a motivációit, elmondja Oddie-nak? A gyerekek érdekében.
- Ha elmondja sem biztos, hogy elhiszem - bizalmatlankodtam. - A mi szőrsapkás barátunknak megvannak a maga kis titkai.
- Uram, Mr. Romanovich, ön úgy mutatkozott be nekünk, mint egy egyszerű könyvtáros, aki a hitét szeretné elmélyíteni - Angela nővér hangja rosszállóan csengett.
- Nővér - helyesbített az orosz -, én soha nem mondtam, hogy egyszerű vagyok. De az igaz, hogy hívő ember vagyok. És kinek a hite annyira erős, hogy soha nincs szüksége megerősítésre?

Angela nővér még pár pillanatig az oroszot bámulta, majd felém fordult.

- Jól csinálja.
- Úgy van, asszonyom.
- Kihajítanám a hóba, egyrészt ha nem lenne annyira hitetlen dolog illet tenni, másrészt, ha nem lenne ilyen nagydarab.
- Ketten sem bíránk vele, nővér.
- Én is azt hiszem.
- No de Angela nővér, találnia kéne nekem egy gyereket, aki egyszer már halott volt, de tud beszélni - emlékeztettem a zárdafőnöknőt. - Akkor talán megtudnám azt, amit Mr. Romanovich nem árul el nekünk.

A nővér arca felderült.

- Hiszen ezért jöttem, hogy elmondjam, mit találtam, még mielőtt belekezdünk ebbe a diskurzusba Jacob apjáról. Van egy lány, Flossie Bodenblatt...
- Biztosan nem - mondta Romanovich.
- Flossie - folytatta Angela nővér -, nagyon sok mindenen ment keresztül, de van lelkiereje, és keményen dolgozik a beszédterápiás foglalkozásokon. Mostanra már elég tiszta lett a hangja. Lent volt a rehabilitáción, de felhoztuk a szobájába. Gyere velem!

45. Fejezet

A kilencéves Flossie egy éve volt a Szent Bertalanban. Angela nővér szerint a lány azon kevesek egyike volt, aki egyszer majd elhagyhatja a zárdát, és képes lesz az önálló életre.

Az ajtón két név állt: Flossie és Paulette, de a kislány most egyedül volt.

A szobának azt a részét, ami Paulette-et illette, fodrok-bodrok és babák borították, pipereasztala zöld és rózsaszín, ágyán szintén rózsaszín párnák.

Flossie fele épp az ellenkezője volt: egyszerű, tiszta, minden kék és fehér, a falon egyetlen, kutyákat ábrázoló kép.

A Bodenblatt név német vagy skandináv származást sejtetett, de Flossie inkább mediterrán típus volt, bőre kreol, haja fekete, szeme nagy és sötét.

Még nem találkoztam vele azelőtt, legfeljebb csak messziről láttam. A mellkasom megfeszült, ahogy beléptünk, és azonnal tudtam, hogy nehezebb dolgom lesz, mint amire számítottam.

Flossie a földön ült egy szőnyegen, és egy kutyás könyvet lapozgatott.

- Drágám - mondta Angela nővér - ez itt Mr. Thomas, a bácsi, aki beszélni szeretne veled.

- Szia, Mr. Thomas - mosolya csodás, ámde sebzett volt.

Leültem vele szemben törökülésbe, és így szóltam:

- Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, Flossie.

Angela nővér Flossie ágyának a szélére telepedett, Rodion Romanovich pedig Paulette babái és cicomás holmijai között álldogált.

A kislány piros nadrágot és fehér pulóvert viselt, amit a Mikulás hímezett figurája díszített. Vonásai finomak voltak, orra hegyes, álla törékeny. Mint egy tündérke. Szája bal sarka lefelé konyult, és bal szemhéja kissé mintha beesett volna.

Bal keze görcsösen ökölbe szorult, azzal ölelte a könyvét, s jobbával lapozott.

A figyelme felém fordult. Pillantása egyenes volt, tele a fájdalmas tapasztalatok ellenére érzett bizakodással. Láttam már ilyet, egy hasonlóan sötét szempárban.

- Szóval szereted a kutyákat, Flossie?

- Igen, de a nevemet nem szeretem.

Ha volt is valaha agysérülésből eredő beszédhibája, mostanra teljesen kigyógyult belőle.

- Miért? Pedig szép név.

- Teheneknek való - közölte.

- Minek szeretnéd, ha hívnának?

- Christmasnek.

- Karácsonynak? Hát ez érdekes. Miért pont annak?

- A karácsonyt mindenki szereti.

- Ez igaz.

- Soha semmi rossz nem történt karácsonykor. Tehát akit Karácsonynak hívnak, azzal semmi rossz nem történhet.

- Akkor hadd kezdjem előlről - mondtam. - Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, Christmas Bodenblatt.

- A v-v-vezetéknevemet is meg szeretném változtatni.

- És mit szeretnél a Bodenblatt helyett?

- Bármit. Még nem döntöttem el. Olyan nevet, ami jó a kutyákkal való foglalkozáshoz.

- Állatorvos szeretnél lenni, ha felnősz?

Bólintott.

- De sajnós nem lehetek.

A fejére mutatott, és a legtermészetesebben folytatta:

- Az eszem egy részét elvesztettem a kocsiában aznap.

- Nekem meglehetősen okos lánynak tűnsz - mondtam kissé ügyefogyottan.

- Nem, nem. Nem vagyok ostoba, de elég okos

sem ahhoz, hogy állatorvos legyek. Ha keményen dolgozom, és j-j-jobb állapotba kerül a kezem és a lábam, akkor azért talán dolgozhatok egy állatorvos mellett, tudja, olyan asszisztensként. Segítenék f-f-fürdetni őket. Lenyírnám a szőrüket, ilyesmi. Sok mindent meg tudnék csinálni a kutyák körül.

- Szereted őket, mi?

- Imádom.

Az arca kigyúlt, az öröm szinte eltüntette a szeme sérülését.

- Volt egyszer egy kutyám - emlékezett. - Jó kutya volt.

A megérezésem arra figyelmeztetett, hogy ha a kutyájáról kezdek el faggatózni, az olyan irányba vihet, ahová nem biztos, hogy vágyom.

- A kutyákról akart velem beszélgetni, Mr. Thomas?

- Nem, igazság szerint egy szívességet szeretnék kérni tőled.

- Milyen szívességet?

- Tudod, az a vicces helyzet állt elő, hogy nem emlékszem. Várnál itt rám egy picit?

- Persze, addig nézegetem a könyvemet.

Felálltam, és így szóltam:

- Nővér, beszélhetnék egy percre?

Angela nővérral a szoba távolabbi sarkába vonultunk, és az orosz is csatlakozott hozzánk. Szinte suttogva mondtam a nővérnek:

- Asszonyom... mi történt ezzel a kislánnyal? Miken kellett keresztül mennie?

- Nem szoktuk kitérni a neveltjeink élettörténetét akárki előtt - mondta, és szúrós pillantást vetett az oroszra.

- Sok minden elmondható rólam - reagált az orosz -, de pletykafészek biztosan nem vagyok.

- És könyvtáros sem - jegyezte meg epésen Angela nővér.

- Asszonyom, lenne rá esély, hogy ez a kislány segítsen megtudnom, milyen veszély közeledik, és ezzel megmenthetne minket. De tartok...

- Mitől, Oddie?

- Mindattól, amin ez a kislány keresztülment.

Angela nővér tanakodott egy rövid ideig, majd így szólt:

- A szüleivel és a nagyszüleivel élt egy nagy házban. Az unokatestvére - egy tizenkilenc éves, problémás fiú, aki ráadásul be is volt szívva - egy nap meglátogatta őket.

Nem akartam látni, ahogy kimondja, amire számítottam, ezért becsuktam a szemem.

- Lelőtte mindannyiukat. Nagyszülőket, szülőket. Majd a kislányt kezdte el molesztálni. Flossie hét éves volt akkor.

Az apácák csodálatosak. Itt vannak, mindannyian talpig fehérben, és lemennek a poklok legmélyére is, hogy kihúzzák onnan, ami értékes, és

amennyire lehetséges, újra ragyogóvá tegyék. Tiszta tekintetükkel újra és újra leereszkednek a világ mocskába, és mindig remélnek.

- Amikor elmúlt belőle a kábítószer hatása - folytatta a nővér -, felfogta, hogy el fogják kapni,

ezért a gyávák útját választotta. Lement a garázsba, egy műanyag csövet rögzített az autó kipufogójához, és bevezette a résnyire letekert ablakon. A kislányt is magával vitte az autóba. Nem hagyhatta ott olyan állapotban.

- Aztán persze inába szállt a bátorsága, és ő kiszállt, de a gyereket egyedül hagyta az autóban. Visszament a házba, és felhívta a mentőket. Azt mondta nekik, hogy öngyilkosságot próbált meg elkövetni, megégett a tüdeje, és most nehezen kap levegőt, ezért segítségre van szüksége. Aztán leült, és várta az orvosokat.

Kinyitottam a szemem, hogy erőt merítsek a nővér tekintetéből.

- Asszonyom, tegnap este is, és már ma is egyszer valaki, akit ismertem, megpróbált kapcsolatba lépni velem a másvilágból Justine-on keresztül. Úgy hiszem, azért, hogy figyelmeztessen arra, ami közeleg.

- Értem. Legalábbis azt hiszem, értem. Folytassa!

- Van egy művelet, egy bűvész barátomtól tanultam, egy fényes érme, medál vagy hasonló kell hozzá. Amolyan enyhe hipnózist idézek elő vele.

- Milyen célból?

- Egy gyermek, aki járt a túloldalon, majd újraélesztették, híd lehet a másvilág és a mi világunk között. Egy enyhe hipnózisban talán a hangja lehetne annak az embernek, aki Justine-on keresztül már megpróbált beszélni velem.

Angela nővér arca elborult.

- A vallásunk tiltja az efféle okkultizmust. És milyen hatással lenne ez a gyerekre?

Mély levegőt vettem, majd lassan kifújtam:

- Nem fogom megtenni, nővér. Pedig talán segítene. De túl gyenge vagyok. Félek.

- Nem vagy gyenge, Oddie. Tudom, hogy nem vagy az.

- Nem, asszonyom. Azt hiszem, nem vagyok rá képes... ezzel a szegény kislánnyal, aki így szereti a kutyákat. Túl sok ez.

- Nem értem, fiam - mondta a nővér. - Van valami, amit tudnom kéne?

A fejemet ráztam. Fogalmam sem volt, hogyan magyarázzam el a helyzetet.

Ekkor Romanovich halk, érdes hangon így szólt:

- Nővér, ugye tudja, hogy Mr. Thomas elvesztett valakit, aki nagyon kedves volt számára?

- Igen, Mr. Romanovich. Tudok róla.

- Mr. Thomas rengeteg embert megmentett aznap, de őt nem tudta megmenteni. Egy lány volt az, fekete hajú, sötét szemű, a bőre akár ezé a kislányé.

Romanovich szavai azt jelezték, sokkal többet tud az engem ért veszteségről, mint amennyit az újságok megírtak. Látta az összefüggéseket.

- A neve - folytatta Romanovich - Bronwen Llewellyn volt, de nem szerette a nevét. Úgy érezte, a Bronwen túl tündérmes.

Romanovich mostanra egyenesen megbabonázott. „Ki vagy te?”

- Stormynak hívta magát, mint ahogy Flossie Karácsonynak - folytatta. - S őt a nevelőapja molesztálta.

- Erről senki nem tudhat! - kiáltottam fel.

- Nem sokan, Mr. Thomas. De néhány szociális munkás igen. Stormy nem szenvedett komoly testi vagy szellemi sérüléseket. De mint látja, nővér, a két életút közötti hasonlóság teszi olyan nehézé, hogy Mr. Thomas beszéljen a kislánnyal.

Nehézzé. Elviselhetetlenül nehézé. Egyetlen fanyar vagy szellemes megjegyzés sem jutott eszembe Romanovich monológja után.

- Hogy beszéljen azzal, akit elveszített - folytatta Romanovich -, ráadásul egy olyan médiumon keresztül, aki ennyire hasonlít rá, bizony túl sok. Bárkinek az lenne. Tudja, hogy megviselné a gyereket, ha közvetítőként használná őt, de azt is tudja, hogy a kislányt érő trauma elfogadható mértékű, főleg ha életüket lehet vele megmenteni. Mégis, ő egy ártatlan lény, olyan, mint Stormy volt, és Mr. Thomas képtelen egy ártatlan lényt használni.

Miközben Christmast néztem, ahogy a kutyás könyvét lapozgatja, így szóltam:

- Nővér, ha ezt a kislányt hídként használom a túlvilág és a mi világunk között... eszébe juthatnak a halálesetek, amiket már elfelejtett. Mi van, ha miután végeztem, egyik lábbal a másvilágon marad, és soha többé nem élhet teljes életet itt, a mi világunkban? Már használták szegényt úgy, mint egy tárgyat. Nem szabad újra ezt tenni, akármilyen szent is a cél. Nem lehet.

Romanovich váratlanul egy hosszúkás tárcát vett elő kabátja belső zsebéből, abból pedig egy műanyag kártyát.

- Mr. Thomas, hajlandó elolvasni egy húszoldalas pszichológiai jelentést rólam? A végére mindent tudni fog személyemről, amit érdemes, sőt olyanokat is, ami még az anyámnak sem lett volna érdekes.

- Az anyjának, a merénylőnek?

- Úgy van.

- Hogy mondja? - szólalt meg Angela nővér.

- Anyám zongorista is volt.

- Sőt talán főszakács is - jegyeztem meg.

- Igaz, ami igaz, tőle tanultam süteményt sütni.

Miután elolvastam egy húszoldalas jelentést önről, azt hittem, mindent tudok az életéről, Mr. Thomas, de ahogy látom, kevés igazán fontos dolgot tudtam meg. Úgy értem, azt nem tudtam meg belőle, hogy milyen ember is ön.

- Mivel foglakozott az apja, uram? - kérdeztem, és éreztem, hogy határozottan jobb kedvre derülök.

- Embereket készített elő a halálra.

Még sosem láttam Angela nővért ennyire megdöbbenni.

- Szóval ez családi vonás, uram. Miért hívja ennyire direkt módon merénylőnek az anyját?

- Mert, tudja egy merénylő csak igazán magas beosztású politikusokat tekint célpontnak.

- Míg egy temetkezési vállalkozó nem olyan válogatós.

- Nem, de még ő sem teljesen előítélet-mentes, Mr. Thomas.

Hacsak Angela nővér nem járt rendszeresen teniszmeccset nézni, holnapra biztosan izomlása lesz a nyakában.

- Uram, fogadok, hogy az apja sakkmeister is volt.
- Csak egy nemzeti bajnokságot nyert.
- Túlságosan lefoglalta a temetkezési vállalkozás.
- Nem. Sajnos egy ötéves börtönbüntetést sóztak rá épp abban az időben, amikor legjobban ment neki a sakk.
- Micsoda kár.

Miközben Romanovich átnyújtotta nekem a hologramos műanyag kártyát, így szólt Angela nővérhez:

- Mindez még a régi Szovjetunióban történt, és én mindent meggyóntam és megbántam. Hosszú idő óta az igazság és a becsület oldalán állok.

Fölvoltastam a műanyag kártyán álló feliratot: Nemzeti Biztonsági Szolgálat. Úgy van, Mr. Thomas. Miután láttam önt Jacobbal, majd ezzel a kislánnyal beszélni, úgy döntöttem, hogy a bizalmamba avatom.

Összenéztünk a még mindig döbrent nővérral.,

- Valami biztosabb helyen kellene beszélünk - folytatta Romanovich.

Miután visszaadtam az igazolványát, így szóltam:

- Előbb váltanom kell pár szót a lánnyal.

Ismét leültem a földre a kislánnyal szemben. Ő felnézett a könyvből és így szólt:

- Szeretem a cicákat is, d-d-de azért azok nem kutyák.
- Az már biztos - helyeseltem. - Például szánt sem tudnak húzni.

Ahogy elképzelte maga előtt a kutyaszán elé fogott cicákat, felnevetett.

- És egy cicát soha nem tudnál rávenni, hogy visszahozzon neked egy teniszlabdát.

- Soha - ismételte.

- És a kutyáknak soha nem egérszagú a leheletük.

- Pfuj. Egérszagú.

- Christmas! Tényleg szeretnél egyszer kutyákkal foglalkozni?

- Nagyon.

- Akkor kitartóan folytatnod kell a rehabilitációs programot, hogy minél több erő legyen a karodban és a lábadban.

- Mindet v-v-vissza fogom nyerni.

- Ez a beszéd!

- És az agyamat is karban kell tartanom.

- Kapcsolatban maradunk, Christmas! És ha felnősz, és már képes leszel egyedül boldogulni, szólni fogok egy barátomnak, aki olyan kutyás munkát ad neked, amilyenre mindig vágytál.

- Ó, például mit? - kérdezte tágra nyílt szemmel.

- Ezt majd te eldöntöd. Amíg nősz és erősödsz, gondolkodj rajta, hogy pontosan mivel is foglalkoznál a kutyatémán belül.

- Volt egy jó kutyám. F-Farleynek hívták. Megpróbált megmenteni, de Jason őt is lelőtte.

Olyan szenttelenül mondta ezt, hogy teljesen kibillentett, alig tudtam megőrizni a lélekjelenléteimet.

- Egy nap annyi kutyád lesz, amennyit csak akarsz. Boldog bundások között élheted majd az életed.

- Boldog bundások - mosolygott.

Kinyújtottam a kezem.

- Megegyeztünk?

Komolyan elgondolkodott, majd bólintott és a kezembe csapott:

- Megegyeztünk.

- Kemény tárgyalópartner vagy, Christmas!

- Én?

- Aha. Kimerültem, lefárasztottál. El vagyok csigázva. Fáradt a lábam, a kezem, sőt még a hajam is! Mennem kell és lepihennem, de előtte muszáj, nagyon-nagyon muszáj egy kis pudingot ennem.

- Pudingot? - kuncogott a kislány.

- Persze, hisz már rágni sincs erőm. A fogam is elfáradt. Sőt, igazság szerint a fogaim már mind alszanak. Csak pudingot bírok enni.

- Bolond vagy - kuncogta.

- Már mondták mások is - válaszoltam.

Mivel olyan helyen kellett beszélnünk, ahová a bodachok nem valószínű, hogy utánunk jönnek, Angela nővér Romanovichot és engem a házi gyógyszerárba vezetett, ahol Corinne nővér épp az esti gyógyszereket osztotta szét kis papírpoharakba, amikre ráírta a páciens nevét. Magunkra hagyott minket.

Miután az ajtó becsukódott Corinne nővér mögött, a zárdafőnöknő így szólt:

- Rendben. Ki Jacob apja, és miért olyan fontos ez?

Romanovich és én egymásra néztünk, és egyszerre mondtuk:

- John Heineman.

- John testvér? - kérdezte kételkedően. - A patrónusunk? Aki feladta az egész vagyonát?

- Ön nem látta a csontszörnyet, asszonyom. Ha egyszer meglátja, maga is biztos lesz benne, hogy az csakis John testvér műve lehet. Holtan akarja látni a fiát, és talán az összes itt lévő gyermeket.

46. Fejezet

Rodion Romanovich megnyerte némiképp a bizalmamat, egyrészt a Nemzeti Biztonsági Szolgálatos igazolvánnyal, másrészt meg, mert volt humora. Lehet, hogy a gyógyszereszkobában terjengő nyugtatómolekulák hatása volt, de percről percre hajlamosabb voltam megbízni benne.

Romanovich szerint huszonöt évvel ezelőtt John Heineman menyasszonya, Jennifer Calvino életet adott közös fiuknak, Jacobnak..

Huszonhat évesen, máris, elismert fizikusként, Heineman már a lány terhességének hírére sem fogadta kitörő örömmel, úgy érezte, csapdába került. Aztán amint meglátta Jacobot, végképp megtagadta az apaságot, visszavonta házassági ajánlatát, és többé annyit sem törődött Jenniferrel, mint egy kiveret kutyával.

Bár Heineman ekkor már tehetős ember volt, Jennifer nem kért egy fillért sem. Ezenkívül úgy döntött, hogy Jacob nagyobb biztonságban és nyugalomban élhetne, ha semmilyen kapcsolata nem lenne az apjával. Annak ellenséges érzései ugyanis egyre csak nőttek sérült fiával szemben. Nehéz évek következtek, de Jennifer odaadó gondoskodása boldog életet biztosított a fiúnak. Aztán az anya beteg lett, és mivel tudta, hogy meg fog halni, a tizenhárom éves Jacobot el kellett helyeznie a már említett otthonban.

Az évek során Heineman híres és gazdag lett. Amikor azonban kutatásaiból arra a következtetésre jutott, hogy az univerzum szubatomi szerkezete vitathatatlanul szabályos mintázatot alkot, mintha minden egy nagy terv része volna, megijedt. Félni kezdett Istentől, felülvizsgálta saját életét, és egy kolostorba vonult vissza, hogy bűnbánatot tartson.

- Egy megváltozott ember - mondta Angela nővér. - Penitenciaként, amiért ezt tette Jenniferrel és Jacobbal, feladott mindent. Ő nem akarhatja, hogy meghaljon a fia. Épp azért alapította ezt az intézményt, hogy olyan gyerekekről gondoskodjon, mint Jacob. És hogy Jacobról is itt gondoskodjanak.

Anélkül, hogy bármit fűzött volna Angela nővér szavaihoz, Romanovich így szólt:

- Huszonhét hónappal ezelőtt Heineman feladta az elvonultságát, és telefonon meg e-mailben felvette a kapcsolatot korábbi kollégáival, hogy megtárgyalhassák legújabb kutatásait. Mindig is lenyűgözte a különös rend, amely a természetben előforduló minden látszólagos káosz mögött van. Az elzárkózás éve alatt, komputeres modellek felhasználásával olyan áttörést ért el, mellyel, ahogy ő mondja, „be tudja bizonyítani Isten létezését”.

Angela nővérnek nem sokat kellett töprengenie, hogy megtalálja a repedést az elmondottakon.

- A hitet nincs értelme intellektuális oldalról megközelíteni. Istenről nem tudni kell, hanem hinni benne. A bizonyítékok e világi dolgokhoz valók és nem időn túliakhoz.

Romanovich folytatta:

- Néhány fizikus, akikkel Heineman beszélt, kapcsolatban álltak velünk, s mert felismerték a Heineman kutatásaiban rejlő kockázatokat, jelentették nekünk. Azóta egyikünk mindig az apátságban van. Én csak a legutóbbi vagyok.

- Egy másik ügynök pedig - mondtam - Leopold testvér, mint novícius erősíti sorainkat.

Angela nővéren látható volt a rosszallás.

- Rávetett egy embert, hogy hamisan tegyen esküt Istennek?

- Nem terveztük, hogy újonccá is avassák őt, nővér. Azt szerettük volna, ha néhány hetet eltölt a közösségben, csak, mint egyszerű vendég, hogy kicsit jobban belelássunk az életükbe. Ám mint kiderült, ő új életet keresett magának, és itt megtalálta. Átadtuk önöknek, és bár úgy érezzük, némi segítséggel azért tartozik még nekünk, de már nem kötelezhetjük semmire.

- Mr. Romanovich, szóhoz sem jutok.

- Mindenesetre intő jel volt - folytatta beszámolóját az orosz - hogy amikor Constantine testvér öngyilkos lett, Heineman rögtön abbahagyta a

telefonálgatást és e-mailezést, és azóta sem kommunikált senkivel a Szent Bertalan falain túlról.

- Talán - vélte Angela nővér - ez az öngyilkosság visszairányította őt a kutatásaitól az ima és az önvizsgálat felé.

- Nem valószínű - mondta Romanovich szárazon.

- És Timothy testvért megölték, asszonyom. Már nincs kétség efelől.

Megtaláltam a testét.

Ez arcul csapta.

- Ha ez segít megbékélni a helyzettel - mondta Romanovich a nővérnek -, úgy gondoljuk, hogy Heineman nincs teljesen tisztában az erőszakkal, amit kirobbantott.

- De Mr. Romanovich, ha két ember már meghalt és a többiek is veszélyben vannak, hogy lehet, hogy nincs tisztában vele?

- Ha jól emlékszem, szegény Dr. Jekyll sem fogta fel először, hogy az igyekezete hozta végül létre Mr. Hyde-ot, hogy minden létező gonosztól megszabaduljon.

Miközben magam előtt láttam a csontvázat, ahogy a terepjáróra támad, így szóltam:

- Az a valami ott a viharban nem egy emberi személyiség sötét oldala volt, mint Mr. Hyde. Nem volt abban semmi emberi.

- Nem az ő sötét oldala - értett egyet Romanovich.

- De talán az ő sötét oldala által jött létre.

- Mit jelent ez, uram?

- Nem tudjuk biztosan, Mr. Thomas. De azt hiszem, hogy ránk hárul a feladat, hogy mielőbb kitaláljuk. Önnek, ugyebár van egy mindenhova illő kulcsa.

- Igen.

- Miért kapta?

- Constantine testvér itt kóborló lelke miatt. A kulcs révén bárhová követhetem. Az a dolgom, hogy megpróbáljam továbblépésre bátorítani.

- Érdekes élete van, Mr. Thomas.

- Ön sem unatkozhat, uram.

- John kamrájába is bejártos.

- Igen, kapcsolatban vagyunk. Finom süteményeket készít.

- Önnek igen fontos a konyhaművészet.

- Úgy látszik mindannyiunknak az, uram.

Angela nővér a fejét rázta:

- Nekem nem. Még forró vizet sem tudok főzni.

- Tud az ön képességéről? - kérdezte Romanovich John testvérrre utalva.

- Nem.

- Azt hiszem, ön az ő Mary Reilly-je.

- Kezd megint titokzatos lenni, uram.

- Mary Reilly Dr. Jekyll házvezetőnője volt. Mindenről, amit elrejtett előle, a doktor titokban azt remélte, hogy a nő felfedezi és megállítja őt.

- Ez a hölgy meghal a végén?

- Nem emlékszem. De ön végül is nem törölgetett port Heinemannál, úgyhogy talán biztonságban van.

- És most? - kérdezte Angela nővér.

- Mr. Thomasnak és nekem élve be kell jutnunk John kalitkájába.
- És ki is kell jutnunk - tettem hozzá.
Romanovich bólintott.
- Mindent megteszünk ennek érdekében.

47. Fejezet

Az overallos szerzetesek többen voltak, mint hét, csupán ketten-hárman fűtyörészték közülük munka közben, valamint egyikük sem volt szokatlanul alacsony, mégis az volt az érzésem, amint ügyködésüket néztem, hogy Hófehérke rögvést megjelenik mellettük némi frissítővel.

A lépcsőházak ajtajai nem voltak zárhatók, ezért a szerzetesek minden emeleten négy lyukat fúrtak az ajtókeretekbe, kettőt balra, kettőt jobbra, és acélreteszeket szereltek rájuk.

Romanovich és én Knuckles és Maxwell testvért jelöltük ki, hogy Jacob Calvinót védelmezzék két oldalról, a két lépcsőház felől. Mindketten két baseballütőt hoztak, arra az estre, ha az egyik eltörne a harcban.

Ha John Heineman testvér személyiségének Mr. Hyde oldala gyűlöletet érez minden mentálisan vagy fizikálisan fogyatékos ember iránt, akkor az iskola egyetlen gyermeke sincs biztonságban. A józanész mégis azt diktálta, hogy Jacob az elsődleges célpont. Nagy valószínűséggel ő lenne az egyetlen vagy legalábbis az első áldozat.

Visszamentünk Jacob szobájába; ezúttal nem rajzolt. Egy egyenes támlájú széken ült, ölében egy párnával. A fejét lehajtotta, ugyanis épp virágokat hímzett egy fehér anyagra, talán egy zsebkendőre, barackszínű cérnával.

A hímzés elsöre nem tűnt hozzá illő elfoglaltságnak, de a munkája kifogástalan volt. Megállapítottam magamban, hogy ha jól megnézzük, ez éppolyan művészi tevékenység, mint a rajzolás.

Hagytuk, hadd dolgozzon Jacob, miközben Romanovich, Knuckles, Maxwell testvér és én az egyetlen ablak mellé gyűltünk.

Maxwell testvér Missouriiban szerzett újságíró diplomát, aztán hét évig Los Angelesben dolgozott bűnügyi tudósítóként. Több súlyos bűntény volt, mint amennyiről a riporterek győztek volna beszámolni. Minden héten rengeteg olyan gengszter és mániákus őrült követett el gyalázatos gyilkosságokat, akiknek csalódottan kellett tudomásul venniük, hogy még néhány szóban sem számolnak be róluk a helyi napilapok.

Egy nap Maxwell azon kapta magát, hogy választania kell, hogy egy perverz, szexuális indíttatású, egy baltás vagy egy kannibalisztikus gyilkosságról számol be, esetleg négy öreg, zsidó nő rituális megcsonkításáról.

A választása saját és kollégái legnagyobb meglepetésére az volt, hogy elbarikádozta magát a szerkesztőség teakonyhájában, és szilárdan elhatározta, hogy nem jön ki onnan. Volt bent egy cukorka- és mogyoróautomata, ki is számolta, hogy ha azon él is, legalább egy hónapja van, mielőtt skorbutot kapna a C-vitamin-hiánytól.

Mikor a főszerkesztő megérkezett, hogy a zárt ajtón keresztül tárgyaljon vele, Maxwell azt követelte, hogy vagy adjanak be neki hetente friss

narancslevet vagy rúgják ki. Miután főnöke kellően megfontolta a lehetőségeket, kirúgta Maxwellt.

A férfi győztesnek érezte magát, amikor kijött a teakonyhából, és csak később, otthon tört ki belőle a nevetés, amikor rájött, hogy egyszerűen fel is mondhatott volna. Az újságírás börtön lett számára, nem karrier.

Átgondolva a helyzetét úgy döntött, hogy pillanatnyi elmezavara bizonyára isteni ajándék volt, egy jel, hogy hagyja el Los Angeleset és keressen egy olyan helyet, ahol erősebb a közösségi érzés és kevesebb a bandák által készített falfirka. Tizenöt éve érkezett ide, és tíz éve teljes eskü alatt élő szerzetes.

Most épp Jacob szobájának ablakát vizsgálta, és így szólt:

- Amikor ezt a házat átépítették, néhány ablakot megnagyobbítottak és kicseréltek a földszinten. Azoknak fakesztük van. De ezen a szinten maradtak a régi ablakok. Ezek kisebbek és tömör bronzból vannak; a kilincsek, a keretek, minden.

- Ezeken nem könnyen jut át senki - állapította meg Knuckles.

- És az osztás miatt az üvegezett részek csak huszonöt négyzetcentiméteresek. Az a szörny, akivel a viharban találkoztunk, itt nem férhet át. Sőt még ha sikerülne kitörnie az egész ablakot, akkor sem férne be - vélte Romanovich.

- Amelyikkel a hűtőtoronyban találkoztam, az kisebb volt, de ez még neki is kihívás volna. Bár, ha ki tudná nyitni...

- Szárnyas ablak, kifelé nyílik - jegyezte meg Maxwell testvér, és a kilincsre mutatott. - Még ha be is törné az üveget és benyúlna, akkor sem tudná kinyitni az ablakot.

- Merthogy közben az épület falába kapaszkodik - magyarázta Romanovich.

- Nagy szélben - toldotta meg Maxwell.

- Erre azért ne építsünk. Lehet, hogy simán meg tudja oldani, és közben még hét tányért is forgat pálcikákon, mint a zsonglőrök.

- Ugyan - mondta Knuckles. - Legfeljebb hármat. Mindenesetre ne aggódjatok, szerintem elég biztonságos ez a hely.

Leguggoltam Jacob mellé, és így szóltam:

- Szép a hímzésed.

- Elfoglalom magam - mondta, de fejét nem emelte fel a munkából.

- Az jó - mondtam.

Úgy hangzott ez az „elfoglalom magam”, mintha valaki sokat beszélt volna neki arról, micsoda elégedett és békés érzés, amikor az ember hasznosan tölti az idejét, és még létre is hoz valamit. Talán az édesanyjától hallhatta.

Másfelől pedig, ha dolgozott, nem kellett senki szemébe néznie. Huszonöt éve alatt bizonyára sokszor látott kutakodó, beteges kíváncsiságot mások tekintetében. Jobb, ha nem kell senki szemébe nézni az apácákén kívül, no meg édesanyja rajzolt szempárján kívül, amibe viszont beleálmodhatja mindazt a szeretetet és gyengédséget, amire úgy vágyik.

- Minden rendben lesz - tettem hozzá sután.

- Azt akarja, hogy meghaljak.

- Hogy mit akar, és mit kap meg, az két különböző dolog. Az édesanyád azért hívta őt Sohasemvoltnak, mert soha nem volt ott veletek, amikor szükségetek lett volna rá.

- Ő a Sohasemvált, és mi nem törődünk vele.

- Úgy van. Ő a Sohasemvált, de ő a Sohasemlesz is. Amíg én, vagy csak egy apáca is itt vagyunk, nem fog soha bántani! Márpedig itt vagyunk, Jacob, mert te értékes és különleges vagy, és mindannyiunknak fontos.

Jacob felemelte eldeformált fejét, és a szemembe nézett.

- Jól vagy? - kérdezte.

- Igen. És te?

- Én is. Te... veszélyben vagy?

Rájött volna, ha hazudok.

- Talán egy kicsit.

Szeme még ilyen féloldalasan is szép volt, mert tisztaság, bátorság és alázat sugárzott belőle.

Pillantása most még élesebb lett, ilyennek még soha nem láttam, a hangja viszont ellágyult:

- Magadat vádoltad?

- Igen.

- Feloldozás?

- Megkaptam.

- Mikor?

- Tegnap.

- Szóval készen állsz.

- Remélem, Jacob.

Egyenesen kutatni kezdte a tekintetemet.

- Sajnálom.

- Mit sajnálsz, Jacob?

- A kedvesedet.

- Köszönöm, Jake.

- Tudom, amit te nem tudsz - mondta.

- És mi az?

- Tudom, hogy mit látott benned - mondta, és a fejét a vállamra hajtotta.

Olyat tett, amit eddig kevés embernek sikerült elérnie nálam, noha sokan próbálkoztak vele. Elakasztotta a szavam.

Egyik karommal átöleltem, és így maradtunk egy percig. Egyikünknek sem volt már mondanivalója, készen álltunk.

48. Fejezet

Az egyetlen szobában, ahol jelenleg nem laktak gyerekek, Rodion Romanovich egy nagy aktatáskát tett az egyik ágyra. Az övé volt, de Leopold testvér hozta magával az apátság vendégházában lévő szobájából. Az orosz kinyitotta a táskát, amelynek szivaccsal bélelt belsejében két pisztoly pihent.

Megfogta az egyiket, és így szólt:

- Ez egy ötvenes Magnum. Sivatagi Súlyomnak hívják. A negyvennégyes vagy a három ötvenhetes félelmetesebb fegyver, ez az ötvenes viszont hihetetlen zajt csap. Tetszeni fog önnek a hangja.

- Uram, ezzel egy kaktuszligetben komoly meditációt folytathatna.

- Jó pisztoly, de nagyot üt, Mr. Thomas, ezért inkább ezt a másikat ajánlom önnek.
- Köszönöm, uram, de nem.
- Ez egy SIG Pro három ötvenhetes, egész jól kezelhető.
- Nem szeretem a fegyvereket.
- Azokat a lövöldözőket is leterítette a bevásárlóközpontban, Mr. Thomas.
- Igen, uram, de az volt az első alkalom, hogy valaha meghúztam egy pisztoly ravaszát, és különben is, az valaki más fegyvere volt.
- Ez is másé. Az enyém. Na, gyerünk, vegye el!
- Én általában inkább improvizálok.
- Ezt hogy érti?
- Ha védekezni kell, improvizálok. Ha nincs a közelben egy kátránnyal teli üst, egy vödört legalább mindig találok.
- Hiába ismerem jobban, Mr. Thomas, mint tegnap, de még mindig azt mondom: maga különös fiatalember.
- Köszönöm, uram.

Az aktatáskában két teli tár volt mindkét pisztolyhoz. Romanovich megtöltötte a fegyvereket, a kabátzsebébe rejtette őket, a tartalék tárákat pedig a nadrágzsebébe dugta. Szemmel láthatólag nem akarta használni a készletben lévő pisztolytáskát.

A kabátnak jó nagy zsebei voltak, alig látszottak bennük a nehéz fegyverek.

Az ablak felé nézett, majd az órájára, és így szólt:

- Az ember nem gondolná, hogy még fél négy sincs.

A keringő hópelyhek fehér halotti leple mögött a halott szürke nap várta közelgő temetését.

Romanovich becsukta az aktatáskát, betolta az ágy alá, majd ismét megszólalt:

- Őszintén remélem, hogy egyszerűen csak egy megtévedt ember.

- Ki, uram?

- John Heineman. Remélem, hogy nem őrült. Az őrült tudósok nemcsak veszélyesek, hanem unalmasak is, és nekem nincs türelmem a fárasztó emberekhez.

Hogy ne zavarjuk a lépcsőház ajtaján dolgozó szerzeteseket, lifttel mentünk le az alagsorba. A felvonó csendesen suhan. Ez jó.

Ha majd minden gyerek a szobájában lesz, és az ajtók biztosításával is elkészülnek, a szerzetesek a második emeletre hívják majd a liftet, s ott állítják le a zárdafőnöknő kulcsaival.

Így, ha bármilyen gyalázatos lény bejutna is az aknába akár alulról, akár felülről, a lift kasznija maga akadályozná meg, hogy kiléphessen a második emeleti folyosóra.

A szerzetesek arra is gondoltak, hogy a lift tetején lévő vészkijáratot lezárják.

Nagyon figyelmesek voltak, de azért biztos, hogy ők sem gondoltak mindenre. Ha képesek lennének mindenre gondolni, akkor még mindig az édenkertben élnének, bérleti díj nélkül.

Az alagsorban a kazánházba mentünk. A gáz sziszegett, a pumpák morajlottak, és a nyugati világ műszaki zsenialitásának dicsőséges atmoszférája lengte át a helyiséget.

Két úton juthatunk el John Heinemanhoz. Kimehetnénk a viharba és átküzdhetnénk magunkat a sűrű hóesésen, kockáztatva, hogy újabb csontszörnyel találjuk szembe magunkat, viszont ha kedvünk támad, rajzolhatunk angyalt a hóba. Valamiért mégis az alagutat választottuk. Odatérdeltünk a folyosót rejtő acéllemez elé, és nekinyomtuk a fülünket.

Fél perc múlva megkérdeztem:

- Ön hall valamit?

Újabb fél perc elteltével így válaszolt:

- Semmit.

Épp ráillesztettem a csavarhúzókat az első csavarra, amikor mintha valami halk kaparászó hangot hallottam volna a túloldaltól.

Megálltam, füleltem, majd így szóltam:

- Most sem hallott semmit?

- Semmit, Mr. Thomas - válaszolta Romanovich.

Újabb fél perc fülelés után tekertem egyet a csavaron.

A túloldaltól tébolyult zörgés-kattogás hallatszott, tele dühvel és vágyakozással. Mintha legalább hárman lettek volna.

Gyorsan újra meghúztam a kilazított csavart, és elhagytuk a helyiséget.

Ahogy a földszint felé haladtunk a lifttel, Romanovich így szólt:

- Kár, hogy Mrs. Romanovich nincs itt.

- Valamiért nem gondoltam volna, hogy egyáltalán létezik Mrs. Romanovich.

- Ó, pedig létezik, Mr. Thomas. Húsz gyönyörű éve vagyunk házасok. Sok mindenben hasonlítunk. Ha itt lenne most, legalább olyan csodásan érezné magát, mint én.

49. Fejezet

A kazánházi esetből arra következtettünk, hogy az iskola kijáratait valószínűleg figyelik a csontvászörnyek. Ha így van, akkor bizonyára a bejárati ajtóra, a garázkapura és a konyha ajtajára koncentrálnak.

Romanovichcsal egyetértettünk abban, hogy legjobb lesz, ha Angela nővér irodájának egyik ablakán keresztül hagyjuk el az épületet, ez elég messze esett az ellenség által feltehetőleg megfigyelt ajtóktól. Bár Angela nővér nem volt ott, íróasztalán égett a lámpa.

George Washington, Flannery O'Connor és Harper Lee poszterére mutattam, majd így szóltam:

- A nővérnek van egy találós kérdése. Mi a közös ebben a három emberben, ami miatt érdemesnek találta kitenni őket a falra?

- Az állhatatosság - vágta rá az orosz. - Washington nyilvánvalóan az volt. Ms. O'Connor súlyos beteg volt, mégsem hagyta, hogy a kór legyőzze őt. És Ms. Lee-nek is állhatatosnak kellett lennie. Nem lehetett könnyű abban a környezetben élni, pláne nem írni és kiadni a műveket, s elviselni a bigott emberek támadásait, akik feldühödtek a róluk rajzolt kép miatt.

- Igaza lehet. De mint könyvtárosnak, önnek előnye volt, mivel kettő közülük író.

Mikor lekapcsoltam a lámpát és elhúztam a függönyt, Romanovich így szólt:

- Még mindig szakad odakint. Tíz lépés után el fogunk tévedni.

- Az ösztöneim segíteni fognak, uram.

Némi büntudattal kinyitogattam Angela nővér fiókjait, ollót kerestem, és levágtam egy kb. két méter hosszú darabot a függönyből. Egyik végét a jobb kezemhez kötöttem.

- Ha kiértünk, maga megragadja a másik végét, így semmiképp nem veszítjük el egymást.

- Nem értem, Mr. Thomas. Azt akarja mondani, hogy a kötél varázsvesszőként fog elvezetni minket az apátságához?

- Dehogyan, a kötél csak együtt tart minket. Tudja, ha meg akarok valakit találni, elég, ha rákoncentrálok, és addig autózom vagy sétálok körbe, míg a megfelelő helyre nem irányítanak az ösztöneim. Majdnem mindig működik. Most John Heineman testvére fogok gondolni, aki a kuckójában ül.

- Milyen érdekes. A legizgibb rész a majdnem...

- Nos, szívesen belátom, hogy nem vagyok tökéletes.

Fejembe húztam a kapucnimat, feltoltam a kétszárnyú ablak alsó felét, kiléptem a hóviharba, és gyorsan körülnéztem, hogy látok-e valahol kriptaszökevényeket. Bár, ha láttam volna, már késő is lenne, ugyanis a látótávolság csupán egy karhossznyi volt.

Romanovich is kimászott, és becsukta maga mögött az ablakot. Nem tudtuk bezárni, de a szerzetesek és apácák úgysem tudják az egész épületet felügyelni; mostanra a terv szerint már a második emeleten vannak, hogy azt a kisebb részt vigyázhassák.

Figyeltem, ahogy az orosz a csuklójára köti a kötél szabad végét.

Csupán hat lépésre voltunk az iskolától, amikor már el is tévedtem. Fogalmam nem volt, melyik irányba lehet az apátság.

Elképzeltem John testvért, ahogy rejtélyes kuckójában ül, és próbáltam előrehaladni, közben figyelve, hogy feszül-e a kötél.

Legalább térdmagasságú hó borított mindent, de voltak szakaszok, ahol a csípőnkig ért. Egy lavinán keresztülgázolni sem lett volna nehezebb. Sivatagi fiúként a borzalmas hideget alig találtam elviselhetőbbnek, mint egy géppuskasorozatot, mégis a vihar keltette hangorkán és a teljes fehérség volt a legrosszabb. Egyre inkább elhatalmasodott rajtam valami furcsa szabadtéri klausztrófia.

Azt is nehezményeztem, hogy a süvítő szél miatt egyetlen szót sem tudtunk váltani Romanovichcsal. Mialatt a vendégházban lakott, hallgatóg, öreg medvének tűnt; ám mióta megismertem, beszédesebbé vált. Még akkor is jó volt vele társalogni, amikor azt hittem, hogy ellenségek vagyunk, most meg már pláne.

Aztán nagy nehezen mégis megérkeztünk a John kuckójába vezető lépcsőkhöz, onnan tudtam, hogy megbotlottam az első lépcsőfokban és majdnem elestem. A bronz feliratot, Szabadíts meg a gonosztól, szinte teljesen betakarta a hó.

Miután kinyitottam a féltonnás ajtót, mögötte nyomban feltűnt a kék fényben úszó kőfolyosó.

Bementünk, az ajtó becsukódott, mi pedig leoldoztuk a kettőnket összekötő kötelet.

- Ez aztán igazán lenyűgöző volt, Mr. Thomas.

- Nem az én érdemem. Ha büszke lennék rá, az olyan lenne, mintha arra lennék büszke, hogy jól működnek a veséim.

Lesöpörtük magunkról a havat, Romanovich medvebőr sapkáját is levette és levergette. Összecsapdostam a sarkaimat, hogy amennyire lehet, lerázzam csizmámról a havat.

Romanovich levette cipzáras gumicsizmáját, és most ott állt száraz cipőben, bebizonyítva, hogy sokkal figyelmesebb vendég, mint én.

- Világosság a világosságtól - fordította le az ajtóra írt latin szavakat.

- Majd Isten fényt parancsolt - mondtam. - A világ fénye Isten örökké tartó fényéből származik.

- Ez is egy lehetséges értelmezés - mondta Romanovich. - De azt is jelentheti, hogy a látható megszülethet a láthatatlanból, hogy az anyag létrejöhet az energiából, s hogy a gondolat is egyfajta energia, és ezért varázslatos módon a képzelt dologgá válhat.

- Ez elég hosszadalmas értelmezése ennek a három szónak.

- Így igaz.

Tenyeremet az ajtótokba ágyazott érintőképernyőhöz tettem. Az ajtó sziszegve kinyílt, s eszembe jutott, hogy ez John testvért arra hivatott emlékeztetni, hogy minden emberben, akármilyen jó szándékú is az illető, lakik egy kígyó. Figyelembe véve, hogy a kutatásai hová vezették, sziszegés helyett a hangos, fényeffektekkal megspékelt kolompolást javasoltam volna. Néhány dolgot az embereknek soha nem lenne szabad megtudnia.

Beléptünk a gyanta sárga, porcelánszerű liftbe. Az ajtó becsukódott, a fények elaludtak, teljes sötétség vett minket körül.

- Nem érzek mozgást - jegyeztem meg -, pedig elvileg most egy liftben vagyunk, és lefelé haladunk.

- Igen... az a gyanúm, hogy körülöttünk egy hatalmas ólomtartály van, tele nehézvízzel - mondta Romanovich.

- Tényleg? Ez még soha nem jutott eszembe. De mi az a nehézvíz?

- Olyan víz, amelyben a hidrogénatomokat deutériumra cserélték.

- Ó, igen, persze. Hogy felejthettem el? A környékeliek leginkább a fűszeresnél szerzik be, de én jobb szeretem a Costco diszkontban megvenni.

A lift kinyílt, és máris a piros fényben úszó elő- csarnokban voltunk.

- Mire használják a nehézvizet, uram?

- Legtöbbször nukleáris reaktorokban használják hűtésre, de itt szerintem más célja van, talán valamiféle védőréteg a kozmikus sugárzás ellen, ami befolyásolhatná az érzékeny kísérleteket.

A kétoldalt eső ajtókkal nem törődünk, egyenesen a középsőhöz mentünk, amelyen a Per omnia saecula saeculorum felirat állt.

- Mindörökkön örökké - mondta Romanovich a szemöldökét ráncolva. - Nem tetszik a hangzása.

Én a magam felületes módján így szóltam:

- De uram, ez csak Istent magasztalja. Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökkön örökké, ámen.
  - Nincs kétségem afelől, hogy ez volt Heineman gondolata is, mikor ezeket a szavakat választotta. De az ember gyanakszik, hogy talán tudat alatt a saját eredményeire büszke, és arra utal, hogy az általa elért dolgok örökre megmaradnak, az időkön túlig, ahol már csak Isten királysága létezik.
  - Nekem ez nem jutott volna eszembe.
  - Persze, hogy nem, Mr. Thomas. Ezek a szavak akár büszkeségről, önhittségről is tanúskodhatnak.
  - De John testvér nem egy egocentrikus örült, uram.
  - Nem mondtam, hogy örült. Sőt nagy valószínűséggel őszintén hiszi, hogy a munkáján keresztül alázatosan és elkötelezetten próbálja megérteni Istent.
- Az ajtó hangtalanul kinyílt, mi pedig beléptünk a kerek szobába. A borszínű perzsaszőnyegen továbbra is négy szék állt, mellettük a négy állólámpa. Ezúttal három világított.
- John testvér ott ült az egyik karosszékekben, reverendában, kapucniija hátrahajtva.

50. Fejezet

Az otthonos, mézszínű fényben Romanovich és én leültünk a két nekünk szánt székbe.

A kis asztalon, ahol múltkor a három friss, meleg sütemény várakozott, ezúttal nem volt semmi. John testvér bizonyára túl elfoglalt volt a sütéshez.

Átható, kék szeme nem árulkodott sem gyanakvásról, sem ellenségességről. John testvér mosolya meleg volt s hangja nyugodt:

- Megmagyarázhatatlanul kimerült vagyok ma, sőt szinte levert.
- Ez érdekes - jegyezte meg Romanovich felém fordulva.
- Örülök, hogy eljött, Odd Thomas. Az ön látogatásai mindig felfrissítenek.
- Pedig néha igazi nyűgnek érzem magamat, uram.

John testvér fejével Romanovich felé biccentett.

- Ön ugyebár az indianapolisi látogatónk? Eddig még csak messziről láttam, beszélgetésre még soha nem nyílt alkalmunk.

- Lám, ez a pillanat is eljött, Dr. Heineman.

A szerzetes egyik kezét kecsesen tiltakozásra emelte.

- Már nem vagyok az az ember, Mr. Romanovich. Csak John vagyok vagy John testvér.

- Én pedig egyszerűen Romanovich ügynök vagyok, a Nemzeti Biztonsági Szolgálatról - mondta az orosz, és megmutatta az igazolványát.

Ahelyett, hogy előrehajolt volna, hogy szemügyre vegye a műanyag kártyát, John testvér felém fordult:

- Tényleg igaz ez, Odd Thomas?
- Nos, uram, úgy tűnik.
- Mr. Romanovich, Odd Thomas szava nagyobb bizonyító erővel bír számomra, mint bármilyen igazolvány. És minek köszönhetem a megtiszteltetést?

Miközben elrakta az igazolványát, Romanovich így szólt:

- Meglehetősen nagy helye van itt, John testvér.
- Nem igazán. A térérzet inkább a szoba alakja, s nem a nagysága miatt van.
- De bizonyára sok specialistára van szüksége, hogy működtetni tudja.
- Csupán hat testvér van a segítségemre, ők komoly technikai kiképzést kaptak.
- Néha a Szilikon völgyből hozzák önnek az alapanyagokat.
- Úgy van, Mr. Romanovich. Örülök, és egyúttal meg vagyok lepve, hogy az NBSZ figyelemmel kíséri egy szellemi munkás tevékenységét.
- Hívő ember vagyok, John testvér. Felcsigázott, amikor meghallottam, hogy egy olyan komputert kísérletezett ki, amelyről úgy hiszi, megmutatja önnek a valóság legmélyebb, legalapvetőbb szerkezetét.

John testvér csendben ült egy darabig, majd így szólt:

- Azt kell, hogy feltételezzem, hogy korábbi kollégáimmal való régebbi beszélgetéseim egy része valahogy eljutott önhöz.
- Úgy van, John testvér.

A szerzetes a homlokát ráncolta, majd sóhajtott:

- Nos, nem hibáztathatom őket. A tudomány is versenyszellemben zajlik manapság.
- Szóval ön úgy hiszi, hogy létrehozott egy olyan komputert, ami megmutatja önnek a valóság legmélyebb szerkezetét?
- Nem csupán hiszem, Mr. Romanovich. Tudom, hogy amit a modell mutat nekem, az igaz.
- Micsoda meggyőződés.
- Hogy elkerüljem az előítéleteket a nézeteim iránt, nem magam hoztam létre a modellt. Bevittük a kvantumelmélet állításait és az azt támogató összes bizonyítékot a gépbe, és hagytuk, hogy az maga hozza létre a világegyetem működési modelljét, emberi előítéletek nélkül.
- A komputereket emberek alkották - mondta Romanovich -, tehát az előítélet beléjük van kódolva.

John testvér hozzám fordult:

- A rám telepedett levertség nem mentség a modortalan viselkedésemért. Megkínálhatom egy kis süteménnyel?

Csak engem kínált, amit nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

- Köszönöm uram, de kell a hely a vacsora után rám váró csodás édességnek.
- Visszatérve az ön bizonyosságára - ütötte a vasat Romanovich -, honnan tudhatja, hogy amit a működési modell mutat, az igaz? John testvér arcán üdvözült mosoly jelent meg.
- Már alkalmaztam a modell tanulságát... és működik - jelentette ki kissé remegő hangon.
- És mi a tanulsága, John testvér?

John testvér előrehajolt, és halkán mondta:

- A látszólagos káosz utolsó szintje alatt az ember újra meglepő rendet talál, és a rend utolsó szintje a gondolat.
- A gondolat?
- Minden anyag, ha mélységében vizsgáljuk, egy alaphálóból nő ki, amely a gondolathullámok összes jellegzetes tulajdonságát magán viseli.

John testvér összecsapta a tenyerét, és az imént még sötét falak fényárba borultak. Rajtuk, mennyezettől a padlóig mindenütt tekervényes, egymást keresztező színes vonalak futottak örökké változó mintázatban, mint egy végtelenül mély óceán áramlatai. Bonyolultságuk ellenére a vonalak közt tiszta rend uralkodott, mindegyiknek pontos rendeltetése volt.

A bemutató szép és misztikus volt, először megbabonázott, aztán arra kényszerített, hogy elkapjam a fejem. Csodálat és félelem kavargott bennem, úgy éreztem, el kell takarnom az arcomat és meggyónnom minden aljasságomat.

John testvér így szólt:

- Amit maguk előtt látnak, azok nem Isten gondolatai. Az ő gondolata mindenekfölött áll, és nincs módunk megpillantani. Ez csak annak egy komputer által létrehozott megjelenési formája, mely az általam említett modellen alapul.

Kétszer összecsapta a kezét. A megdöbbenő minták elhalványultak, és a falak ismét sötétek lettek, mintha a kijelzőt valami olyan szerkezet irányítaná, mint amilyeneket az elkényelmesedett emberek használnak, hogy le- és fölkapcsolhassák a villanyt anélkül, hogy kikelnének az ágyból.

- Ez a kis bemutató igen nagy hatással van az emberekre - mondta John testvér -, valami olyan mély szinten rezonál együtt velünk, hogy ha több mint egy percig nézzük, az súlyos lehangoltságot eredményezhet.

Rodion Romanovich ugyanolyan megrendültnek látszott, mint amilyen én voltam.

- Szóval - mondta az orosz, miután visszanyerte a lélekjelenlétét - a modell tanulsága az, hogy a világegyetem - annak összes energiájával - a gondolatból származik.

- Isten elképzeli a világot, és a világ létrejön.

Romanovich így szólt:

- Nos, azt tudjuk, hogy az anyag energiává alakítható, mint ahogy az égő olaj hőt és fényt termel...

- Mint ahogy ha egy atom magját kettévágjuk, abból könnyebb atomok atommagjai lesznek - vágott közbe John testvér -, és hatalmas energiák szabadulnak föl.

Romanovich tovább faggatózott:

- De azt akarja mondani, hogy a gondolat - legalábbis az Isteni gondolat - egyfajta energia, amely anyaggá tudja formálni magát a maghasadás fordítottjaként?

- Nem, nem a fordítottjaként. Ez nem csak részecskék egyesülése. A szokásos tudományos zsargonok itt nem használhatók. Itt... az anyag az akarat által valósággá lesz. És mivel mi is gondolkodunk, van akaratunk és képzeletünk, noha emberi szinten, de mi is rendelkezünk ezzel a teremtő képességgel.

Romanovich és én egymásra néztünk, majd így szóltam:

- Látta a Tiltott bolygó című filmet, uram?

- Nem, Mr. Thomas, nem láttam.

- Ha majd túl vagyunk mindenem, meg kellene együtt néznünk.

- A pattogatott kukoricát én viszem.

- Sóval és egy kis chilivel?

- Ha úgy óhajtja.

John testvér témát váltott:

- Biztos, hogy nem kér egy kis süteményt, Odd Thomas? Tudom, hogy édesszájú.

Arra számítottam, hogy néhány kézmozdulattal rögvest csokis süteményt varázzsol a puszta levegőből.

Romanovich így szólt:

- John testvér, ön korábban azt mondta, hogy már alkalmazta a modelljének tanulságát, miszerint minden anyag gondolatból származik. A világegyetem, a világunk, a fák, a virágok, az állatok... mindet a képzelet szülte?

- Igen. Látja, a tudományom visszavezetett a hitemhez.

- És hogy értette azt, hogy ezt alkalmazta?

A szerzetes előrehajolt a székből, keze ökölben a térdén, mintha nehezebbre esne visszafogni az izgatottságát. Az arca mintha negyven évet fiatalodott volna.

- Életet hoztam létre - suttogta.

51. Fejezet

Kaliforniában voltunk a Sierra hegységben, és nem a Kárpátokban. Odakint hó esett, nem eső, és mennydörgés sem hallatszott. A szobában nyoma sem volt bizarr gépezeteknek aranyszínű pörgettyűkkel, nem pattogtak elektromos szikrák, valamint megtévelyedett púpos hátú szörnyetegek sem rohagáltak fel s alá. Hol vannak már Karloff és Lugosi korának melodramatikus díszletei? Napjaink örült tudósainak úgy látszik, nincs érzéke hozzá.

Persze John Heineman nem volt örült. Inkább megtévelyedettnek nevezném, ami nem nagy különbség, de majd látni fogjátok, miért mondom ezt.

- Ez a kamra - mondta John testvér ünnepélyes vidámsággal - nem pusztán egy szoba, hanem egy forradalmi gépezet.

Rodion Romanovich felém fordult, és így szólt:

- Ez mindig probléma.

- Ha elképzelek egy tárgyat, és azt folyamatosan elmémbe tartom, magam elé vetítem - folytatta John testvér -, a gép érzékeli, felismeri, hogy a többi gondolattal ellentétben ez az egy ki van vetítve, majd milliószoros nagyságúra erősíti a mentális energiámat, és létrehozza a tárgyat, amit elképzelttem.

- Te jó ég, nem lehet semmi a villanyszámlája, uram.

- Nem kevés - látta be John testvér -, de nem olyan eget rengető, mint gondolná. Először is itt nem a voltok, hanem az amperok számítanak inkább.

- És gondolom, mint nagy fogyasztó, kedvezményt is kap.

- Tudja, Odd Thomas, a laboratóriumom valóban részesül különböző kedvezményekben, mivel egy vallási szervezet része.

- Mikor azt mondja, hogy elképzelsz egy tárgyat és azt a szoba létrehozza - szólalt meg Romanovich -, akkor olyanokra gondol, mint például a sütemény, amit említett?

John testvér bólintott.

- Természetesen. Szeretne egy kis süteményt?

- Csakhogy a sütemények nem élnek. Ön azt mondta, életet hozott létre - jegyezte meg kissé élesen Romanovich.

A szerzetes elkomorodott.

- Igen. Igaza van. Ne csináljunk ebből bohózatot. Itt alapvető dolgokról van szó; ember és Isten kapcsolatáról és a létezés jelentéséről. Kezdjük a bemutatót. Létrehozok önnek egy floppyt.

- Egy mit? - kérdezte Romanovich.

- Majd meglátja - ígérte John testvér, és sokat sejtetően mosolygott.

Hátradőlt a székében, behunyta a szemét, és összeráncolta a homlokát, mintha gondolkozna.

- Most készíti? - kérdeztem.

- Ha hagynak koncentrálni, akkor igen.

- Azt hittem, szüksége lesz valamifajta bukósisakra, amiből különböző drótok állnak ki.

- Semmi ilyen primitív dologra nincs szükségem, Odd Thomas. A szoba pontosan az én agyhullámaimhoz van hangolva. Ez egy vevő és erősítő, de csak az én kivetített gondolataimé, máséval nem működik.

Romanovichra pillantottam, aki olyan medvésen nézett, mint még soha.

Úgy húsz másodperc telhetett el, amikor a levegő mintha hirtelen megsűrűsödött volna. Minden oldalról nyomást éreztem, mintha az óceán mélyére ereszkednénk.

John testvér széke előtt a perzsaszőnyegen ezüstös csillanás látszott, mintha egy fényes tárgyról tükröződne vissza a fény, de nem az volt.

Néhány pillanat múlva apró, fehér kockák jöttek létre a semmiből, mint ahogy egy telített cukoroldatban a kristályok a szívószálra tapadnak. A kockák száma rohamosan nőtt, és ezzel egy időben elkezdtek egymással összeolvadni, mintha a garázsban történekről készült videó filmet néznénk visszafelé.

Romanovich és én egyszerre pattantunk föl, kétségkívül ugyanattól a gondolattól vezérelve: Mi van, ha John testvér „Floppy”-nak nevezte el a vándorló csontszörnyet?

Jobb, ha vigyázunk. Közben egy hörcsög nagyságú valami jött létre előttünk. Hófehér volt és bolyhos, mint egy kiscica. Tágra nyílt kék szemével kedvesen rám hunyorgott, és rokonszenves, doromboló hangot hallatott.

John testvér kinyitotta a szemét, a teremtményére mosolygott, és így szólt:

- Uraim, ismerjék meg az első floppyjukat.

***

Nem voltam az iskolában, amikor mindez megtörtént, tehát amit alább leírok, azt csak elbeszélésekből tudom.

A 14-es szobában Jacob rendületlenül hímzett, Knuckles testvér pedig egy széket helyezett a nyitott ajtóba, ráült, és baseballütőjét térdére fektetve a folyosót figyelte.

Maxwell testvér, várakozás közben azért imádkozott, hogy ne derüljön ki: hiába töltött el ennyi időt távol az előző életétől. Szívából remélte, hogy most

nem fog ugyanazzal az esztelen erőszakkal találkozni, amivel Los Angelesben is találkozhatott volna, csak ott anélkül, hogy szegénységi fogadalmat tesz.

Maxwell a szobában ült, közel az ablakhoz. A kavargó hóesés némileg hipnotizálta őt, amikor egyszer csak erőteljes, csörömpölő és nyikorgó hangra eszmélt. Az ablakra nézett, s az üveg túloldalán egy lebegő, Kaleidoszkopikus csontfigura látszott.

Lassan felállt, mintha attól tartana, hogy egy hirtelen mozdulat feldühítheti a látogatót, majd suttogva szól:

- Salvatore testvér!

A nyitott ajtóban, háttal a szobának Knuckles testvér épp kedvenc gyerekkönyv írójának legutóbbi könyvén gondolkozott, és nem hallotta meg a suttogást.

Miközben az ablaktól hátrált, Maxwell testvér észrevette, hogy mindkét baseballütőjét a széke mellett hagyta. Ismét megpróbálta felhívni magára Salvatore figyelmét, de most is ugyanolyan halkan. Az ablak mögött a csontszörny mintázata folyamatosan változott, de csak szép lassan, szinte lustán, azt a benyomást keltve, mintha a teremtmény majd' elaludna.

A csontszörny álmos mozdulatai arra bátorították Maxwell testvér, hogy visszamenjen a székéhez, és kézbe vegye az egyik ütőt.

Ahogy lehajolt és megragadta a fegyvert, a feje fölött üvegcsörömpölést hallott, felnézett és üvöltött: - Salvatore!

***

Bár kockákból jött létre, a floppy szőrös volt és ölelnivaló. Hatalmas, lógó füleit hátrasimította egyik mancsával, és a két hátsó lábára állt. John testvér elbűvölt arccal szólalt meg:

- Egész életemben a rend foglalkoztatott. Hogy rendet teremtek a káoszban. És itt van ez az édes, kicsi dolog, ami a gondolatok káoszából született, az ürességből, a semmiből.

Romanovich még mindig állt, és ugyanolyan gyanakodva nézett körbe, mint mikor arra számítottunk, hogy egy csontszörny ugrik elénk.

- Ezt bizonyára nem mutatta meg az apátnak.

- Még nem - mondta John testvér. - Igazából önök az elsők, akik látják ezt a... ezt a bizonyítékát Isten létezésének.

- Azt tudja egyáltalán az apát, hogy a kutatásai... erre irányultak?

John testvér a fejét rázta.

- Azt tudja, hogy azt akartam bebizonyítani, hogy a fizikai valóság mélyén, a látszólagos káosz utolsó rétege alatt rendezett gondolathullámok vannak, Isten elméje. De azt soha nem mondtam neki, hogy erre élő bizonyítékot fogok teremteni.

- Soha nem mondtam neki - ismételte Romanovich savanyúan.

Miközben mosolyogva nézte ide-oda ugráló teremtményét, John testvér így szól:

- Meg akartam lepni.

- Meglepni? - hitetlenkedett Romanovich. - Meglepni??

- Igen. A bizonyítékkal Isten létezéséről.

Romanovich alig titkolt lenézéssel mondta ki a véleményét:

- Ez nem bizonyíték Isten létezésére. Ez istenkáromlás.

John testvér egy pillanatra visszahőkölt, mintha arcul csapták volna, de hamar visszanyerte önuralmát.

- Attól tartok, hogy nem követte figyelmesen, amit mondtam önnek, Mr. Romanovich.

A gagyogó, botorkáló, nagy szemű floppy első pillantásra valóban nem az istenkáromlás megtestesülésének látszott. Nekem sokkal inkább a puha, édes, ölelnivaló és csodálatos szavak jutottak róla eszembe.

Aztán amikor a székem szélére csúsztam, és lehajoltam, hogy közelebről is szemügyre vegyem, megfagyott a vér az ereimben.

A floppy nagy, kék szemei nem engem néztek, nem volt bennük a kölyökállatok kíváncsisága. Üresek voltak.

A dorombolása egészen eddig elbűvölő volt, de most, hogy figyelmeztettem magam, hogy ez nem egy játék, hanem egy élőlény, rémálmokba való halott-szemű játék babák halk mormolására kezdett emlékeztetni.

Felálltam, és néhány lépést hátráltam.

- Dr. Heineman - szólt Romanovich -, azt hiszem, maga még nem tudja. Még nem tudja, mit tett.

John testvér zavarba jött.

- Látom, hogy különböző szemszögből nézzük a dolgokat, de...

- Huszonöt évvel ezelőtt ön elutasította a nyomorék gyermekét, megtagadta, és magára hagyta.

John testvérré sokkolóan hatott, hogy az oroszok tudomása van a bűnéről, és teljesen megszégyenülve így szólt:

- Már nem vagyok ugyanaz az ember.

- Elhiszem, hogy megbánta bűnét. Azonkívül csodálatosan nagyvonalú volt, amikor eladományozta a vagyonát, és esküt tett. Megváltozott, bizonyára jobb ember lett, de nem más ember. Hogyan tudja magát meggyőzni erről, amikor oly jártas a hitben? Az ember élete végéig magával cipeli, amit elkövetett. A feloldozás teljes bűnbocsánatot ad, de nem törli el a múltat. Az ember, aki valaha volt, még mindig ott él önben, elnyomva az által az ember által, aki igyekszik lenni.

- Látta valaha Fredric Marchot a Dr. Jekyll és Mr. Hyde című filmben? - kérdeztem. Ha túl leszünk ezen az egészen, talán megnézhetnénk együtt.

52. Fejezet

John testvér kuckójában nem volt valami egészséges a légkör; úgy is mondhatnám, hogy az ember nem szívesen piknikezne egy kitörni készülő vulkán tölcsérében.

John testvér önérzete megsérült, amikor csodálatos munkája nem talált olyan lelkes fogadtatásra, mint amilyenre számított. Sértett büszkeségében olyan volt kicsit, mint egy durcás gyerek.

Az édes, ölelgetnivaló kis floppy ott ült a padlón, a saját lábaival játszott, és olyan hangokat hallatott, hogy mindenki érthette: remekül szórakozik. Szinte

produkálta magát nekünk, mintha azt akarná kiprovokálni, hogy ölbe kapjuk és megszeretgessük. Gügyögése azonban mind humortalanabbá vált.

A csontszörnyek, a toronybéli fantom és most ez a démoni nyuszi baba is egytől-egyig olyan hiúak voltak, amilyenek természetfölötti lények soha nem képesek, lenni. Ezek a kreatúrák nem voltak sem emberek sem szellemek, a szent renden kívül léteztek. Hiúságuk, létrehozójuk hiúságának tükröződése volt.

Tommy Cloudwalker háromfejű farkasemberére gondoltam, és rájöttem, hogy van még egy különbség az igazi természetfeletti lények és az általunk látott bizarr teremtmények között: az előbbieknek alapvetően organikus a jellege, ami nem meglepő, hiszen a szellemek valaha hús-vér élőlények voltak. A csontszörnyek viszont sokkal inkább gépek. Amikor a Halál kiugrott a harangtoronyból és széthullott repülés közben, geometrikus részecskékké omlott, mint ahogy az egy elromlott géppel történt volna. A floppy is inkább egy felhúzható játékállatra hasonlított.

Romanovich zsebre tett kézzel állt, talán hogy bármelyik pillanatban előkaphassa a pisztolyát, és darabokra lőhesse a floppyt.

- Dr. Heineman, amit ön létrehozott, az nem élet. S nem tud meghalni sem. Legfeljebb szétszedi magát, és visszatűnik a semmibe. Nem hagy maga után semmit. Ön az antiéletet hozta létre.

- Egyszerűen arról van szó, hogy maga nem látja az eredményeim lényegét - mondta John testvér.

Mint egy hotel homlokzata, amit bedeszálnak a szezon végeztével, John testvér arcáról eltűnt a fény és a vidámság.

- Doktor - folytatta Romanovich -, biztos vagyok benne, hogy azért építtette az iskolát, hogy vezekeljen az elhagyott fiáért, és biztos vagyok abban is, hogy Jacobot bűnbánatból hozta ide. De az ember, aki ön azelőtt volt, még mindig magában van, és neki megvannak a maga motivációi.

Ez a vád kipiszkálta John testvért a visszavonulásból:

- Mire akar ezzel utalni?

Romanovich a floppyra mutatott.

- Hogyan tud véget vetni ennek a dolognak?

- Ugyanolyan hatékonyan ki tudom gondolni a létezésből, mint ahogy létrehoztam.

- Akkor az Isten szerelmére, tegyen így!

John testvér arca megfeszült, szeme összeszűkült, nem úgy tűnt, mint aki hajlandó engedelmessé válni a kérésnek.

Ám az orosz nemcsak hivatali, hanem morális tekintélyt is sugárzott. Bal kezét elővette a kabátja zsebéből, és sürgető kézmozdulatot tett.

John testvér becsukta a szemét, a homlokát ráncolta, és kigondolta a floppyt a létezésből. A gagyogás abbamaradt, majd a floppy zörögve tekerdő kockákká esett szét, végül eltűnt.

Mikor a tudós szerzetes kinyitotta a szemét, Romanovich így szólt:

- Ön említette, hogy volt idő, amikor állandóan a rendet kutatta az életében.

- Minden épelméjű ember a rend oldalán áll az anarchiával, a káosszal szemben - vont a vállát John testvér.

- Egyetértek, Dr. Heineman. Fiatalemberként önt annyira lefoglalta a rend hajkurászása, hogy nem csupán lenézte a rendetlenséget, hanem egyenesen megvetette, mintha az egy ön ellen irányuló személyes támadás lenne. Iszonyodott tőle, elutasította. Nem volt türelme senkihez, akiről úgy érezte, a világ rendezetlenségét növeli. A sors furcsa fintora, hogy saját maga is egyfajta intellektuális káoszt testesít meg.

- Ön irigy emberekkel beszélhetett - állapította meg John testvér.

- Mikor a fia megszületett, deformitását és fogyatékosságát elviselhetetlennek tartotta, főleg mert az ön ágyékából származott. Megtagadta őt. Azt akarta, hogy meghaljon.

- Soha nem akartam, hogy meghaljon. Ez nem igaz!

Kissé árulónak éreztem magam, mikor megszólaltam:

- Uram, Jacob emlékszik rá, amikor ön meglátogatta őt a kórházban, és arra biztatta az anyját, hogy hagyja, hogy a vírus, amit elkapott, végezze el a dolgát.

John testvér kerek arca úgy himbálózott hórihorgas testén, mint egy lufi a madzag végén. Nem tudtam eldönteni, hogy egyetértően bólogat, vagy tagadólag rázza a fejét. Talán mindkettőt csinálta. Nem tudott megszólalni.

Romanovich hangjából eltűnt a vád, inkább amolyan könnyörgően kérdezte:

- Dr. Heineman, tisztában van ön azzal, hogy az ön utálata testet öltött e szobán kívül, és már áldozatokat is szedett?

***

A 14-es szobában Maxwell testvér feszülten állt, baseballütőjét a magasban tartotta, míg Knuckles testvér, aki az elmúlt években sok kemény fickóval elbánt, és aki nemrégiben egy csontszörnyet is elgázolt a terepjáróval, lazábban vette a dolgot.

Igazság szerint hanyagul az ütőjére támaszkodott, mint egy sétapálcára, és így szólt:

- Néhány fickó azt hiszi, hogy ha fitogtatja az erejét, attól a másik majd behúzza fülét-farkát. De az ilyeneknek csak a szájuk nagy, harcolni már nincs gyomruk.

- Ennek itt előttem - szólalt meg Maxwell - se szája, se gyomra nincs, az egész tiszta csont.

- Hát épp ez az.

Az osztott üvegtáblácskák fele kitört a bronz keretből, az üvegcserepek a földre hulltak.

- Kizárt dolog, hogy bejusson, azokon a kis részeken. Engem nem ijeszt meg a Sohasemvolt kutyája - mondta Knuckles.

- Engem megijeszt - vallotta be Maxwell.

- Nem, barátom - nyugtatta Knuckles. - Kemény vagy te.

Egy markolászó csontnyúlvány hatolt át a kitört ablakon.

A szoba tulsó felén Jacob ült a párnával az ölében, nem látszott rajta félelem, egyre csak hímezte a fehér anyagra a mintákat a barackszínű cérnával. Újabb cserepek potyogtak.

Fletcher testvér lépett be a folyosóról:

- Kezdődik az előadás! Kell segítség?

Maxwell testvér igent mondott, de Knuckles legyintett:

- Találkoztam már keményebb fickókkal is Jersey-ben, mint ez itt. A liftet figyeli valaki?

- Persze - biztosította Fletcher testvér.

- Akkor talán maradj Jacob mellett, és mentsd ki innen hamar, ha ez az izé beszabadulna.

Maxwell testvér felhördült:

- Azt mondtad, hogy nem fog bejutni.

- Nem is fog, testvér. Csak bemutatózik itt nekünk, de az igazság az, hogy fél tőlünk. A bronz ablakkeret hangosan nyikorgott.

***

- Utálat? - kérdezte John testvér, miközben arca kigyúlt a lehetőség hallatán, hogy még mi mindenre képes az agya. - Tudattalanul létrehozni valamit? Ez lehetetlen.

- Ha lehetetlen - mondta Romanovich -, akkor nyilván szándékosan hozta őket létre. Mert léteznek. Láttuk őket.

Szétcipzárastam a kabátomat, és a belső zsebből elővettem egy papírlapot, melyet Jacob rajzfüzetéből téptem ki. Ahogy széthajtogattam a papírt, a szörny azt az illúziót keltette, mintha mozogna.

- Az ön fia látta ezt a valamit az ablakánál, uram. Azt mondja, ez a Sohasemvolt kutyája. És Jennifer önt hívta Sohasemvoltnak.

John testvér megbabonázva vette el a rajzot. Az arcán látható mardosó kétely ellentmondott a hangjában hallható magabiztosságnak:

- Ez értelmetlen. A fiú retardált. Ez csak egy torz elme szüleménye.

- Dr. Heineman - mondta az orosz -, huszonhét hónappal ezelőtt, azok alapján, amiket volt kollégáinak mondott telefonon vagy e-mailen keresztül, arra következtettek, hogy talán már akkor létrehozott valamit.

- Létrehoztam. Igen. Pár pillanattal ezelőtt mutattam meg önöknek.

- Ezt a szálnalmas, lógó fülű teremtményt?

Inkább sajnálat hallatszott Romanovich hangjából, de John testvér nem válaszolt rá. A hiúságnak olyan a sajnálat, mint egy darázsnek a fészket fenyegető veszély. A szerzetes szemében dühös fény csillant.

- Ha nem jutott előrébb ez alatt a huszonhét hónap alatt - folytatta Romanovich -, az csak azért lehet, mert történt valami akkor, ami elrettentette önt a kutatásai folytatásától, annyira, hogy csak az utóbbi időben kezdett el megint foglalkozni a „teremtéssel”.

- Constantine testvér öngyilkossága - jegyeztem meg.

- Ami nem öngyilkosság volt - tette hozzá Romanovich. - Ön tudta nélkül szabadon eresztette néhány agyszüleményét, és mikor Constantine testvér meglátta őket, nem élhetett tovább.

Vajon csak a rajz vont valami sötét bűvöletet a szerzetesre, vagy egyszerűen, nem mert a szemünkbe nézni?

- Gyanította, hogy mi történhetett, ezért felfüggesztette a kutatásait - de a büszkesége az utóbbi időben mégis arra készítette, hogy folytassa. Most már Timothy testvér is halott. És ön épp ebben a pillanatban a fiát üldözteti ezzel a monstrummal.

John testvér még mindig a rajzot bámulta lüktető halántékkal, majd komoran így szólt:

- Régebben sokat vádoltam magam a fiam és az anyja ellen elkövetett bűneim miatt.

- És hiszem, hogy a bűnbánata őszinte volt - erősítette meg Romanovich.

- Feloldozást nyertem.

- Gyónt és megbocsátást nyert, de a lelkének egy sötét része nem gyónt és nem érezte úgy, hogy bármiért is bocsánatot kéne kérnie.

- Uram - Timothy testvér meggyilkolása múlt éjszaka... iszonyú volt, embertelen. Muszáj segítenie, hogy megállítsuk az öldöklést.

Szomorúan írom le, hogy mikor John testvér szeme megtelt könnyel, félig-meddig úgy éreztem, hogy nem Timet, hanem magát siratja.

Romanovich így szólt:

- A legtöbben az Isten iránti szeretetből jönnek el ide, az apátságba. De ön félelemből jött. Megijedt a saját kutatásainak eredményétől. Sőt talán van a lelkének egy része, egy sötét része, amely egyáltalán nem is jött el ide.

Valami hirtelen megérezéstől vezérelve így szóltam:

- John testvér, az a „másik rész” az csak egy dühös gyerek.

Végre felnézett a rajzból, és találkozott a tekintetünk.

- Egy gyerek, aki túl korán tapasztalta meg a felfordulást, és megijedt tőle. Egy gyerek, aki neheztel azért, hogy egy ilyen káosszal teli világba született, és hiába próbálta megtalálni a rendet.

A „másik” kék szeme olyan megvetően és önhittén nézett rám, mint ahogy egy gyerek nézne, aki nem tanulta még meg az empátia és a részvét érzését, s akitől a „jobbik” John ugyan elhatárolja magát, de szabadulni még nem tud. Még egyszer felhívtam a figyelmét a rajzra:

- Uram, az a mániákus gyerek, aki legóból megépítette a téridő-hab modelljét, az ugyanaz a gyerek, aki kigondolta ezt a csontokból és ízületekből álló szerkezetet.

Ahogy a csontszörny felépítését tanulmányozta a rajzon, ő is rájött, hogy az akkori legómánia mögött ugyanaz a rögeszme, mint ami e hátborzongató szörny létrehozásában.

- Uram, van még idő. A legfontosabb, hogy ez a kisfiú elengedje a haragját, és hagyja, hogy a fájdalom kitörjön a felszínre.

John testvér arcán egy könnycsepp gördült végig. Felnézett rám, és szomorú-keserű hangon így szólt:

- Nem. Már túl késő.

53. Fejezet

Egyet biztosan tudok: a Halál a szobában volt, amikor a görbe falak színes mintákba borultak, és együtt mozogtak a fejünkkel, úgy, hogy mindig épphogy a látókörünkön kívül essenek.

De a korábbi arctalan, kapucnis figura helyett most John testvér brutális, elváltozott arcát láttam magam előtt. Szögletes volt ott, ahol korábban kerek, kemény, ahol korábban lágy, mintha nem is a Halál, hanem az Erő megtestesülése lenne. A fiatal zseni, aki felismerte és félt a világban uralkodó káoszt, ám akinek nem volt ereje, hogy rendet teremtsen, most erővel ruházta fel magát.

Lélegzete, mint egy gépé, füstölgő réz és forró acél szaga áradt belőle.

Nekem esett, megragadott és átdobott a szék mögé, mintha csak egy rongycsomó lennék. Nekicsapódtam a falnak, de azonnal talpra ugrottam. Felém repült egy szék, én lebuktam, a fal pedig úgy csörgött, mint egy üvegharang.

***

Az ablak még mindig bírta. A támadó dühös morgása kezdte elnyomni a csontok csörgését.

- Ez a gennyes alak nem fél tőlünk - jegyezte meg Maxwell testvér.

- De fog, még mielőtt mi félnénk tőle - nyugtatta meg Knuckles.

A Kaleidoszkopikus alak testének egyik ollószerű képződményével már egy méter mélyen behatolt a szobába.

A szerzetesek döbbenten hőköltek hátra.

A behatoló testrész levált az anya testről, és a földre omlott. Egy pillanat múlva azonban a leszakadt végtag az eredeti, nagyobb teremtménnyé változott.

Akkora volt, mint egy ipari porszívó, és közeledett. Knuckles kaszálni kezdett az ütőjével, és el is találta. Csontszilánkok hulltak a földre. A szerzetes a teremtmény elé lépett, és egy második suhintással a földre küldte.

Ám máris újabb csáp nyúlt be az ablakon keresztül, és miközben lecsatolódozott, Maxwell testvér odakiáltott Fletcher testvérnek:

- Vidd ki innen Jacobot!

Fletcher testvér, mivel volt néhány veszélyes hagnija még szaxofonos korában, tudta, hogyan kell gyorsan lelépni, ha mondjuk, a vendégek tűzpárbajba keverednek egymással, úgyhogy már Maxwell kiáltása előtt úton volt kifelé a szobából Jacobbal együtt.

Ahogy kiért a folyosóra, Gregory testvér kiabálását hallotta, hogy valami van a liftaknában, és mindenáron át akar jutni a fülke tetején keresztül.

***

Miközben a Halál újra rám támadt, Rodion Romanovich őt vette célba egy született temetkezési vállalkozó bátorságával, és tüzet nyitott a pisztolyával.

Valóban nagy zajt csapott a fegyver, alig néhány decibellel lehetett halkabb, mint egy mozsárágyú.

Nem számoltam, hány lövést adott le Romanovich, a Halál mindenesetre darabokra esett, ugyanúgy, mint mikor a toronyból ugrott ki. Egy pillanat múlva azonban e természetellenes teremtmény szilánkjai máris tekeregni és ugrálni kezdtek, és néhány másodperc múlva a Halál újra készen állt a támadásra.

Mikor Romanovich felé fordult, az orosz eldobta az üres tárat, és eszeveszett tempóban kikotorta zsebéből a telit.

Ettől a lövéssorozattól már kevésbé tört össze a rémlátomás, és mintha gyorsabban is regenerálódott volna, mint az imént.

John most nem szerzetes volt, hanem egy önelégült gyerek, aki csukott szemmel újra és újra létezővé képzelte a Halált, és amikor kinyitotta a szemét, azok nem isten szemei voltak.

***

Maxwell testvér a második betolakodóval küzdött a 14-es szobában. Szeme sarkából látta, hogy Knuckles újra az elsővel hadakozik, ami döbbenetes gyorsasággal élesztette újra magát.

Egy harmadik betolakodó is levált az anyatestről, Maxwell azt is szétcsapta, ám közben a kettesszámú máris újraéledt, felé rohant, és mielőtt az észbe kaphatott volna, két vastag, éles csontot szúrt a testvér mellkasába.

Mikor Knuckles testvér megfordult, elborzadva látta, hogy Maxwellt átszúrták, ám a legrémesebb az volt, hogy rendtársának teste azonnal Kaleidoszkopikus nyúló-forgó-tekerdő csontokká átalakul, majd egybeolvad azzal a csontgéppel, mely megölte.

Knuckles kirohant a szobából, becsapta az ajtót, és kétségbeesve üvöltött segítségért.

Mivel erre az eshetőségre is felkészültek, két testvér érkezett egy láncsal, melyet az ajtó kilincsére rögzítettek. A lánc másik végét a szomszédos szoba kilincsére erősítették, hogy a két ajtó egymás zárjául szolgáljon.

A liftaknából félelmetes hangok hallatszottak, még a fal is beleremegett. Valaki hihetetlen agresszivitással ütötte a fülke tetejét.

Jacob Angela és Miriam nővér közé húzódott, a legbiztonságosabb helyre, ahová bújhatott. Őket tán még maga a Gonosz is gondos körütekintéssel kezelné.

***

A Halál ismét újjászületett, de most kikerült engem, és az orosz felé fordult, aki csak két lépéssel ugyan, de gyorsabbnak bizonyult nála. A teli tárat a pisztolyba lökte, ám a Halál helyett a férfi elé lépett, akit valaha úgy csodáltam, és kétszer rálőtt.

Az ötvenes kaliber kiütötte John Heinemant. A földre esett, és ott is maradt. Magát nem tudta a gondolataival újratereíteni, mert akármit is hitt lelkének gonosz fele, ő nem a saját teremtménye volt.

A Halál közben elérte Romanovichot, és egyik kezét a vállára tette, de nem támadott rá. Inkább Heinemanra figyelt, mintha megdöbbenette volna, hogy az ő istenét egy földi halandó terítette le.

Majd a csuklyás lény a már jól ismert kis kockákra bomlott, s morzszálódni kezdett. Már csak egy halom táncoló dobókocka volt, amelyek pöttytelen arcukat egymáséhoz szorítva végül egyetlen molekulává olvadtak majd atommá, és végül semmi mássá, mint az arrogancia emlékévé.

54. Fejezet

Úgy éjjel tizenegy óra tájban lehetett, amikor a vihar ereje kissé már gyengülni kezdett, hogy a Nemzeti Biztonsági Szolgálat első csapata - húsz fő - hólepte terepjáróival befutott a helyszínre. Mivel a telefonok nem működtek, el nem tudtam képzelni, hogyan lépett kapcsolatba velük Romanovich, de addigra már beletörődtem, hogy az őt körülengő titokzatosság mellett az enyém kismiska.

Péntek délutánra már ötven ügynök volt velünk, és az apátság egész területét az irányításuk alá vonták. A szerzeteseket, apácákat és engem is alaposan kikérdeztek, de a gyerekeket, a nővérek hosszas unszolására békén hagyták.

Az NBSZ fedő sztorikat agyalt ki Timothy testvér, Maxwell testvér és John Heineman haláláról. A két szerzetes családjának azt fogják mondani, hogy autóbalesetben haltak meg, és a testük annyira összeroncsolódott, hogy nem lehetséges a nyitott koporsós ravatalozás.

Már mindegyikükért tartottak gyászmisét. Tavasszal, bár nem voltak földi maradványok, sírköveket állítanak majd tiszteletükre az erdőszéli temetőben. Legalább a kőbe vésett nevük maradjon meg.

John Heinemant, akiért szintén tartottak gyászmisét, egyelőre a hűtőházban tárolják. Majd egy év múlva, amikor már senki nem hozná összefüggésbe halálát a szerzetesekével, bejelentik, hogy szívinfarktusban elhunyt.

Családja nem volt, kivéve persze megtagadott fiát. A szörnyűségek és gyász ellenére, amelyeket Heineman okozott a Szent Bertalanban, a testvérek és nővérek egyetértettek abban, hogy a megbocsátás jegyében őt is az itteni temetőben kell elhantolni, bár kellő távolságban a többi békés halottól.

Heineman szuperkomputereit lefoglalta az NBSZ. Majd el is viszik őket. A különös szobákat megvizsgálják, a „teremtőgépet” pedig áttanulmányozzák, szétszerelik és eltávolítják majd.

Mindenkit titoktartásra köteleztek. Tudtuk, hogy az eskü megszegése súlyos büntetést von maga után. A szerzeteseket és apácákat illetően nem is merült fel kétely, hogy mindenki betartja majd, hiszen az itt lakók élete amúgy is eskük megtartásáról szólt. Velem azért hosszabban elbeszélgettek, különös figyelmet fordítva annak ecsetelésére, milyen szenvedések várnak majd rám a „börtönben rohadva”, ha nem tudom tartani a szám.

Ezt a könyvet azért mégis megírtam, mert az írás az én gyógyszerem és a vezeklésem egyszerre. Ha valaha ki is adják a művemet, akkor is csak a halálom után, mert a mennyországban vagy a pokolban már az NBSZ sem ér utol.

Bár Bernard atya nem tartozott felelősséggel John Heineman kutatásai és egyéb tettei iránt, ragaszkodott hozzá, hogy lemondjon a pozíciójáról. Sok mindenben bűnösnek érezte magát.

John rejtekhelyét adytumnak hívta, a legszentebb kegyhelynek. Elhitte, hogy Isten megismerhető a tudomány segítségével. De a legjobban az

bántotta, hogy nem vette észre, hogy John Heinemant nem az Istentől kapott tudásvágya hajtja, hanem a hiúság és valami titkos düh.

Szomorúság telepedett a Szent Bertalan egész közösségére, és az volt az érzésem, hogy egy darabig még rajtuk is marad ez a gyászos hangulat. Mivel a csontszörnyek darabokra estek abban a pillanatban, hogy Heineman meghalt, Maxwell testvér maradt a csata egyetlen áldozata. Ám őt, Timothyt és Constantine testvért évről évre meggyászolják majd.

Szombat este, három nappal az események után, Rodion Romanovich átjött hozzám, vendégházbeli szobámba. Hozott két üveg jóféle vörösbort, friss kenyeret, sajtot és hideg sült húst.

Boo az éjszakák nagy részét a lábamnál fekvé töltötte, mintha attól tartana, hogy nélküle fáznék. Elvis egy ideig nem jelentkezett. Azt gondoltam, talán már továbbállt, ahogy Constantine testvér, de a Király maradt. Aggódott miattam. Gyanítottam, hogy ugyanazzal a drámaisággal és stílussal választja majd meg a távozása pillanatát, amivel az életét élte.

Éjfél környékén, ahogy az ablak melletti kisasztalnál ültünk, ahol nemrégiben még a hó érkezését vártam, Rodion így szólt:

- Hétfőn elmehet, ha akar. Vagy marad még?
- Talán visszajövök egyszer - mondtam -, de most nem nekem való ez a hely.
- Azt hiszem, az összes testvér és nővér biztosítaná arról, hogy ez a hely örökre az öné. Mindegyiküket megmentette.
- Nem, uram. Nem mindegyiküket.
- De az összes gyereket igen. Timothyt akkor ölték meg, amikor az első bodachot látta még csak. Semmit nem tehetett érte. Maxwell haláláért pedig inkább én vagyok felelős. Ha hamarabb megértettem volna a helyzetet, korábban lelövöm Heinemant. Akkor Maxwell még most is élne.
- Uram, ön meglehetősen kedves ember, ahhoz képest, hogy szakmája szerint embereket készít elő a halálra.
- Nos, tudja, a halál néha nemcsak annak megváltás, akit ér, hanem azoknak az embereknek is, akiket a halott esetleg bántott. Mikor indul?
- Jövő héten.
- Hova megy, fiam?
- Haza, Pico Mundóba. És ön? Vissza, szeretett Indianapoliséba?
- Szomorúan gondolok rá, micsoda zűrzavar keletkezhetett az Indianapolisi Állami Könyvtárban, a távollétemben. Most mégis inkább Kalifornia fennsíkjaira megyek, hogy találkozzam végre Mrs. Romanovichcsal, aki most tér vissza az űrből.

Belekortyoltam a boromba, mielőtt megkérdeztem:

- Az űrből? Ezt hogy érti? Kedves neje kiruccant a Holdra?
- Most nem ment olyan messze. A csodás Mrs. Romanovich egy hónapig dolgozott ezért az országért egy űrhajó fedélzetén, de többet nem mondhatok.
- Örökké tartó biztonságot szerez Amerikának?
- Semmi nem tart örökké, fiam. De ha a nemzet sorsát egyetlen kézbe kellene helyeznem, senki máséban nem érezném olyan biztonságban, mint az övében.
- Szívesen megismerném őt egyszer, uram.

- Talán egyszer megismeri.

Elvis magához hívta Boot egy pocaksimogatásra, miközben én így folytattam:

- Aggódok a Heineman komputereiben lévő adatok miatt. Rossz kezekben...

Közelebb hajolt hozzám, és így suttogott:

- Egy percre ne aggódjon, fiam. Az egész adat halom egy nonszensz.

Meggyőződtem róla, mielőtt idehívtam a brigádomat.

Felemeltem a poharamat.

- A merénylők fiaira és a hős űrhajósok férjeire!

- És az ön elvesztett kedvesére - mondta, és koccintottunk -, aki bárhol van is, a szívében őrizi önt.

55. Fejezet

A kora hajnali égbolt tiszta volt és mélykék. A hólepte, táj olyan fehéren ragyogott, mintha a feltámadás utáni reggelen volnánk. Az idő mindent begyógyít.

Már elköszöntem mindenkitől, és úgy döntöttem, akkor megyek el, amikor a szerzetesek épp istentiszteleten vannak, a nővéreket pedig lefoglalják az ébredező gyerekek.

Az utak tiszták és szárazak voltak, és a díszes Cadillac hólánc nélkül gurult a látóterembe. Egész a vendégház lépcsőjéig jött, én ott várakoztam.

Barátom és mentorom, Ozzie Boone, akiről oly sokat szoltam előző két kéziratomban, irdatlanul kövér ember. Legjobb formájában is 180 kiló, de meggyőződése, hogy jobb kondícióban van, mint a legtöbb szumóbirkózó. Talán így is van, de én azért minden alkalommal aggódok, amikor nyögve felkel egy székből.

- Drága Odd - mondta, és alaposan meglapogatott a nyitott kocsiajtó mellett. - Nagyon lefogytál. Csont és bőr vagy.

- Pedig ugyanannyi vagyok, mint mikor kiraktál itt. Talán csak kisebbnek látsz, mert te lettél nagyobb.

- Egy óriási zsák ét csoki van az autóban. Kellő eltökéltséggel két kilót is hízhatsz, mire Pico

Mundóba érünk. Na, hadd tegyem be a csomagjaidat.

- Nem, nem uram. Majd én.

- Drága Odd, évek óta attól reszketsz, hogy mikor esem össze, és az elkövetkező tíz évben is nyugodtan reszkethetsz majd tovább. Olyan megterhelő lennék a hullaszállítóknak, hogy meglehet, Isten az irántuk való könyörületből örökre életben tart.

- Uram, ne beszéljünk a halálról. Közeleg a karácsony. Ez az öröm ünnepe.

- Akkor mostantól csak ezüst csengettyűkről és mindenféle karácsonyi dologról fogunk társalogni.

Míg az egyik táskámmal szemeztem, amit, semmi kétség, meg akart ragadni, gyorsan megelőztem, és bepakoltam a cuccaimat az autóba. Miután lecsaptam a csomagtartó fedelét, észrevettem, hogy az összes testvér, akiknek épp istentiszteleten kellene lenniük, összegyűlt a vendégház lépcsőjén.

Angela nővér és még vagy egy tucat apáca szintén ott volt. A zárdafőnöknő így szólt:

- Oddie, mutathatok neked valamit?

Odaléptem hozzá, miközben ő kitekergette a kezében lévő papírtekercset. Jacob egy rajza volt: egy portré rólam.

- Ez nagyon jó. És nagyon kedves tőle.

- De nem neked készítette. Hanem nekem, az irodám falára.

- Túl kifinomult társaság van ahhoz az ön falán, asszonyom.

- Fiatalember, nem a te dolgod eldönteni, hogy kit akarok látni nap, mint nap a szobám falán. A találós kérdés?

Már korábban megpróbálkoztam a Rodion Romanovich által felvetett megoldással, az állhatatossággal.

- Asszonyom, azt hiszem, kifogtam az ötletekből.

- Tudtad, hogy a függetlenségi háború után országunk alapítói felajánlották George Washingtonnak, hogy legyen király, de ő visszautasította?

- Nem asszonyom, nem tudtam.

- Tudtad, hogy Flannery O'Connor oly szerényen élt, hogy sokan a városból nem is tudták róla, hogy ő korának egyik legnagyobb írója? Harper Lee pedig

- folytatta Angela nővér - visszautasított több tiszteletbeli doktorátust és kimondhatatlan számú díjat, amiket remek könyvéért ajánlottak fel neki.

Udvariasan elküldte az őt csodáló riportereket és professzorokat is, akik rendszeresen kopogtattak nála.

- Nem szabad őt hibáztatnia ezért, asszonyom. Meglehetősen idegesítő lehet ennyi váratlan vendég.

Nem hiszem, hogy a nővér zöld szeme valaha erősebben ragyogott volna, mint aznap, ott a vendégház lépcsőjén.

- Isten legyen veled, Oddie.

- És önnel is, nővér.

Még soha nem csókolt meg apáca. Nagyon puha ajka volt.

Amikor beszálltam a Cadillacbe, láttam, hogy Boo és Elvis a hátsó ülésen ülnek.

A testvérek és nővérek csendben álltak a vendégház lépcsőjén, ahogy elhajtottunk. Többször hátranéztem rájuk, egészen addig, míg az út el nem kanyarodott és a Szent Bertalan apátság el nem tűnt a szemem elől.

56. Fejezet

A Cadillac szerkezetét meg kellett erősíteni, hogy elbírja Ozzie súlyát, és a vezetőülést is az ő méreteihez igazították.

Olyan finoman bánt az autóval, hogy szinte kiröppentünk a hegyek közül a síkabb tájakra. Egy kis idő után megszólaltam:

- Uram, ön ugyebár vagyonos embernek számít.

- Igen, szerencsés voltam és szorgalmas - helyeselt.

- Egy akkora szívességre szeretném kérni, amit szinte szégyellek is kimondani.

Ozzie vigyorogva így szólt:

- Soha nem engedted meg, hogy bármit tegyek érted. Pedig olyan vagy nekem, mintha a fiam lennél. Kire fogom hagyni ezt a sok pénzt? Chesternek nem lesz az összesre szüksége.

Chester Ozzie macskája volt.

- Van egy kislány az iskolában.

- A Szent Bertalanban?

- Igen. A neve Flossie Bodenblatt.

- Ó, jaj.

- Sokat szenvedett, mégis tündököl.

- És mit szeretnél?

- Tudna neki egy számlát nyitni ezer dollárral?

- Vedd úgy, hogy el van intézve.

- Azért, hogy elindulhasson az életben, és hogy ha majd elhagyja az iskolát, kutyákkal dolgozhasson.

- Beszélni fogok az ügyvédemmel. És legyek én, aki ellenőrzi az első lépéseit az iskola után, a kinti világban?

- Örökké hálás lennék, ha megtenné, uram.

- Nos - mondta, és egy pillanatra összedörzsölte a kezét -, ez olyan egyszerű volt, mintha egy krémet kaptunk volna be. Kié lesz a következő letét?

Justine súlyos agykárosodását nem gyógyítja meg a pénz. A pénz és a szépség ugyan védelmet nyújtanak e világ szomorúságaival szemben, de a múltat nem törlik el. Az előre mutató út az egyetlen az ártatlansághoz és a békéhez.

Mentünk egy darabig, a karácsonyról beszélgettünk, amikor hirtelen valami érzés nyilallt belém, olyan erősen, mint még soha ezelőtt.

- Uram, félreállna egy kicsit?

A hangszínem hatására elmélyültek az arcán lévő barázdák.

- Mi a baj?

- Nem tudom. Talán semmi rossz. De valami... nagyon fontos.

Ozzie az út szélére irányította az autót néhány hatalmas fenyő árnyékába, és leállította a motort.

- Oddie?

- Várjon egy pillanatot, uram.

Csendben ültünk, miközben a nap sugarai és a fenyő ágainak árnyéka táncot lejtettek a szélvédőn.

A megézés olyan erővel hatalmasodott el rajtam, hogy ha nem veszek róla tudomást, azzal magamat tagadtam volna meg.

Az életem nem az enyém. Odaadtam volna, ha megmenthetem vele elvesztett kedvesemet, de nem ez volt a sors könyvében megírva. Most egy olyan életet élek, amire nincs szükségem, és tudom, hogy egyszer eljön a pillanat, amikor a helyes cél érdekében feláldozom.

- Ki kell szállnom, uram.

- Mi? Nem érzed jól magad?

- Jól vagyok. Csak ez a megézés. Innen gyalog kell mennem.

- De hát jössz haza karácsonyozni.

- Nem hiszem.

- Gyalogolni akarsz? Hová?

Nem bírt a kormány mögött maradni, és amikor csak egyetlen táskát vettem ki az autóból, így méltatlankodott:

- Nem sétálhatsz el egyetlen bőrönddel!
- Minden benne van, amire szükségem lehet - nyugtattam meg.
- Micsoda örültségre készülsz?
- Talán nem örültség, uram.
- Akkor mi?
- Jó, talán örültség - mondtam. - De lehet, hogy béke. Nem tudom megmondani. De abban biztos vagyok, hogy hív engem.

Levert volt.

- De annyira vártam már...
- Én is, uram.
- Úgy hiányzol már Pico Mundóban.
- És nekem is hiányzik mindenki. De így kell lennie. Tudja, hogy mennek nálam a dolgok, uram.

Lecsuktam a kocsis csomagtartóját. Nem akart otthagyni engem.

- Itt van velem Elvis és Boo - mondtam. - Nem vagyok egyedül.
- Ozzie olyan nagy, hogy nehéz megölelni.
- Apám helyett apám volt, uram - mondtam. - Nagyon szeretem magát.
- Fiam...

Az út szélén állva néztem, ahogy autója eltűnik a szemem elől, aztán elindultam abba az irányba, amerre a megérzésem vezetett.

Boo mellettem kocogott. Ő az egyetlen szellemkutya, akit valaha láttam. Az állatok mindig továbbállnak. De ő valamiért már több mint egy éve az apátságban kóborolt. Talán rám várt.

Egy ideig Elvis is mellettem jött, majd egyszer csak elém került, s most úgy ment, hátrálva, hogy lásson engem, és vigyorgott, mint aki a legjobb mókára készül.

- Azt hittem, átmentél már - mondtam neki. - Tudod, hogy készen állsz.

Vigyorogva bólintott.

- Akkor menjél. Én rendben leszek. Már várnak rád. Menj!

Továbbra is hátrafelé sétálva búcsút intett, majd a rock and roll király, lépésről lépésre elhalványodott, míg végül örökre eltűnt erről a világról.

Már jócskán túl voltunk a hegyeken. Kaliforniának ebben a völgyében lágyan sütött a nap, a madarak csiripeltek és a fák az égig értek.

Úgy száz métert haladhattam Elvis eltűnése óta, amikor észrevettem, hogy valaki jön mellettem.

Meglepetten néztem rá, és így szóltam:

- Jó napot, uram!

Zakóját a vállára csapva vitte, az ingujja felhajtva. Megnyerő mosolya volt.

- Biztos vagyok benne, hogy érdekes lesz - mondtam -, és megtisztel, ha megtehetem önért is, amit érte tettem.

Megemelte a kalapját, és rám kacsintott.

Néhány nappal karácsony előtt volt, mi pedig csak mentünk az út szélén az ismeretlen felé, ahová eddig minden utam vezetett: én, a kutya, Boo és Frank Sinatra szelleme.